Claudiu Pop Buia

ÎNTOARCEREA ACASĂ

Cuvânt înainte de

VLADIMIR PUŞTAN

i

Editura Worldteach 2008

Ontoarcerea acasă

întoarcerea acasă de Claudiu Pop Buia
Tel. fax: 0748670229
E-mail: claude_pop@hotmail.com
www.popconstruction. ie

Editor: Radu Cleţiu Corectură: Cornelia Stoica
Tipărită la DTP Expres. Tel: 0256-224944
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
POP-BUIA, CLAUDIU
întoarcerea acasă / Claudiu Pop Buia ; cuv. înainte: Vladimir Puştan. - Oţelu-Roşu : WorldTeach, 2008 ISBN 978-973-1899-02-2
I. Puştan, Vladimir (pref.) 821.135.1-31

întoarcerea acasă

Mulţumiri speciale soţiei si familiei mele
Mulţumiri:
Vladimir Puştan Radu Cleţiu Cristi (Fun) Ioan Ciobotă

Onharcerea acasă

Ontoareerea acasă

Cuvânt înainte

Claudiu Pop Buia nu este scriitor de profesie. Ca să fii scriitor trebuie să ai timp pentru asta, să te naşti, să te formezi prin şcoli, să participi la lansări de carte şi plictisitoare cenacluri şi câteodată să cumperi pâine şi salam de vară din ceea ce ai scris.

Deci acest tânăr nu-i scriitor. El este acum un om de afaceri de succes în domeniul construcţiilor imobiliare, dar înainte a fost de toate. Chiar şi barman.

S-a născut într-o familie de penticostali veritabili, adică având zece copii împărţiţi egal pe sexe. I-a revenit onoarea să pască turma de capre dătătoare de lapte, dorindu-şi să facă liceul în Arad ca să poată juca cinstit poker.

A profitat de faptul că, fiind mulţi, atenţia părinţilor era împărţită proporţional şi astfel a devenit„ *găinar ",* adică specialist în furtişaguri mărunte, şterpelind fără remuşcări de la orice neatent. Chiar şi de la părinţi.

A dat prima lovitură când a fugit de-acasă cu 6000 de dolari în geantă, cu care a dorit să se piardă în lume. Povestea sa nu mai seamănă aici cu cea a fiului risipitor, care şi-a anunţat neobrăzat plecarea, dar pe lângă Claudiu Pop Buia, fiul risipitor ni se pare chiar drăguţ.

Era cât pe-aici să se piardă definitiv în lume, pentru că a ajunge în container în Japonia echivalează cu raiul, fiindcă alţi români au fost aruncaţi la rechini direct din lada de fier. Cartea e bună de scenariu de film şi vă asigur că e adrenalină 100%. E cartea românului crescut în familie de pocăiţi, dar şmecher, pe care Dumnezeu, ca să-1 aducă acasă, îl lasă să zacă băgat adânc cu capul în lăturile lumii.

Este o carte care incită la reflecţie... Nu ştiu dacă va fi citită de fiii risipitori, pentru că ei nu prea citesc, dar va fi citită cu siguranţă de părinţii

fiilor risipitori, mai ales acum când începem să înţelegem că am produs pe bandă rulantă material pentru liniştea turmelor de porci ale lui Satan.

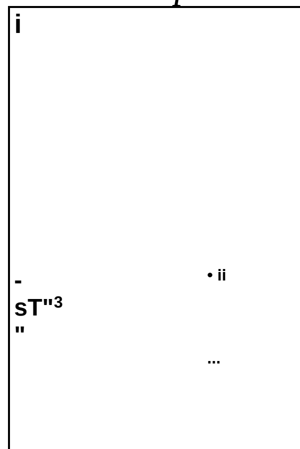
Pe fiii risipitori, lipsa, containerele, decepţiile, rugăciunea noastră şi Dumnezeu îi va aduce acasă. Experienţa lui Claudiu demonstrează că există speranţă...

Pastor Vladimir Puştan

Cap.i

Când ai impresia ca dumnezeu mai închide câte un ocfii..

▪▪▪▪▪

■.

E important pentru un copil să înveţe să se supună autorităţii. „ *Cea mai blândă autoritate este palma mamei, dacă i te sustragi, ajungi pe mâna tatălui, iar în final ai de-a face cu poliţia",* spunea într-o predică pastorul Vladimir Puştan. Cugetând la acest adevăr spus pe şleau, am început să scriu şi eu această carte.

începând de la vârsta de nouă ani am experimentat toate acestea, dar în sens invers. Nu ştiu cum se întâmpla că orice trăznaie pe care o făceam se încheia destul de tragic pentru urechile mele.

Una dintre distracţiile favorite pe care le gustam împreună cu fratele meu care îmi era apropiat ca şi vârstă, Niku, era să traversăm cu rost şi fără rost tunelul ce străbătea muntele pe creasta căruia păşteau caprele pe care le aveam în grijă.

Aşa se face că într-o zi, după ce ne-am lăudat unul în faţa celuilalt cu câtă vitejie vom înfrunta bezna ce se cobora după primii paşi prin tunel, ne-am trezit că din partea opusă tocmai se găsise să-şi anunţe sosirea, printr-un şuier ascuţit, un mărfar care nu avea în mod normal stabilit traseul la aceea oră.

„ Cea mai blândă autoritate este palma mamei, dacă i te sustragi, ajungi pe mâna tatălui, iar in jinal ai de a face cu poliţia "

Am avut parte de multe perioade de beznă deplină, dar întodeauna Mântuitorul meu, de care nu eram conştient

atunci, m-a scos la lumină.
De ciudă că ne strică antrenamentul, am găsit cu cale să ne răzbunăm pe monstrul de fier. Ce am hotărât atunci nu a fost deloc un lucru înţelept, dar străbaterea tunelului prin beznă cred că a avut o finalitate bună în viaţa mea de rugăciune.
îmi aduc aminte vorbele unui astronaut american, om cu o viaţă de rugăciune ancorată în Dumnezeu, care spunea:
„ Când am păşit pe lună mi se părea un lucru normal, un gest firesc, pentru că pe parcursul unui întreg an am trecutprintr-o serie de antrenamente în care eram închis pentru două trei zile într-o capsulă spaţială, iar când aceasta se deschidea ieşeam păşind cu încredere pe nisipul deşertului în care ne antrenam.
Tot astfel se întâmplă şi în viaţa de rugăciune, care ne pregăteşte să trecem prin momente dificile sau chiar să înfruntăm cu seninătate moartea.
Dacă eşti antrenat să te încrezi în Isus Cristos, vei face pasul în afară cu încredere. "
Tot astfel noi, copii fricoşi, ne avântam în bezna tunelului având încredinţarea că de partea cealaltă ne aşteaptă lumina.
Priveliştea care ni se arăta de fiecare dată când străbăteam întunericul tunelului avea un aer de măreţie pe care în mod normal nu îl observam decât în momentul în care ieşeam din întuneric.
Pe parcursul vieţii mele am avut parte de multe perioade de beznă deplină, dar întotdeauna Mântuitorul meu, de care atunci nu eram conştient, m-a scos la lumină.
Huruitul locomotivei care se apropia m-a făcut să mă asemăn unui cavaler ce luptă cu un balaur şi am strigat

spre fratele meu, îndemnându-1:
- *Niku! Să ne înarmăm, să ne umplem buzunarele cu pietre rotunjite! Vom ataca monstrul; să vedem cine reuşeşte să nimerească roţile de fier în goana lor.*
Zis şi făcut. Ne-am aşezat strategic, cam la doi metri de calea ferată, şi am început să lansăm proiectile înspre roţile locomotivei, iar mai apoi a vagoanelor pe care le număram chiuind şi neţinând seama de bucăţile de pietre sparte de roţile trenului, care ricoşau şi ne şuierau pe lângă urechi, până când un vâjâit năprasnic ne-a străbătut simultan capetele izbite cu putere unul de altul de două braţe vânjoase de miliţian cuprins de o sălbatică ură proletară, pe care atunci când vâjâitul din urechi s-a mai liniştit l-am auzit răcnind:
- *Ce faceţi tâlharilor? Atentaţi la a doua armată a statului? Trenul chefereului este averea poporului, nu turma de capre a Iu' tactu'!*
Dându-ne seama că ştia ai cui suntem, am luat-o la sănătoasa. Disperarea cu care am învins forţa gravitaţiei în tendinţa mea de a-mi lua zborul din acel loc m-a făcut să îmi pierd un pantof, dar nu mi-a mai păsat cînd mi-a sărit din picior, pentru că acel miliţian, care era şi sectoristul nostru, era un om deosebit de crud şi fără milă.
Distanţa pe care am pus-o între noi şi el în fugă s-a risipit spre seară când l-am revăzut, înmărmurit, la uşa casei noastre. Figura lui înspăimântătoare 1-a intimidat pe cel mai mic dintre frăţiorii mei, care, la cei doar cinci ani ai lui, parcă simţind pericolul, a izbucnit într-un plâns cu sughiţuri.
Miliţianul părea foarte mulţumit de teroarea pe care o răspândea, dar ca să o facă şi mai lată, de la centura uniformei lui a scos un obiect.
Mă aşteptam sa fie pantoful pe care îl pierdusem

%toarcena
Onfoarcerea acasă
Oricât de periculoasă ar fi fost ocupaţia noastră de păstori de capre, pentru că ne căţăram după ele pe stânci abrupte, deasupra unor hăuri de zeci de metri, nu poate fi comparată cu pericolul reprezentat de „ocupaţia" pe care părinţii din ziua de astăzi o oferă copiilor, dotându-i cu computer si internet.
odată cu demarajul meu disperat din momentul întâlnirii cu el lângă calea ferată, dar când

colo el a scos pistolul şi i-a spus celui mic că îl împuşcă. Atunci am avut încredinţarea pentru prima dată că copiii mici spun adevărul, pentru că fratele meu Beni, cuprins de revoltă, a început să strige: - *Nu mă împuşca nebunule!* ©
Nu mi-am mai recuperat pantoful pierdut, dar pe undeva nu îmi părea rău pentru că din cauza acelor pantofi încasasem mai demult o bătaie de la tatăl meu pentru că jucasem fotbal încălţat cu ei.
Aşa că după acea corecţie, dispărându-mi pasiunea pentru fotbal, mi-am găsit o preocupare ce mi se părea mie foarte nobilă: aceea de a prinde peşti la râu. Plecam ca în fiecare dimineaţă cu caprele la păşune.
In perioada copilăriei mele nu se auzise încă de calculatoare sau de internet, iar părinţii ne-au găsit o altă ocupaţie - aceea de a paşte caprele.
Special pentru mine şi fratele meu Niku au făcut o investiţie şi ne-au pricopsit cu cinci cornute. La început ne-a fost ciudă pe ele, dar cu timpul am început să le iubim şi le-am dat şi nume de alint: *Roşa* şi *Porumba* erau favoritele noastre.
Aşa cum în ziua de astăzi adolescenţii nu se despart de computer, nici noi nu ne despărţeam de caprele noastre şi mai aveam în plus satisfacţia că de la fiecare primeam câte un litru de lapte zilnic.
Oricât de periculoasă ar fi fost ocupaţia noastră de păstori de capre, pentru că ne căţăram după ele pe stânci abrupte, deasupra unor hăuri de zeci de metri, nu poate fi comparată cu pericolul reprezentat de*,, ocupaţia"* pe care părinţii din ziua de azi o oferă copiilor lor dotându-i cu computer şi internet.

în zilele când mergeam cu animalele la pădure, pentru că aveau un loc favorit de unde nu plecau, le lăsam acolo şi ne îndreptam spre râul ce curgea în apropiere, să pcscuim peşti. Ne-am confecţionat undiţe, dar nu aveam prea multă răbdare să aşteptăm ca pluta să se mişte şi greblam cu degetele ierburile dinspre mal prinzând o mulţime de peştişori cu mîna goală.
Prima dată când am reuşit să strângem o recoltă bogată am fost foarte încântaţi şi am pescuit cu sârguinţă, având în gând bucuria pe care i-o vom face mamei când ne vom întoarce acasă; vom aduce, pe lângă ugerele pline cu lapte ale căpriţelor pentru care găsisem hrană îmbelşugată, şi o bogată captură de peşte.
Am intrat pe uşă, plini de bucurie, arătându-i mamei trofeele noastre piscicole, dar ea a fost cuprinsă de o furie aprinsă văzând hainele noastre mustind a nămol.
Simţindu-se foarte ofensată că nu ştim să îi apreciem eforturile pe care le făcea să ne hrănească cu mâncare respectabilă, ne-a certat foarte tare. spunând:
- *Nu aveţi ce mânca acasă? Cât trăiesc eu şi tatăl vostru, nu trebuie să vă faceţi griji că nu veţi avea ce să mâncaţi la cină.*
Şi apoi, aşa jos am ajuns noi ca familie, să ne hrănim cu peştişori prinşi din râu? Nu ştiu ce să mă mai fac cu voi, că numai ruşine îmi aduceţi!
Sunt convins că mama ne iubea, dar aşa era ea învăţată şi asta făcea ca mai întotdeauna să transforme un gând bun şi un motiv de bucurie într-o mare dezamăgire, de multe ori urmată de o bătaie nedreaptă.
Oricâte năzbâtii ar face, un copil aleargă după mângâiere în braţele părinţilor. E o adevărată tragedie dacă nu găseşte la momentul potrivit acel echilibru dat de încrederea necesară care trebuie să existe între copil şi părinte.
Oricâte năzbâtii ar face, un copil aleargă după mângâiere în braţele părinţilor. E o adevărată tragedie dacă

Ontoamrea acasă
Ontoarcerea acasă
Dacă Dumnezeu ne-ar judeca întodeauna după dreptate sau după ce merităm, nu ştiu câţi ar mai fi mângâiaţi.
nu găseşte la momentul potrivit acel echilibru dat de încrederea necesară care trebuie să existe între copil şi părinte.

încă de mic ştiam să aleg cu ce probleme puteam merge la tata sau la mama. Dar nu întotdeauna primeam mângâierea pe care o aşteptam. Chiar dacă era drept tratamentul care mi se aplica, nu era întotdeauna soluţia cea mai bună.
Dacă Dumnezeu ne-ar judeca întotdeauna după dreptate sau după ce merităm, nu ştiu câţi ar mai fi mângâiaţi. Când îl căutăm pe Tatăl nostru ceresc, mergem la El ca să ne ia în braţe. Aceeaşi nevoie o simţeam şi eu când încă nu depăşisem înălţimea de un metru şi mă aflam înghesuit între oamenii maturi.
Nu suportam să văd doar buzunarele din spatele pantalonilor. Dacă se întâmpla să particip la vreo înmormântare, era cu atât mai grav, pentru că batiste mototolite îmbibate de sudoare şi mucozităţi mi se lipeau de obraz.
Cam aşa vedem lumea noi toţi, care nu ştim să ne ridicăm deasupra problemelor şi să ne căţărăm pe umerii Tatălui care ne-a trimis un Mântuitor şi Frate.
Dacă vedeam un gard, mă căţăram pe gard! Tot aşa, într-una din zilele în care ieşisem cu caprele la păşune alături de fratele meu Niku, ne-am concentrat atenţia asupra unui gard făcut din laţuri legate între ele prin două fire de sârmă de oţel.
La început am folosit scândurile drept diapazon muzical. Bucăţile de lemn ce stăteau tensionate între firele de oţel vibrau şi scoteau un sunet melodios.
încetul cu încetul sunetul melodios s-a transformat în mintea mea într-o melodie războinică. Acordurile unui marş triumfal îmi rămăseseră în minte în urma vizionării unui

li Im despre armatele Romei antice.
Cea mai grozavă maşină de război care se I nczentase în acea peliculă era o catapultă romană. Aceasta era compusă dintr-o scândură cioplită din trunchiul unui copac puternic, care era petrecută printre două funii ce se tensionau prin învârtire astfel că, atunci când scândura era eliberată, putea să arunce la o distanţă formidabilă imense proiectile de piatră, care zdrobeau zidul cetăţii asediate.
Am încercat să aplic în practică acel principiu mecanic şi am rotit un laţ din gard printre sârmele care îl (ineau tensionat. Când îi dădeam drumul, se rotea ca o elice şi sărea apoi la o mare distanţă.
înfierbântat de această aplicaţie aşa de ingenioasă a principiului catapultei şi testând la maxim puterea de torsiune a sârmelor, am scăpat laţul din mână. Acesta nici una nici două, rotindu-se vijelios, m-a plesnit peste mână. în momentul în care îmi retrăgeam instinctiv palma cu degetele întinse, vîrful degetului mare a rămas lipit parcă ofrandă belicosului instrument de luptă.
Când am văzut rana deschisă şi osul de un alb ireal în jurul căruia ţâşneau arteziene de sânge, am trecut din labăra romanilor cuceritori în cea a dacilor victimizaţi, scoţând urlete asemănătoare cu cele produse de steagul dacic - burduful acela cu cap de lup, care, purtat în fugă, scotea un urlet asemănător celui produs de mine în timp ce alergam spre casă, la mama, pentru a găsi mângâiere.
Mama, însă, nu se lăsă uşor intimidată, iar ca reacţie de apărare avea pregătite mai întotdeauna pentru mine două perechi de palme.
Nici de această dată nu m-a compătimit, ba mai mult, mi-a interzis să mă smiorcăi şi, profitând că aveam ochii în lacrimi, m-am trezit cu degetul băgat într-o sticlă cu alcool medicinal.

Mama însă nu se lăsa uşor intimidată, iar ca reacţie de apărare avea pregătite mai întotdeauna pentru mine două perechi de palme.

<u>Ontoarcerea acasă</u>

Ontoarcerea acasă

Nici nu mai clipeam din ochi când, după o bubuitură zdravănă, asemănătoare cu un tunet, în jurul nostru aterizau bolovani dislocaţi de suflul exploziei cu dinamită.

Cu degetul prins în acea capcană antiseptică, mă învârteam în cerc căutând o scăpare din acel nemilos calvar. Mult timp de atunci încolo priveam cu groază la vitrinele din laboratorul de biologie, unde se bălăceau în acelaşi alcool medicinal broscuţe şi şopârle nevinovate.
Simţeam că le împărtăşesc durerea şi iac-aşa am găsit o scuză ca să chiulesc de la ora de biologie.
Cu toate că uneori părinţii noştri erau prea severi, au muncit enorm pentru a ne asigura cele necesare, dorindu-şi foarte mult ca noi să ne continuăm studiile. Pasiunea lor pentru asigurarea viitorului nostru pe pământ i-a înrobit în muncă. Dragostea pentru noi şi-o revărsau doar în rugăciune. Sunt sigur că am fost păzit de îngerii trimişi de Dumnezeu, pentru că aveam un talent deosebit în a mă băga în toate pericolele.
Locurile pitoreşti pe care le cutreieram cu mica mea turmă de capre erau, de asemenea, foarte periculoase. La nici o oră de mers de casa noastră, se găseau cariere de unde se extrăgea piatră.
Acolo era locul preferat dejoacă pentru mine şi fratele meu Niku, împreună cu care, apropiaţi fiind ca vârstă, am trecut prin multe peripeţii şi pericole. Nici nu mai clipeam din ochi când, după o bubuitură zdravănă, asemănătoare cu un tunet, în jurul nostru aterizau bolovani dislocaţi de suflul exploziei cu dinamită.
Metoda de extragere a pietrei prevedea ca în găuri date cu picamerul în peretele de piatră să se introducă batoane de dinamită, care, prin explozie, fisurau piatra, spulberând-o în toate direcţiile, adevărate proiectile care sunt sigur că nu ne-au nimerit niciodată datorită protecţiei divine şi a rugăciunilor neîncetate ale părinţilor.
Când ne observau, chiar şi muncitorii de la carieră 16
ne protejau, adăpostindu-ne împreună cu ei în spatele cupei de oţel a excavatorului, locul de unde, printr-un fitil, se declanşa explozia. Aşteptam temători bubuitul asurzitor şi ploaia de pietre care zburau pe deasupra noastră şi se izbeau ile voia excavatorului.
Acel moment era cu totul deosebit pentru că mă simţeam asemenea creştinului descris în evanghelii: creştin bine echipat, care îşi ridică scutul credinţei în faţa săgeţilor celui rău.
îmi imaginam că eu eram acel soldat **pregătindu-se** de luptă şi, după ce îmi legam încălţările râvnei, mă încingeam cu brâul adevărului, îmi puneam coiful i **leprihănirii,** ţineam într-o mână sabia dreptăţii, iar cel mai important era scutul credinţei, de fapt singura armă ce I rebuia ridicată. Mă apăram cu el, ţintind proiectilele de piatră în zbor, într-o tensiune asemănătoare cu cea pe care am resimţit-o mai apoi doar în faţa jocurilor mecanice sau a celor pe computer.
Pe vremea când trăiam acele aventuri din cariera de piatră, nu îmi imaginam că ar putea exista acele jocuri tare, mai târziu, mi-au creat o mare dependenţă, t'ăcându-mi mult rău. Nici scutul credinţei nu îl ţineam eu ridicat multă vreme, pentru că după explozie muncitorii de la carieră roboteau din greu să adune piatra sfărâmată, iar noi, abandonând scutul în tufe, ne retrăgeam liniştiţi să Iragcm un pui de somn într-un luminiş din pădure.
De multe ori, însă, ne era greu să adormim pentru că mai totdeauna eram cu burţile goale şi rupţi de foame, neîngrijindu-ne dimineaţa devreme, când ieşeam cu caprele la păscut, să luăm cu noi câte ceva de mâncare de acasă.
Nu duceam lipsă de mâncare acasă, dar mama întotdeauna pleca cu noaptea-n cap la munca câmpului, îndemnându-ne să ne îngrijim singuri de ceea ce vom mânca

Ontoarcerea acasâ
ziua întreagă. Lenea şi nerăbdarea de dimineaţă o compensam de multe ori mestecând frunze alături de caprele noastre sau căutând soluţii ingenioase de a dobândi o bucată de pâine de la cantina carierei de piatră.
Am avut de multe ori ocazia să urmăresc filme la televizor în care americanii de la bloc erau învăţaţi cum să supravieţuiască dacă rămân singuri şi fără hrană în pădure. Mă gândesc că în

domeniul acesta am fost as încă din copilărie. Noi eram mereu flămânzi prin păduri, dar întotdeauna foarte inventivi.
Aveam în mai tot locul construite cuptoare numai bune pentru copt cartofi în jar. Cartofii erau destul de uşor de procurat, doar că trebuia să săpăm cu palmele goale după ei prin grădinile oamenilor.
Răutăţile noastre scăpau neobservate pentru că în zonă mişunau mulţi porci mistreţi. Cam aşa mâneam şi noi, ca purceii, nu mai aveam timp pentru spălat şi curăţat hrana. Atracţia cea mare era, însă, cantina carierei de piatră. La ora prânzului, mirosul răspândit ne atrăgea ca un magnet. Puteam zări, printre gratiile care păzeau mesele ce-şi aşteptau muşterii, pâini proaspete care aşteptau parcă să fie frânte de mâini puternice sau, în cazul nostru, de degete dibace, care se pricepeau la şterpelit.
Trofeul atât de râvnit ne punea la muncă toată ingeniozitatea, aşa că într-o zi de vară ne-am apropiat, fără să fim dibuiţi, de o fereastră lăsată deschisă pentru aerisire. Cu urechile presate de vergelele de fier, Niky scânci:
- *Clau, dacă nu mănânc din pâinea aia, mor!*
Dacă m-aş fi îndeletnicit cât de cât cu răsfoitul filelor de hârtie fină a Bibliei, aş fi putut să-i răspund înţelept: „ *Omul nu trăieşte numai cu pâine, ci cu orice cuvânt* 18
***Care** iese din gura lui Dumnezeu",* dar cum mă îndeletniceam mai mult cu netezitul foiţei de ţigară, pe care 0 confecţionam din frunze uscate şi din mucuri de ţigări idunate din locurile în care fumau muncitorii, bănuiesc de unde mi-a venit ideea genială pe care i-am spus-o.
- *Ei bine, scoate tu brişcă şi taie cel mai lung in ir pe care îl găseşti prin apropiere, în rest las 'pe mine.* încă aveam în nări mirosul cald al pâinii, când Niky se şi tntoarse cu parul ascuţit ca o ţepuşă, spunându-mi:
- *Acum să te văd cât de dibaci eşti.*
- *Nici o grijă, e destul de grea şi proaspătă pita < lin ca să stea ţeapănă când înfig parul în ea. Hai c-am agăţat-o, întinde mâinile s-o apuci să nu cadă.*
- *O împărţim în spatele gratiilor, că e cam mare şi nu încape întreagă.*
- *Lasă-mi mie bucata cea mare că o mănânc de t n 'olo, îmi ţugui buzele şi îţi dovedesc.*
Ne dondăneam cu prada prinsă în mâini. Cu gura plină, lăudam bucătarul cel mai priceput cu care aveam de-a face... foamea, care e întotdeauna cel mai bun bucătar.
Se mai întâmpla să pierdem o zi întreagă căutând turma, pentru că ne împrieteniserăm cu şoferii camioanelor care cărau piatra de la carieră. Aceştia ne luau cu ei în cabină şi călătoream cât aveau traseul de lung, atâta doar i ,i la întoarcere căutam flămânzi ore în şir turma de capre.
La ora prânzului, mirosul răspândit ne atrăgea ca un magnet.
19
întoarcerea acasă
Ontoareerea acasă

Cap. 2
Oocufcu focul

20

într-una din zile, am rămas acasă împreună cu Niku. A mers bunicul cu caprele la păscut, dar mai bine hoinăream i > săptămînă cu ele prin păduri, decât să fi păţit ceea ce am păţit.
în copilărie nu bănuiam că uneori ceea ce considerăm oportunitate la un moment dat poate deveni **cel** mai mare impas. Aşa am păţit şi eu împreună cu Niku în acea dimineaţă, când credeam că joaca este un har şi o binecuvântare a fericirii copilăreşti. Nu am avut de multe **Ori** ocazia să avem un timp doar pentru joacă. Cane găseam **noi** mai întotdeauna motive de distracţie în orice lucru serios cc-1 aveam de tăcut, era altceva, iar acel altceva cred că in-a făcut să pot trece prin multele momente dificile ale vieţii şi copilăriei mele.
Cum ne găseam în acea dimineaţă ocupaţi până peste cap cu joaca prin curtea casei, ne-am trezit invitaţi CU toată pompa de tata şi de mama într-o scurtă trecere în revistă a locurilor ascunse din casă:
- *la veniţi voi, dragilor, că avem să vă arătăm ceva... apoi să ne judecăm puţin,* ne-a invitat tata, pe un Ion glumeţ, dar vădit iritat. Mama îl seconda, privindu-ne cu asprime.

- Ia veniţi voi, dragilor, că avem să vă arătăm ceva... apoi să ne judecăm puţin...

întoarcerea acasă

Ontoarcerea acasă

Ştiindu-ne pe deplin nevinovaţi - cel puţin în acea dimineaţă - am păşit încrezători în faţa părinţilor noştri, care s-au grăbit să ne orienteze, *„ghidându-ne "* prin rotirea urechilor înspre baie.
- *Nu vrem la duş, suntem curaţi, încă nu e seară nici vremea de culcare!* căutam noi argumente logice care să-i înduplece inima mamei, pentru că ea era responsabilă cu igiena familiei.
- *Ce vorbiţi voi de spălat, poate e cazul să vă spălaţi păcatele, pentru că uite ce grozăvie am găsit in baie. Chibrituri aprinse, şi apoi aruncate în WC! Nu vă astâmpăraţi până nu daţi foc casei, truda noastră de-o viaţă...*
într-adevăr era o privelişte de coşmar, parcă cineva răspândise înadins acele semne ale pedepsei de neocolit. Ştiam că nu puteam glumi cu focul.
Am cunoscut în viaţă multe persoane care s-au pocăit de frica iadului şi a focului său veşnic. Cam ăsta era în copilăria noastră unul dintre motivele ascunse ale fricii de foc.
Venea uneori câte un evanghelist să predice în biserica la care mergeam încolonaţi de părinţii noştri, evanghelist care băga în noi o groază fără margini, descriindu-ne chinurile care ne aşteaptă dacă nu suntem ascultători: foc şi pucioasă. Şansa noastră era că ne oferea alternativa Raiului: răcoare şi apă cristalină. Pe loc ne converteam.
După un timp, însă, uitam şi începeam să chicotim când o persoană mai în vârstă din biserică aţipea cu gura deschisă şi câte o muscă obraznică ţinea morţiş să i se aşeze pe singurul dinte care-i mai ţinea limba în gură.
Focul iadului se îndepărta, împreună cu mesajul predicii care intra în acea mare a uitării, care în cazul nostru 22

ne inunda creierele după câteva minute de la terminarea predicii. De data aceasta, însă, perspectiva pedepsei părea iminentă.
- *Nu suntem noi de vină, am încercat să ne apărăm.* Acel dezastru era în sine o jignire la adresa ingeniozităţii noastre. Făceam într-adevăr multe prostii, însă niciodată nu am fi fost atât de fraieri încât să lăsăm dovezi evidente, fără nici un rost în urma noastră.
Părinţii, însă, erau orbi şi surzi, neclintiţi în hotărârea lor de a ne pedepsi.
- *Ia haideţi voi în beci, poate la răcoare vă revine memoria şi curajul de a recunoaşte,* ne-a direcţional de urechi tata. Pe drumul spre locul de pedeapsă ;im observat cu groază că biciul, folosit de obicei pentru iilloit calul legat la căruţă, s-a lipit de mâna lui.
- *Bine, dacă nu vreţi să recunoaşteţi de bună voie, vă stimulez puţin cu biciul,* conchise tata şi începu |S ne plesnească fără milă.
Loviturile de bici primite peste picioare ardeau îngrozitor. Nu aveam cuvinte să ne apărăm sau să aruncăm vina unul pe altul. Ne jucaserăm împreună toată dimineaţa şi eram siguri că nu noi fuseserăm făptaşii. Am îndurat o bătaie fără oprire timp de zece minute. Nu am numărat loviturile de bici decât mult mai târziu, când am fost lăsaţi pentru câteva minute singuri să ne hotărâm dacă vom recunoaşte unul dintre noi fapta comisă. Pentru moment Bm rămas pe poziţia noastră.
Tata s-a întors din nou şi bătaia primită de această dată a fost parcă mai sălbatică şi mai nedreaptă. Când am primit din nou acel moment de gândire, am hotărât că voi recunoaşte eu fapta necomisă.
Eram revoltat, dar nu mai puteam suporta bătaia cruntă. Ştiam că nu scăpăm de încă o porţie bună de măcel,

- Ia haideţi voi în beci, poale Ia răcoare vă revine memoria şi curajul de a recunoaşte, ne-a direcţionat de urechi tata.
<u>întoarcerea acasă</u>
Ontoarcerea acasă
Acum, la maturitate, Ii mulţumesc lui Dumnezeu Tatăl, Domnului nostru Isus Cristos şi părinţilor, pentru că sunt, alături de fraţii mei, pe calea bună.
dar măcar după aceea scăpăm.
Aşa a şi fost. Când ne-am văzut scăpaţi de maltratare, ne-am dezbrăcat de pantaloni şi am rămas înmărmuriţi de durere privind la dungile albastre tumefiate din care sângele stătea să ţâşnească. Nu era loc sănătos nici cât să pui un deget.
Când le-am arătat şi părinţilor în ce hal ne jupuise bătaia cu biciul, nici nu au clipit, erau ferm convinşi că aplicaseră metoda cea mai bună pentru îndreptarea noastră.
Auzisem de multe ori că bătaia e ruptă din Rai şi aş fi fost de acord cu acest dicton dacă se aplica la o judecată dreaptă de aceeaşi factură. Dacă nu deosebeşti bine când pedepseşti pe cineva pe nedrept, te pui tu însuţi judecător şi poţi greşi. Greşeala ta îl va face pe cel nedreptăţit să nu mai aibă încredere în judecător şi se poate răzvrăti chiar împotriva Judecătorului suprem, Domnul nostru Isus Cristos.
Ce puteam gândi eu, cu mintea mea de copil, dacă adevărul mi-a adus o bătaie cruntă soră cu moartea, iar în schimb minciuna m-a eliberat?
Mă durea inima, mai ales că nu găsisem nici urmă de compasiune la părinţi când ne-am dus să ne plângem rănile.
Acum, la maturitate, îi mulţumesc lui Dumnezeu Tatăl, Domnului nostru Isus Cristos şi părinţilor, pentru că sunt, alături de fraţii mei, pe calea bună. Am ajuns aici datorită harului Mântuitorului şi multor rugăciuni fierbinţi.
Metoda cu bătaia nu a avut nici un rezultat, poate că am fost noi, sau poate bătaia, prea duri. Dacă ar fi să caut explicaţii, poate m-aş gândi şi la vremurile acelea de dictatură, când orice acţiune devenea abuzivă datorită reflexului de frondă care izvora din orice fiinţă ca reacţie de apărare.

întoarcerea acasă

Caft-5

Scoaft,

a

Onfoarcerea acasă

26

Mă întorc în timp şi-mi aduc aminte de primele zile dc şcoală. Nu pot să zic că nu mi-a plăcut şcoala, până la Un moment dat. O greşeală care se perpetuează şi în prezent in sistemul de învăţământ din ţara noastră e teroarea **Vaccinării.**

Ceva mai sadic nu poate întâlni un suflet fraged de 11 >**pil,** decât teroarea creată de anunţul făcut de un felcer 11 (conştient, care intră abuziv în timpul orei de clasă şi înhaţă **Câteva** suflete nevinovate să le introducă acul imens in braţ. I u cazul meu teroarea a fost dublată de timpul aşteptării, pentru că am auzit:

- *Mâine să nu lipsească nimeni de la şcoală că veţi primi vaccinul.*

Anunţul îngrozitor mi-a readus în minte imagini de **Coşmar,** văzute la fraţii mei mai mari. O înţepătură care **ivea** drept efect tumefierea zonei afectate, apoi o scurgere dcl ichid şi un liniar care măsura perimetrul care se înroşea şi devenea fierbinte, urmat de incertitudinea rezultatului: e bine sau trebuie repetată experienţa?

De ce trebuie legată această experienţă traumatică de inocenţa copilului care abia aşteaptă să înceapă şcoala?

27

Onfoarcerea acasă

Aşa că mă persecuta pentru că eram pocăit. Nu îmi dau seama ce putea să însemne în mintea lui noţiunea de „pocăit".

întrebarea rămâne fără răspuns, însă reacţia multor copii, asemănătoare cu a mea, este cât se poate de reală şi normală. Cei care fac pe curajoşii sunt uneori laşi şi fricoşi, nu au curajul să se împotrivească unui sistem.

In mod sigur aş fi acceptat vaccinul dacă mi s-ar fi făcut la Dispensarul Medical - cei de acolo erau deja catalogaţi drept călăi, dar eu o îndrăgisem pe tovarăşa învăţătoare până în acel moment. Cu greu au reuşit să mă captureze şi să mă injecteze, aceasta costând, însă, pierderea încrederii ce o aveam în acea instituţie.

Prin clasa a treia, situaţia mea şcolară a devenit mai dificilă. Tovarăşa rămăsese cât de cât o persoană agreabilă, în schimb „ *tovarăşul"* ei de viaţă şi tovarăşul nostru învăţător începuse să mă nedreptăţească - prinsese pică pe mine.
Problema lui, însă, nu eram eu, ci Persoana căreia I se închinau părinţii mei. Fiind în sistemul de învăţământ din perioada comunistă, el trebuia să îşi susţină ideile ateiste. Tovarăşul învăţător, însă, făcea aceasta cu multă râvnă, râvnă demnă de o cauză mai bună. Ceva asemănător se poate observa astăzi la membrii unor comunităţi religioase, politice etc.
Aşa că mă persecuta pentru că eram pocăit. Nu îmi dau seama ce putea să însemne în mintea lui noţiunea de*„pocăit".* Ceva demn de dispreţuit, în orice caz. Ceva sau cineva care trebuia supus la teste, ca să se lămurească de faptul că Dumnezeul lui nu îl va ajuta.
Oricum atunci numai pocăit nu eram. Dacă aş fi fost, aş fi zis că sufăr pentru credinţă. Ca nou-născut am fost binecuvântat într-o biserică evanghelică şi aveam părinţi care mă purtau în rugăciune, dar până la relaţia adevărată cu Mântuitorul meu avea să treacă o lungă perioadă de încercări şi căderi.

Multele mizerii pe care mi le făcea tovarăşul învăţător nu 11 I.I afectau prea tare, dar când primeam corecţii acasă, Mlimcieramairău.
M-a scos la tablă în mod demonstrativ, ca să râdă (io mine la o oră de geografie. A început:
- la uitaţi-vă la Clau, bufonul clasei. Să vedem
dacei îi mai arde de râs acum, în faţa hărţii. Ai zece
ui, < rcări să nimereşti numele munţilor pe care îi indic
. II şi voi scădea din nota 10 câte un punct pentru fiecare
i -ală. No, să te vedem acum.
Asta, ca un cârnaţ, ce nume poartă, că pe aici **(lai** *Ins Badea Cârţan cărţile pe care tu şi cu tată-tu şi* ***mumă-ta*** *le ignoraţi. Nu ştii, nu ştii nimic nu-i aşa? • , n (i de ştiinţă măi, nu buchea aia a voastră de Biblie mu ă şi neagră, în care vă holbaţi, da' tot ignoranţi mâneţi.*
Credeţi că dacă exista vreun Dumnezeu, ar fi ***avut*** *nevoie de tâmpiţi ca voi, să vă scrie vouă scrisori? I II sunt dumnezeul tău acum. Eu îţi dau nota zero, că ■ i iu eşti un zero. Adu carnetul de note să-ţi trec mare, , II< i. notape care o meriţi, să o arăţi alor tăi şi să semneze .,i au luat la cunoştinţă ce pramatie au acasă.*
Ce era să mai spun? Nu sunt sigur că m-aş fi **descurcat** la hartă, dar aşa am şi fost judecat înainte să .li'M-hid măcar gura.
Astăzi, după ce am străbătut mări şi oceane, munţi 11 âmpii şi sunt proprietarul unor firme care funcţionează II i i.u j străine, peste mări şi ţări, mă simt răzbunat pe răutatea uluită atunci.
Domnul Dumnezeu ştie cum să ridice şi să coboare ".iineni şi popoare. Ale Lui sunt toate minunile pe care li am îngheşuit noi, oamenii, pe hărţi pentru speriat copiii, li **nic** idecum ale nu ştiu cărui învăţător ateu obscur.

Astăzi, după ce am străbătut mări şi oceane, munţi şi câmpii şi sunt proprietarul unor firme care funcţionează în ţări străine, peste mări şi ţări, mă simt răzbunat pe răutatea suferită atunci.

Am venit spăşit acasă, cu nota zero în carnet. Am vrut să apelez Ia mila mamei.

Am venit spăşit acasă, cu nota zero în carnet. Am vrut să apelez la mila mamei. Nu am ştiut să-mi evaluez corect şansele de a scăpa nescărmănat şi am arătat oroarea din carnetul de note.
Mama era prinsă cu pregătitul mesei. Tocmai îşi făcea de lucru cu mămăliga. Mămăliga pufăia sigură pe sine în vasul de tuci care nu o lăsa să se prindă de margini, ajutată şi de acea imensă lingură de lemn căreia obişnuiam să-i zicem *coloşer.*
După bătaia ce am primit-o cu *coloşerul,* cred că mai bine ar fi fost să i se spună *cotier.* Mama şi-a descărcat amarul pe mine lovindu-mă peste coate timp de un sfert de ceas.
M-a urmărit cu consecvenţă în jurul plitei de gătit şi pac, pac, pac - mă pocnea peste oasele rotunde ale coatelor. Acceptam pedeapsa cu bătaia pentru că ştiam că am ceva de plătit, poate pentru alte daţi când scăpasem.
După această experienţă, însă, ceva ciudat s-a întâmplat cu tendoanele braţelor mele. Timp de

trei zile nu mi-am mai putut mişca mâinile. Interesantă cauză şi efect.
Mă întreb şi astăzi de unde s-a putut perpetua o idee atâta de nenorocită, de a pedepsi copilul folosind asemenea metode de tortură. Există multe cărţi de istorie a torturii, chiar şi muzee ale torturii. Acolo, la loc de frunte se află invenţii ale inchiziţiei spaniole. Mulţi creştini adevăraţi au suferit calvarul unor asemenea monstruozităţi. Dar uite că şi oameni care II caută pe Dumnezeul Bibliei, din prea mult zel, aj ung să se întoarcă în întunericul evului mediu, fie şi pentai o clipită. Există multe tradiţii şi valori greşite, care fac mult rău comunităţilor creştine de astăzi.
Compensaţia pentru bătaia primită a venit peste câteva zile, când am reuşit să-mi corectez nota, răspunzând în faţa tovarăşei, şi primind de data aceasta 2 de zero unul

30

peste altul, adică un opt valoros la geografie. Mama s-a I li icurat şi m-a felicitat. Am simţit că i-a părut rău pentru că nin schilodise astfel pentru trei zile. Nu ştiu dacă a înţeles i .11 ni bătaia m-a făcut mai înţelept, ci simplul fapt că am losl tratat cu corectitudine la şcoală...
Acel învăţător, după căderea comunismului şi odată i II ieşirea la pensie, a început să fie atras de studierea i 11 vântului Sfânt - Biblia. De asemenea, şi tatăl meu a simţit îndemnul de a-i vorbi, de câte ori avea ocazia, despre li ierurile minunate pe care le-a făcut şi le face Isus pentru **noi.** învăţătorul meu a ajuns să dorească cu adevărat să-L i imoascăpe Isus Cristos-Mântuitorul. într-o zi a venit **gânditor** la tatăl meu şi i-a zis:
- *Să ştii că am citit şi eu Biblia voastră şi am ■,i\it lucruri interesante...*
- *Era bine dacă, dincolo de lucrurile interesante, fţâseaţi Adevărul care schimbă şi transformă vieţi,* i-a **preluat** tata ideea. El a continuat:
- *Cred că am găsit şi aşa ceva, cred că doresc §â O apuc pe calea voastră. Nu-mi place să mi se spună ,,Ţocăit", dar sincer, m-aş pocăi. Trebuie să am mai inlâi o discuţie cu preotul satului. Dacă ştia ceea ce scrie in Biblie şi niciodată nu a explicat desluşit* . n /«*'vărurile, fără taine şi subînţelesuri, atunci a făcut nu mare rău oamenilor. Dacă nu ştia, poate voi reuşi \ii i le arăt eu.*
- *Aş vrea să ne rugăm pentru dumneavoastră, împreună cu fraţii şi surorile, aşa că vă invit diseară la Biserica noastră.*
- *Asta nu! Voi veni când vreau eu, poate în altă Wciră, poate mâine.*
- *,, Mâine ", i-a mai zis tata, nu ne aparţine!*

31

- Să ştii că am citit şi eu Biblia voastră şi am găsit lucruri interesante...

<u>Ontoareerea acasă</u>

Dacă ACUM te simţi cercetat în duhul tău şi poţi decide să-ţi predai viaţa Ini Cristos, nu amâna!
Poate nu vei mai avea ocazia unei noi şanse...

Faceţi cum consideraţi că-i bine, nu vă forţează nimeni, i-a răspuns tata, arătând respect deciziei lui.
Din păcate, învăţătorul nu a mai apucat să ia decizii când ar fi considerat el că ar fi momentul... L-au găsit a doua zi înţepenit în fotoliu, cu televizorul mergând...
De multe ori ne uităm la faţa omului, analizăm şi cântărim omul după hainele de pe el, cum scrie şi în Biblie, şi nu băgăm de seamă că Dumnezeu ne vorbeşte.
Dacă ACUM te simţi cercetat în duhul tău şi poţi decide să-ţi predai viaţa lui Cristos, nu amâna! Poate nu vei mai avea ocazia unei noi şanse...

Cap. 4 Adolescenta

32

Au mai trecut câţiva ani şi au intervenit schimbări **majore** în România. Comunismul a fost înlocuit de un sistem ■ K **ial** în schimbare, instabil şi cu multe tentaţii, mai ales **pentru** un adolescent de 14 ani, cum eram eu.

Urma să fac marele pas - de a pleca de acasă la **liceu,** la oraş. Nu că eu aş fi dorit, dar oricum nu mă întreba nimeni. Mama hotărâse. Liceul Industrial numărul 8 din \ i; id, cu profilul chimie.

Nu aveam nici o înclinaţie spre chimie, pot spune **mai** bine că nu aveam nici în clin nici în mânecă cu chimia, (Iu aşa se hotărâse deja. Cine plăteşte, comandă, se putea 1111 erpreta înregimentarea mea. O, şi nici nu bănuia sărmana **mea** mamă cât avea să plătească pentru acea hotărâre.

Eu eram împăcat cu gândul că încasasem destulă **bătaie** ca să îmi pot permite acum să fac toate nebuniile pe **care** nu le pusesem încă în practică. Noua mea viaţă era ca nn cec în alb, care se cerea folosit.

Un avertisment important a venit printr-o proorocie I **le** la Dumnezeu. Un frate credincios, care avea un mesaj I K'iitru familia noastră, a venit la noi acasă şi i-a atenţionat **pe** părinţii noştri că cel rău vrea să intre în mijlocul nostru

33

Noua mea viaţă era ca un cec în alb, care se cerea folosit.

Ontoarcerea acasă

printr-unul dintre copii. Să fi fost eu cel vizat?...

începutul carierei mele de „ *chimist"* a fost un real succes - am reuşit să promovez examenul de admitere, împreună cu mine promovase şi o fată din vecini. Ea era cunoscută ca o elevă silitoare, iar faptul că mă aflam la acelaşi liceu cu ea făcea ca inima părinţilor să se umple de mândrie. Tata a venit fericit ca un învingător la Arad şi în faţa tuturor a zis:

- *Prima dată îmi felicit fiul, apoi vecina!*

Arăta prin aceasta că de acum avea încredere în mine. De obicei mi se dădea vecina ca exemplu, şi tot de obicei ea era cea felicitată.

Chestia asta cu comparaţia între copii m-a înrăit de mic. Nu căutam decât să mă răzbun sau să vânez greşelile celor daţi ca exemplu.

Oricum, aveam mai multe ocazii de a-mi exersa ticăloşia decât alţi adolescenţi de vârsta mea. Eram - ceea ce se chema în acele vremuri de început a capitalismului -*„fiulpatronului de sucuri".* După schimbarea regimului comunist, tatăl meu devenise mic producător de sucuri. Nici un alt puşti din sat nu se putea compara cu mine.

Cu trei ani înainte de Revoluţia din 1989 şi de împuşcarea dictatorului Ceauşescu, tata avusese şansa să lucreze în Maroc. în timpul comunismului nu aveai ocazia să ieşi din ţară. Toate ţările comuniste făceau parte din ceea ce era numit *„Lagărul comunist".* într-adevăr, era

ca într-un lagăr, de unde, dacă aveai intenţia să evadezi, erai omorât fără milă.
Cred că tata primise aprobarea pentru că ne avea pe noi, adică zece copii, cinci fete şi cinci băieţi. Era deosebit de important pentru comunişti ca cei care primeau aprobarea de a pleca din ţară să se întoarcă înapoi. 34

Părinţii mei au pierdut în scurt timp o sumă imensă de bani. Erau bani munciţi din greu.
Chestia asta cu comparaţia între copii m-a înrăit de mic.
Nu căutam decât să mă răzbun sau să vânez greşelile celor daţi ca exemplu.

Propaganda mincinoasă dusă de comunişti prezenta i **Irile** capitaliste ca pe ceva sinistru, unde nu ţi-ai dori să 11 iieşti, pentru că - spuneau ei - erai supus „ *exploatării*
■ *'mulni de către om ".* în schimb, dacă în România omul II exploatat de către „ *tovarăşi",* atunci era un adevărat
piradis.
O glumă care circula atunci definea proprietatea
I1 ii i cgului popor astfel: „ *Ce-i al tău e şi al meu, ce-i al nti'ii nu te mai priveşte".*
Tata muncise din greu în străinătate şi astfel nu
I11 esc atent la ceea ce se întâmpla în România. Băncile M' miau împrumuturi persoanelor din anturajele partidului || piliere, fără gândul de a mai recupera banii, iar aceşti 11.11111 receau la datoria publică, astfel că moneda naţională
ulevalorizat peste noapte.
Cei care îşi ţinuseră economiile la CEC, învăţaţi **lllnd** cu sistemul din trecut, au pierdut totul. Părinţii mei au **pierdut** în scurt timp o sumă imensă de bani. Erau bani II II inciţi din greu.
Ceva mai reuşise tata să economisească în dolari **llîiericani,** după schimbarea regimului, că înainte nu era pi **rmis** să deţii valută. Astfel că avusese o sumă importantă **pentru** un familist din România la începutul anilor '90. Cu II < şi ia îşi cumpărase el o cameră de filmat şi făcea filmări || ni inţi. Era un lucru foarte mare pentru acele vremuri să ai
■ i asemenea aparatură - cerinţa pe piaţă era imensă şi se oAţftiga foarte bine în acel domeniu.
Mai cumpărase, de asemenea, câteva aparate care ÎMI hotau suc - dozatoare - de la o firmă care asigura şi **OOI** icentratul din care se realiza băutura răcoritoare.
Apă era din belşug, aşa că dacă aveai şi pahare,
i .II lansat în afacere. Sucurile împlineau o mare lipsă,
deoa rece în ultimii ani ai regimului Ceauşescu nu se găseau

Întoarcerea acasă

Cu toate că pozam în Bunul Samaritean, intenţiile mele erau cât se poate de rele. Căutam la discotecă compania celor viciosi.

decât alimentele de bază, şi acelea de calitate îndoielnică.
în anii '80, zahărul îl primeai cu gramele, „ *raţionalizat",* şi nimeni nu-şi permitea să-1 consume în limonada.
în România lui Ceauşescu era la modă „ *şocata ",* o băutură preparată în gospodărie din flori de soc, care aduceau prin fermentare şi o acidulare asemănătoare carbonului folosit la prepararea băuturilor răcoritoare.
Aşa că dozatoarele de sucuri au fost plasate strategic în incinta Căminului Cultural, sală în care se ţineau nunţile obştii, iar când nu erau nunţi, era discotecă.
Mai aveam deschis un mic magazin acasă la noi, într-o cameră de la stradă, dar eu mă arătam nespus de sârguincios în a da o mână de ajutor la strânsul paharelor goale, în special în timpul discotecii.
Cu toate că pozam în Bunul Samaritean, intenţiile mele erau cât se poate de rele. Căutam la discotecă compania celor vicioşi - în special fumătorii mă încurajau şi-mi creau condiţii să pot pufăi pe ascuns.
Acest anturaj în care m-am aflat nu mi-a făcut bine deloc. Mi-am petrecut toată vacanţa de vară căutând tertipuri pentru a practica cât mai mult viciul acesta al fumatului.

Acum, când sunt eliberat prin harul Domnului de acest obicei păcătos, am încercat să înţeleg care este esenţa acestui păcat. Cred că foloseam acest obicei ca să mă recompensez. Orice lucru pe care îl făceam, fie că reparam o priză sau îndeplineam orice sarcină, lucram în grabă, cu gândul că după ce termin voi sta să savurez o ţigară. Toată ziua îmi era fracţionată în aşteptarea momentului de fumat.

Din punct de vedere psihic, creierul nostru

funcţionează pe baza unui „ *sistem de premiere ",* ceva de

genul: „ *Dacă faci asta, primeşti asta sau prem iul ăsta".*

Datorită acestui sistem de premiere din creierul i K »sl iu, ţigara, la fel ca alcoolul, sexul sau drogurile, creează di pendenţă.

Copil fiind, „ *mă dădeam mare "* când am început .. 11 n i lai chiştoacele pe care le strângeam dintre pietrele de 111. i ricra de piatră, pe care le aruncau muncitorii, de multe ■ -l i scuipând peste ele.

Eram în stare să ne batem pentru un muc de ţigară 1, 11; i li 1 tru pe care trebuia să-1 străpungem cu un ac de cusut ; i reuşim să tragem un fum.

Bineînţeles că tuşeam „ *de mama focului",* dar l **red** că expresia mai nimerită ar fi fost „ *de tata focului"* -**idică** focul gheenei - iadul. Chiar dacă ne venea să vomităm, II i se părea că facem un lucru formidabil.

Este interesant că dacă mustri un fumător, imediat I(I va spune că intenţionează să se lase în scurt timp. **Bii** icînţeles că nu e în stare să facă acest lucru, dar el spune Ol se lasă „ *mâine ",* indiferent dacă fumează de o zi sau de o \ **lată.** Unii au nevoie să-şi creeze o stare de eşec perma-iK-nl. Pentru ei este bine să se simtă rataţi, dar de un calibru mai mic, „ *că doar n-ofi dracu' chiar atât de negru ".*

Dacă îi spui cuiva:

- *Omule, ce faci cu viaţa ta? Lasă-te de băutură!* 111 răspunde imediat:

- *Păi dacă e să mă las de ceva, încep cu fumatul...*

- *Bine, e un început...*

-*Nu pot, nu pot să las ţigara, ce să mai încerc vu altele şi mai şi...*

Acum, că mă antrenasem toată vara la discotecă, ciaşi păcat să nu continui la liceu, că oricât de vigilent ar fi fost pedagogul, nu cred că ar fi fost curios să mă miroase în fiecare seară, aşa cum făcea mama.

Copil fiind, „mă dădeam mare " când am început să pufăi chiştoacele pe care le strângeam, pe care le aruncau muncitorii, de multe ori scuipând peste ele.

<u>*Onfoarcerea acasă*</u>

<u>*Ontoarcerea acasă*</u>

Cap. $ *Ra internat*

Am ajuns la internatul liceului. Acolo m-am convins că pedagogul era un om foarte sever, care crease tot felul de reguli şi restricţii, pe care le folosea abuziv asupra elevilor care nu aveau nici un drept de a i se împotrivi.
Cu toate că declara că nu crede în Dumnezeu,se dădea el însuşi *„dumnezeul"* nostru. într-un fel sunt IH ui II os că nu m-am supus unui astfel de dumnezeu. Regulile **Impuse** de el erau mai dure ca în celebra Legiune străină franceză.
Avea tot felul de metode de tortură subtile, dar programul care nu se putea încălca era structurat astfel: la zece seara se dădea stingerea, iar dimineaţa la şase **suna** soneria pentru deşteptare, el năpustindu-se imediat **prin** camere, iar cine era găsit moţăind în pat era co*msemnat* în week-end. Asta însemna că nu aveai bilet I le voie să pleci acasă sau în oraş.
Cred că eu am fost cel mai consemnat elev din tot
Internatul. Mă obişnuisem şi ţineam cu mândrie la acest
tatut. Chestia asta cu consemnarea nu mi-a fost de niciun
li ilos în corectarea caracterului, pentru că săream gardul şi
Oricum mergeam în oraş, unde făceam tot felul de rele, doar

mă oprea să nu merg acasă, unde totuşi mama ar fi avut o influenţă mai bună asupra mea.
Aveam de înfruntat şi de corectat un handicap şi în lupta cu exemplul fratelui meu mai mare, Teodor, care fusese declarat cel mai cuminte elev din acel internat. Cum a reuşit această performanţă, nu-mi pot explica nici astăzi, pentru că nu era chiar „ *uşă de biserică "* nici el, dar, aşa cum se adevereşte de multe ori, prima impresie contează. Eu am fost luat în colimator, iar apoi mi-am asumat acest statut.
Singurul domeniu în care nu venisem pregătit la Arad era cel al finanţelor. Adică nu mi-am imaginat că se pot cheltui atât de mulţi bani într-un oraş mare. Am testat prima lună şi apoi am început să-mi întocmesc planuri să recuperez acest handicap. Bineînţeles că planurile mele nu erau deloc „ *ortodoxe "*.
în prima vacanţă am început campania de strângere de fonduri. Am testat şi am obserat că dacă furam cu măsură, nimeni nu mă bănuia. Măsura mea era cât contravaloarea unui pachet de ţigări pe zi. Aşa că acumulam.
La acea sumă s-a mai adunat o valoare aproape dublă, bani pe care i-am furat de la bunicul din partea tatălui meu - cel mai bogat om din sat, dar şi cel mai zgârcit. Bunica ne povestea, când era întristată, despre rapacitatea bunicului.
înainte de căsătoria bunicilor, tatăl bunicului meu -chiar socrul ei - îi spunea bunicii: „ *Tu fată, mai am un fecior. Te iubeşte ca un bolând, mărită-te cu el!". lax* ea răspundea:*„Nicidecum! Eu pe Pavel îl vreau!".*
„ 'Ai ales ca şi cum ai strânge vreascuri din pădure şi tu ai căuta cel mai strâmb lemn din tăt codrul' mi-a prezis ăl bătrân, şi aşe o fost", îşi încheia bunica litania.
Fiind zgârcit, bunicul îşi păzea cu străşnicie banii.

Fiind zgârcit,
bunicul îşi păzea
cu străşnicie
banii.
Dar eu am reuşit
să-i înşel
vigilenţa.
i ' 11 ■ -i i ;un reuşit să-i înşel vigilenţa ©.
Biata mamă, având încredere în bunele mele 1111 i, m-a trimis împreună cu Niku să culegem plante |* 1111 u ceai din livada bunicului.
Dacă bunicul nu ar fi fost acasă, ar fi fost mai bine, i M in I ulcă a ieşit din atelier atât de preocupat de

munca lui
.....ii nici nu i-apăsat că noi eram la o aruncătură de băţ, şi
i.....**c** ÎI aruncat nici măcar o privire, l-am trecut pe lista
, *l< «ii i/orilor "* fără voia lor.
L-am convins pe Niku că eu musai vreau să-1 ajut bunicul la muncă în atelier, iar el, dacă era atât de leneş i MU voia să facem acea faptă bună împreună, să meargă *Nu trebuia să*.\ i CU buruienile.
ameninţ pe Niku N u trebuia să-1 ameninţ pe Niku cu altceva decât *cu altceva decât* ......unea, iar el dispărea imediat. Nu ştiu cum potriveşte *cu munca, iar el*
• 11 ui atât de bine lucrurile ticăloase că se potrivesc per- . *lsParea*
imediat. IM. .nule să aducă ispita.
Când am intrat pe uşa atelierului, l-am surprins pe **bunicu** 1 tocmai când terminase de numărat, a treia oară în i /.i, banii care de abia îi mai încăpeau într-un cufăr I M II i luhănos în care îi înghesuia.
Cum am văzut eu aşa ceva, am fost cuprins de o dorinţă nestăvilită de a-mi băga mâna în acel cufăr plin de **Unu** utri. Şi am început să-1 duc cu vorba:
- *Ce zici matale, nu cumva am cules prea multă*
w? Poate îţi mai trebuia şi dumitale de-un leac.
\Luna a zis că este destulă în livadă, dar ştiu şi eu.
I '•', it(■ (ă te-am calicit de tot. Eu m-am gândit tot timpul
Li dumneata, dar te pui cu Niku. Nesătul cum îl ştii...
L-am luat cu vorba, făcându-1 să creadă că 11111 ; ide văr ştia ceva despre fratele meu şi că a fost păgubit, astea ca să-1 fac să iasă pentru un moment din

Ontoarcerea acasă
încăpere. Iar el a reacţionat aşa cum prevăzusem şi cum doream eu, ca să-mi pun planul în aplicare. Zgârcenia *i* acţionat ca un resort şi bunicul - ţuşti - a ieşit pe prispă să-şi evalueze paguba.
De pagubă a avut parte într-adevăr, pentru ci i-am sustras o sumă importantă într-o clipită. A durat în jur de două ore până când a relual număratul banilor. Ne-am trezit cu el la uşă acuzându-mii şi blestemându-mă. Greşeala lui!
Mama, ca orice mamă, când a auzit cum era răsplătită buna mea intenţie, în care ea credea pentru că q informase Niku despre pornirile mele înspre a face fapte bune, a sărit în apărarea mea. Eu oricum nu aş fi recunoscui nimic, dar cu mama alături am avut curajul să devin obraznic, Sărmanul *păgubit* se retrase *păgubaş.*
Câştigasem o bătălie, dar trebuia să câştig războiul. Trebuia să reuşesc să transport banii la oraş. Acolo îmi erau de folos... Descoperisem o pasiune nouă, care avea să mă ruineze...
Ca să-mi pot finanţa pasiunea, trebuia să găsesc o ascunzătoare pentru bani până avea să vină momentul să mă reîntorc la şcoală. Mama mă întreba deseori:
- *Câţi bani să pregătesc pentru nevoile tale dv la şcoală?*
- *Câţi vei vrea tu, mamă,* răspundeam eu cu prefăcătorie pentru că ştiam că oricum voi fi supraveghea! de sora mea mai mare, care era încă la internat, urmând să termine liceul în acel an.
Cu cât aş fi emis o pretenţie mai mare, cu atât aş fi fost mai strict supravegheat şi nu m-aş fi putut bucura de banii primiţi. Dar cu fondurile mele secrete şi făcând pe mieluşelul, îmi întreţineam prietenii şi viciile, trecând neobservat.

întoarcerea acasă

Cat. 6

Căutând cu prietenii un loc unde puteam fuma fără || ilragem atenţia, am ajuns în faţa aparatului de poker mecanic. Toţi maniacii, care plesneau tastele căutând variante **cAşti**gătoare, mâncau ţigările. Acum chiar că-mi găsisem împlinirea. Nu mai 11111 uim doar ca să mă aflu în treabă, acum rezolvam ceva **Iburte** important: căutam drumul către potul cel mare! Era **nevoie** de concentrare şi ţigara nu putea lipsi din colţul
I **II** i/elor cum nu lipsesc ochelarii de pe nasul bancherilor.
Am fost sedus din primul moment în care am văzut Un *„profesionist"* jucând la aparate. Părea atât de in ipozant şi preocupat să câştige încât era cel mai de seamă model de urmat. Si asta am făcut şi eu în continuare.
Mergeam în flecare zi, ca hipnotizat, să mă lupt cu aparatul de poker. Acolo erau visele, ambiţiile şi speranţele
I1 **iele.** Trăiam într-o tensiune foarte mare şi-mi era groază Ol se termină banii. Eram într-adevăr un om distrus când i n i se terminau banii sau ţigările.
într-atât pusese stăpânire pe mine acest obicei, încât am început să chiulesc aproape continuu de la şcoală. 1 nlernatul ajunsese un simplu dormitor pentru mine. Nici

Mergeam în flecare zi, ca hipnotizat, să mă lupt cu aparatul de poker.

Pokerul devenise încetul cu încetul o preocupare majoră.
somnul nu-mi mai pria. Cum puneam geană pe geană, visam aparatul de poker. Parcă totul se învârtea în jurul meu. Mă zvârcoleam şi de abia aşteptam să se termine noaptea, să mă pot întoarce în barul unde îmi lăsasem banii în burta aparatului de poker. Acum aşteptam ca un fel de izbăvire venirea pedagogului cu alarma lui de la ora şase. Eram complet dependent de poker.
Ca să rezist tensiunii, am început să beau. Mă tratam cu tărie. Aveam nevoie de alcool ca să pot plesni de sute de ori *dame şi popi pe* tastele de blocare ale maşinăriei de poker.
Pokerul devenise încetul cu încetul o preocupare majoră. Nu consideram o joacă ceea ce făceam eu acolo, uitat cu orele în faţa aparatului. Aveam senzaţia că investesc la modul cel mai serios ca să scot profitul cel mare, care nu mai venea.
Mă simţeam al doilea patron al barului, la câţi bani lăsasem acolo. Aveam în sat un beţivan lăudăros, care în momentul în care cineva apărea conducând o maşină se identifica imediat cu

el şi spunea:
- *Nu mă sinchisesc de Dacia lui, eu am băut trei Dacii din astea.*
La fel eram eu acţionar al barului. Insomniile veneau şi din spaimele că banii pe care îi băgasem în aparat puteau fi câştigaţi din greşeală de cine ştie ce neavenit, odată cu deschiderea barului.
Aşteptam câştigul cel mare, care nu mai venea. în schimb, cel rău avea grijă să mă lase să câştig atât cât să nu mă dau bătut.
Odată am fost în pericol de a mi se întrerupe acest viciu fără voia mea. Colegii cu care nu prea mă înţelegeam au făcut ca sora mea mai mare să afle despre preocupările mele. Toate se întâmplau în momentul în care tocmai

întoarcerea acasă
t'A^tigasem o importantă sumă de bani, un fel de rambburs din ceea ce investisem cu câtva timp înainte. Pentru a-i iniinpura tăcerea, am dat fuga şi i-am luat o pereche de bluj" i deosebiţi. Am îmbrăcat povestea într-un ambalaj credibil şiiată-mălauşaei:
- *Bună soră-mea! Ce mare bucurie a dat peste mine,* pozam eu în copilul inocent, *am avut un bănuţ şi Vil din întâmplare l-am introdus într-un aparat de joc i'ii manetă!*
Numai ce am tras de ea şi o mulţime de bănuţi tiu căzut în palma mea. Ce era să fac cu ei decât (,'iidouri celor dragi?
Mama eprea departe, aşa că te-am ales pe tine iâ-mi fii părtaşă bucuriei. Uite ce pantaloni de blugi fl'iim cumpărat, ştiam că îţi doreai... am încheiat eu Ini r-un suflet povestea ticluită cu măiestrie.
- *Mulţumesc mult, Clau! Eşti un băiat bun; eu , irdeam că tu pierzi bani la poker şi eram pregătită să ir spun mamei. Dar dacă câştigi e bine, mama întotdeauna ne-a încurajat să fim în stare să ne câştigăm banii,* m-a felicitat ea înşfăcând cu nerăbdare durul care îi închidea gura.
încă o dată, cu tupeu, am reuşit să dreg lucrurile, chiar dacă am folosit bârne strâmbe.
Conducerea şcolii i-a alertat, totuşi, pe părinţi. Ai mei au venit la scoală şi au aranjat cumva cu directorul să i n i se şteargă multele absenţe. Eu am promis marea cu sarea şi pentru un scurt timp părea că m-am îndreptat. Cumva, i iimva am terminat anul şcolar şi a venit vacanţa de vară.
Toată vara am strâns cu sârguinţăbani, pe care îi I m am cu porţia de la părinţi. Am reuşit să adun o sumă impresionantă.

încă o dată, cu tupeu, am reuşit să dreg lucrurile chiar dacă am folosit bârne strâmbe.
<u>*Onbarcerea acasă*</u>
<u>*Ontoamrea acasă*</u>
Mai jucasem poker în acel loc, mă
împrietenisem cu un obişnuit de-al localului şi eram tolerat pe acolo.
Odată cu începerea şcolii s-a declanşat din nou şi nebunia mea. Am cheltuit toţi banii la poker într-un timp record. Atât de rapid am fost încât nu am apucat să-mi plătesc cazarea la internat, că eram deja lefter.
Am jucat şi banii de cazare şi cei de cantină. I-am pierdut şi pe aceştia. în disperarea mea am devenit foarte inventiv. Căutam să văd ce s-ar cumpăra prin cluburile pe care le frecventam. Am descoperit un obiect de contrabandă căutat în acele zile: bilele de biliard.
Dacă, mai demult cu ouă de găină au fost susţinuţi misionari, eu cu bile de biliard am susţinut pokeristul din mine. La începutul mişcării misionare femeile din unele biserici evanghelice au hotărât ca toate ouăle pe care le adunau duminica să le doneze pentru a sprijini un misionar plecat in Africa - o idee inspirată de Duhul Sfânt. Eu, în schimb, am început să adun - furând - bile de biliard, dar sub o altă sursă de inspiraţie... şi anume a celui rău...
Bilele furate de mine făceau înconjurul Aradului. Le subtilizam din localul unde aveam ghinion să pierd mai mult şi le vindeam într-altul. De fapt, reconverteam puncte pentru aparatul de joc: o bilă valora 1200 de puncte. Acestea îmi alimentau viciul pentru aproximativ o oră.
Riscam foarte mult când sustrăgeam acele bile. Cel mai tare afectat am fost când am luat o bilă dintr-o

discotecă dubioasă - o *rockotekă,* un fel de discotecă satanică.
Mai jucasem poker în acel loc, mă împrietenisem cu un obişnuit de-al localului şi eram tolerat pe acolo. într-un fel eram invizibil pentru majoritatea clienţilor pentru că mă absorbea jocul într-atât încât nu mai comunicam cu nimeni din jurul meu şi eram privit ca o curiozitate. O curiozitate care cotiza. Era bine că aduceam bani pentru stăpânul lor.

Nu scria pe frontispiciu ce *„hram"* purta
nleka respectivă, dar sunt sigur că era un loc de întâlnire
I .. **lepţilor** lui Satan. Aveau un mod bizar de a se comporta.
[1] llrscrvasem înscrisuri cu mesaje de slăvire a diavolului pe
■uri le cu care erau îmbrăcaţi, dar nu le-am luat în serios.
Furând o bilă de acolo, am declanşat o răbufnire **mim** nu mi-a fost dat să aud vreodată şi nici nu i-aş mai **ilori** cui va să audă. Am cheltuit din nou o sumă uriaşă de
i.....şi pentru că trebuia să schimb locaţia şi să continui
i ilul, am furat o bilă. Mai furasem o dată de la ei, dar
i.....c i am şters-o repede şi nu am fost martorul reacţiei pe
in .un declanşat-o. Acum însă am fost îngrozit şi panicat.
Şeful acelui loc, despre care ulterior am auzit că > M de fapt liderul lor spiritual, avea o figură **Iii** luimântătoare. Capul îi era ras pe-o parte şi avea plete .ilaltăparte. Mi-a rămas în memorie figura lui plină de HM (u capul dat pe spate, cu ochii ieşiţi din orbite, roşu ih manie, a început să-L blesteme pe Dumnezeu într-un iiu ><I care te cutremura.
M-a cuprins o groază cumplită, când un gând 1111 ; 11 ii lgerat prin minte: furtişagul meu declanşase această ,i\ a lansă profanatoare la adresa Creatorului. Era pentru
I.....ia dată când într-un mediu de fum de ţigară, clinchet de
luliare pline cu băuturi ameţitoare, şi într-un iureş de 111111râturi, conştientizam afrontul adus Creatorului.
Conştiinţa mea adormită s-a trezit pentru un mo-**Ilicnl** şi vedeam desluşit prin fum şi întuneric legiuni de draci 111111 îl scuturau pe chelios-pletosul cu spume la gură.
Nu mi-a fost uşor să fug cu bila atârnându-mi în i 'u i mar. Mă târâm năucit pe străzi întunecoase, cărând acea I >11. i plină de vină. Cred că arătam asemenea unui ocnaş **caic** se strecoară în penumbră cu lanţuri la picior, bineînţeles legate de o imensă bilă de fier pe care e marcat, ca la biliard,

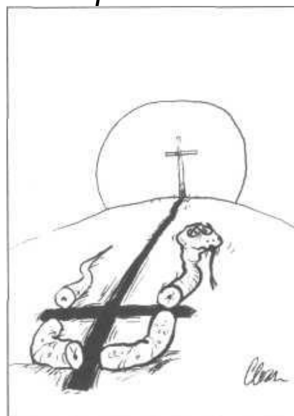
Cu capul dat pe spate, cu ochii ieşiţi din orbite, roşu de mânie, a început să-L blesteme pe Dumnezeu într-un mod care te cutremura.

numărul 666. N-am mai intrat niciodată în acel local, însă am continuat să mă simt bine în oricare altul.

Ontoarcerea acasă

Cah.y
'Pros floare serioase

Am reuşit să închei primul trimestru din anul al doilea 11' liceu. în vacanţă m-am întors acasă să-mi reiau rolul de l'.iui cumsecade.

Nu mi-a mers prea bine cu colecta de prin sertarele
i II bancnote, nici cu colinda nu am prea câştigat, aşa că
ii. buia să recurg la o soluţie radicală pentru a mă întoarce
. 'i *I ţipat"* la rotitul cărţilor de poker. Iar soluţia o găsisem
mii o cruce mică.
Crucea, acest simbol al creştinismului, poate fi de folos în multe feluri. O porţi la gât ca pe un medalion. Am i 'l iservat că unii, care au lanţul mai lung, se scarpină în **Ureche** cu ea. Alţii o folosesc ca monedă de schimb. Cu **lltelc,** puţin mai mărişoare, poţi să decorezi pereţii sau să 1(1 dai peste deget. Singură crucea lui Isus Cristos te „ i*mioară".* Şi dacă mori faţă de lume, renaşti ca şi copil do Dumnezeu.
Eu încă nu găsisem acea cruce, ci doar una prinsă do un lănţişor de aur pur de 24 de carate, pe care o * iimpărase tata din Maroc, unde muncise, şi împreună cu **tllc** bijuterii de aur se afla într-o cutie care era un depozit de valori pentru *„zile negre ".*

Singură crucea lui Isus Cristos te „ omoară '. Şi dacă mori faţă de lume, renaşti ca şi copil de Dumnezeu.

Gluma s-a îngroşat pentru că tata avea ascuns la spate un furtun de cauciuc, pe care îl smulsese de la maşina de spălat haine, special pentru spinarea mea.
Acele „ *zile negre "* veniseră de câtva timp pentru părinţii mei prin intermediul meu, doar că ei încă nu conştientizau cu cine aveau de-a face; vorba aceea: „ *Hoţul neprins, negustor cinstit este ".* Negustor am devenit eu a doua zi, când m-am întors în oraş.
Cunoşteam nişte schimbători de valută, „ *bişniţari",* după cum erau porecliţi. Nu existau bănci care să efectueze operaţiuni în valută pe atunci, ci doar aceşti întreprinzători care nu erau foarte cinstiţi. înşelau fără ruşine pe oricine apela la serviciile lor.
Poliţia îi tolera şi de multe ori le crea un cadru în care să poată înşela muşteriii. Foloseau o metodă care nu dădea greş. După ce se tocmeau la preţ, îţi numărau corect banii, apoi dădeau alarma, strigând: POLIŢIA. încă sub reflexul vremurilor de dictatură, orice persoană se panica, iar în acele secunde ei înlocuiau banii adevăraţi cu un şomoiog de hârtie împachetată într-o bancnotă adevărată.
M-am dus glonţ la unul dintre ei şi am vândut aurul. Bineînţeles că mi-a plătit doar o treime din preţul corect. Nu conta, pentru mine dorinţa de a-mi procura bani pentru j joc era mistuitoare.
A doua zi, însă, mă trezesc cu o delegaţie compusă din părinţii pe care-i lăsasem liniştiţi acasă. De necrezut: verificaseră cutia cu valori imediat după plecarea mea, lucru pe care nu-1 făcuseră de mult timp, şi constataseră lipsa lănţişorului.
S-au grăbit să vină să mă întrebe pe mine. Eu nu şi nu, nu am recunoscut nimic. Tata mi-a înfundat un pumn cu o măiestrie de boxer. Am icnit, însă tot nevinovat am pledat. Gluma s-a îngroşat pentru că tata avea ascuns la spate un furtun de cauciuc, pe care îl smulsese de la maşina de spălat haine, special pentru spinarea mea. A început să mă altoiască fără milă. Probabil că nici nu meritam milă, bineînţeles, şi 52
OU t(uite că eram pregătit să suport calvarul, poate din cauză i ,i iTiim canonit în faţa colegilor de şcoală, am cedat şi am recunoscut că eu eram într-adevăr făptaşul. Tata a avut nimici o umbră de speranţă. Mi-a cerut banii pe care îi
I 'i unisem pe lănţişor, spunând că vrea să-1 răscumpere de || acel bişniţar.
Am străbătut toate străzile pe unde putea fi găsit cel care-mi cumpărase lănţişorul. Ai mei au făcut o adevărată
I1 ivestigaţie şi au aflat unde locuia. I-am expus unui pericol foarte mare. Cu toate promisiunile şi ameninţările, nu am reuşit să recuperăm crucea *„jertfită "* de mine pe altarul pokerului...

Cap. 8

brute, pqarişiafte chestii interesante

54
Nu ştiu cum reuşeam, dar aveam o mare putere de tonvingere asupra alor mei. După toate acestea încă au **Crezut** că regret şi că mă voi schimba.
A-mi cere iertare devenise la mine un gest reflex. **încă** din fragedă pruncie aveam întipărit acest automatism. 11,11 -cam cu râvnă de păr o fetiţă şi în acelaşi timp spuneam 00 un robot: *Iartă-mă! Iartă-mă!*
Sau loveam cu piciorul în fluierul piciorului cuiva . i re îl întâlneam în cale, privind candid în ochii persoanei 11 upective, de obicei adulţi, spunând la fel: *Iartă-mă!.*
Am observat că dacă vrei ca un câine să te asculte, nu trebuie să-i repeţi neîncetat numele, chemându-1 când nu vine, sau să repeţi comanda la care nu răspunde, ci **trebuie** să-1 corectezi atunci pe loc, evitând repetarea miiicnzii.
Fiind mulţi fraţi, demonetizarea conceptului de a-ţi **OCi'c** iertare s-a acutizat de la cel mai mare până la cel mic **prin** situaţiile în care, pentru a-şi arăta puterea, fratele cel ni.II e îl obliga pe cel mai mic să-şi ceară iertare aiurea, **doar** ca să se distreze el. Acum, fiind deja uns cu toate
55
Acum, fiind deja uns cu toate alifiile, eram un maestru în arta manipulării.
Ontoarcerea acasă
Onfoarcerea acasă
alifiile, eram un maestru în arta manipulării. Şi făceam orice promisiuni până îndepărtam pericolul imediat. Ştiam că nu voi scăpa nepedepsit, dar pedeapsa viitoare nu mă afecta prea tare.
Aşa că am aşteptat plecarea alor mei şi mi-am reluat preumblările în lumea pokerului.
în căutarea unei alte surse de bani, am început să identific oportunităţile. Cum, fără bani, eram nevoit să stau vrând nevrând la ore, acesta era ghinionul colegilor. Am observat imediat că pentru a participa la orele de sport, era nevoie să ne îmbrăcăm în echipamentul sportiv. Pe atunci nu exista vestiar în scoală. Terenul de educaţie fizică era în aer liber - o simplă platformă de beton. Aşa că hainele rămâneau de-a valma în sala noastră de cursuri.
Am chiulit de la ora de sport şi am golit buzunarele tuturor colegilor. Aceste incursiuni în lumea hoţilor de buzunare au durat câteva săptămâni. Apoi am rămas fără această sursă de venit, pentru că nu-şi mai lăsau hainele nici pe ploaie, ci le duceau cu ei în curtea şcolii.
Sub nicio formă nu mă gândeam atunci că eu într-adevăr furam, că eram un hoţ. Consideram că iau un împrumut, până voi câştiga acea sumă colosală pe care o visam, sau că voi deveni atât de priceput în lupta mea cu acea maşină, încât voi câştiga întotdeauna. Atunci urma să-mi revărs o plinătate de binecuvântări peste toţi cei cărora le-am cauzat atâtea nepăceri şi greutăţi - le voi face viaţa roz, iar ei vor recunoaşte că nu au înţeles bunele mele intenţii.
Urma să devin vedeta pokerului, un adevărat Poker-Mon, adică un fel de monstru sacru al pokerului.
Astăzi, când văd câte o jucărie creată de acei japonezi idolatri, care au infestat copilăria

multora cu personajele acelea satanice care se cheamă Pokemoni, mă
56
Urma să devin vedeta
pokerului, un adevărat Poker-Mon, adică un fel de monstru sacru al pokerului.
i/csc la gândul că cel rău pavează cu bune intenţii Mimul care duce spre iad.
Analizând cât de cât conceptul de Pokemon, care lic ilc la Pocket Monster, ceea ce înseamnă „ *demon de Sil muir",* se poate vedea că, de fapt, personajele sunt n II reea ce se numesc: demoni de buzunar.
Nici nu e de mirare, pentru că mulţi necreştini i mei au demoni peste tot, plasaţi la loc de cinste în casele i i icci idoli familiali sau ai familiei, cărora le aduc ofrande
Aşa ceva urma să devin şi eu dacă nu intervenea 111111)omnului nostru Isus Cristos în viaţa mea. Dar până i ,i. cept harul Mântuitorului, mi-am continuat peripeţiile.
în zbaterea mea de a găsi o nouă sursă de bani, MIM levenit neatent la camuflarea pornirilor rele. Astfel că imam, preocupat şi îngândurat, chiar în spatele clădirii ilrii laiului.
Fumatul era interzis în şcoli, iar pentru părinţii mei I II r/.enta răul suprem. Am ajuns să răsfoiesc odată o ■ i.. .ură veche, tipăriră în secolul nouăsprezece, care se II n nea *Diavolul şi cârciumarul,* şi avea şi nişte gravuri lUgcstive.
Broşura făcea o paralelă între biserica lui I M II i niczeu, după modelul ortodox românesc, unde se ardea
.....âie, şi cârciuma de peste drum, unde se ardeau ţigări.
Probabil din aceste tradiţii s-a născut acea in\ cişunare asupra acestui obicei într-adevăr păcătos, dar cure nu este cu nimic mai diabolic decât alte păcate pe mulţi, inclusiv ai mei, le treceau cu vederea sau pe planul doi. Tot aşa cum era interzis fumatul, la fel şi bătaia n.iiiiterzisăîn şcoli, însă se practicau şi una şi alta.
Brutei de pedagog nu-i păsa de credinţă pentru că
57
Mulţi necreştini asiatici au demoni peste tot, plasaţi la loc de cinste în casele lor, acei idoli familiali sau ai familiei, cărora le aduc ofrande zilnice.
<u>*Ontoamrea acasă*</u>
<u>*Ontoarcerea acasă*</u>
era ateu; de sănătatea mea nu-i păsa nici atât, însă avea un temei legal să-şi manifeste pornirile animalice şi sadismul. Mie oricum îmi purta pică, aşa că m-a dibuit şi s-a apropiat **tiptil,** spunându-mi:
- *Clau, te-am căutat peste tot,* se prefăcu el mirat, *ai o telegramă, nu de primit ci de trimis. Ia adu urechea încoace să o concepem împreună.*
Mă apucă vârtos de ureche, ţigara îmi căzu din colţul buzelor şi începu să mă zgâlţâie pentru fiecare cuvânt şi să-mi tragă câte o palmă zdravănă pentru fiecare stop: *Dragi părinţi, STOP, ţin ţigara între dinţi, STOP, trimiteţi banu', STOP, eu sunt golanu', STOP...*
Clauuuu...
A trimis telegrama cu toate că o compusese pe pielea mea şi credeam că s-a răcorit şi am scăpat.
A doua zi mama a venit la şcolă cu inima frântă. M-a luat deoparte şi m-a întrebat, deja sugerându-mi răspunsul:
- *Claudiu mamă, nu-i aşa că nu-i adevărat? Tu* I *nu ai fumat, tu eşti copilul meu, nu mi-ai putut face tu* I *aşa ceva, mamă.*
- *O, desigur, dragă mamă, cum puteam eu să fac aşa o ticăloşie. Ştii că pedagogul mă persecută pentru că sunt pocăit. Caută motive să mă bată...* m-am tânguit eu, din nou înşelător.
- *Hai să mergem la el şi să punem lucrurile la punct,* a spus mama.
Am ajuns în faţa temutei uşi în spatele căreia trona zbirul. De partea cealaltă era cabinetul medical. Acolo era un felcer înalt, cu o figură cabalină, care era foarte binevoitor cu băieţii. Ajunsesem şi eu să-i cer o motivare medicală,
58
i.....ii I I n alt băiat, şi s-a purtat deosebit de bine cu mine.
.1 pe masă un teanc de motivări ştampilate în alb. **Inii** un moment de neatenţie, i-am înjumătăţit teancul
v 11 v. Aveam o groază de absenţe, astfel că îmi trebuia

.....lingnostic curajos. Mă întrebă:
- *Ce diagnostic să-ţi pun? Tu dormi în internat, nu pot să spun că ai avut mâna ruptă, că doar te-au* l'il *ut c ■o/egii. Tu chiar dormi la băieţi sau mai mergi şi /■■ Ia fete...?*
Spunea aceasta deoarece clădirea internatului era • i II nună pentru băieţi şi fete. Dormitoarele erau despărţite I II i ntr-un grilaj care permitea să se strecoare o persoană **lli** i cal altă parte.
Multe făceam eu, dar Dumnezeu m-a ferit de acest i ■ i. .ii, aşa că i-am spus că nu am avut de-a face cu nici o Itiln până atunci. Ocazii am avut destule şi, ca orice tânăr, 11111 irceam şi eu capul după fete.
în acei ani încă nu năvălise acest iureş prezent astăzi in mass-media, această deşănţată etalare a simbolurilor Icgnle de sex. Astăzi, orice ziar sau revistă deschizi, dai cu ochii de o imagine murdară. Majoritatea reclamelor de la televizor au şi o aluzie la relaţii sexuale.
Cele mai multe fete aveau încă acea puritate
i im mala pentru o fiinţă demnă de cineva care poartă chipul
Im Dumnezeu. Astăzi observ devierea transmisă de
■ II K-tate, în multe situaţii chiar în sistemul de învăţământ,
cnre promovează relaţiile intime cu diverşi parteneri, cu
.....ura precauţie legată de protejarea şi folosirea
11111 Ic >acelor contraceptive.
Eu eram un copil pur din punctul de vedere al lalităţii, atât normale cât şi a celei aberante. Pe moment N11.11 n înţeles reacţia lui de bucurie.

Multe făceam eu, dar Dumnezeu m-a ferit de acest păcat, aşa că i-am spus că nu am avut de-a face cu nici o fată până atunci.

Din nou am avut o idee salvatoare. Caprele mele din copilărie m-au salvat.
- *Vai ce mă bucur, nici nu ştii cât sunt de parşivei fetele astea din internat. Dacă ai fi avut de-a face cui ele, îţi puneam un diagnostic de boală cu transmiteri] sexuală. Mie mi-e silă când îi văd sărutându-se, ma\\ ales băiat cu fată, seara în spatele clădirii.*
Din nou am avut o idee salvatoare. Caprele melci din copilărie m-au salvat, aşa că am improvizat începând I să mă scarpin frenetic.
- *Să ştiţi că eu într-adevăr am fost bolnav, dar\ nu am avut curajul să recunosc, ca să nu râdă colegiil de mine. Am acasă capre şi cred că am luat râie de la\ ele. Şi acum mă mănîncă degetele.*
Nu vreau să se ştie, dar nu am vrut să dau şi\ altor colegi, că până la urmă s-ar fi aflat cine are capre I *acasă şi rămâneam de ruşine.*
în câteva momente am primit motivarea şi,l împreună cu cele din buzunar, eram asigurat pentru o lungă I perioadă de timp.
Toate acestea mi-au trecut prin cap într-o fracţiune I de secundă, în timp ce mintea mea căuta febril o portiţă de I scăpare din confruntarea cu pedagogul. Când am intrat în I sanctuarul său, el rânjea de satisfacţie.
- *Doamnă,* a început sigur de el, *copilull dumneavoastră a fost prins că fuma in spatele clădiri i\ noastre...*
Până aici i-a fost. Mama s-a ridicat hotărâtă şi, I împungându-1 cu degetul în piept, i-a spus pe un ton I categoric:
- *Vă înşelaţi, copilul meu nu fumează!*
Restul improvizaţiei a fost o bagatelă pentru mine.
i >ape că l-am făcut şi pe el să creadă că se înşelase.
[1] li ii iim am scăpat cu bine. Din păcate, binele pe care ni-1
tini un noi, oamenii, nu e acelaşi cu binele pe care îl vrea şi
l MI mul Dumnezeu.
Nu am mai avut probleme cu pedagogul. Cred că ilmfi IUI venea completarea pedepsei şi terorii şi din partea | Mi II iţ i i lor, situaţia devenea neinteresantă pentru el şi-şi căuta 111. i \ict imă, altă fixaţie căreia să-i facă viaţa mizerabilă.

*De neînchipuit...

Scăpat de sub pânda continuă la care fusesesm
upi îs, am început să-mi extind aria de activitate în interiorul
i 11 n 11 n 11 u i-internat. Eram întotdeauna bănuit că aş fi făptaşul,
■ In niciodată nu am fost prins. Ajunsesem într-atât de Ik'Aloşit, încât luam banii oricui se afla în preajma mea.

E mare lucru să ai o pasiune. Am reuşit să înfierbânt **Şi minţile** altor colegi care bântuiau acum localurile înţesate • II uparate de joc. Chiar şi de la prietenul meu pokerist am i' u 11 >, 111 i în momentul în care i-am găsit dulapul deschis.

Odată, după confruntarea cu mama, pedagogul III.I văzut ieşind din camera unde era cazat un băiat foarte line. Num-a controlat şi nu mi-a zis nimic.

Suma pe care o furasem din portofelul acelui băiat MII i 11 li mă, nu m-ar fi putut acuza pentru ea şi probabil i se i li I INC lehamite de mine. Pentru acel băiat, însă, lipsa acelor l' 1111 a fost precis o tragedie. Mă cutremur gândindu-mă i'llta su lerinţă i-am provocat luându-i acei bani.

Dacă voi avea ocazia să-1 reîntâlnesc cumva,
■ ni IIŞ cere iertare şi i-aş recompensa cât de cât pierderea i ni.IIK-iară, dacă va fi posibil. Am experimentat pe pielea HUNI că nu poţi înăbuşi glasul conştiinţei, oricâte rele ai fi

Mă cutremur gândindu-mă câtă suferinţă i-am provocat luându-i acei bani.

întoarcerea acasă

E rănit el destul de conştiinţa lui, ştiu din proprie experienţă...

făcut, iar ca făptaş în final vei suferi mai mult decât cel | păgubit.

Acum, de câte ori mă confrunt cu o nedreptate I sau răutate gratuită, mă gândesc în primul rând la suferinţ;i | pe care o va avea făptuitorul, apoi la a mea ca victimă.

Când maşina mea cea nouă, pe care mi-o dorisem mult şi pentru care am muncit din greu, a fost mutilată şi zgâriată doar din invidie de un răuvoitor, mi-am stăpânit cu greu dorinţa de a-1 găsi şi pedepsi pe făptuitor, izvorâtă din inima prietenului meu devotat, Funu.

- *Lasă,* i-am zis, *e rănit el destul de conştiinţa lui, ştiu din proprie experienţă...*

în scurt timp şi internatul a intrat în alertă. Nu mai găseam camere uitate neîncuiate şi portofele la discreţie. Eram peste măsură de iritat, deoarece nu mai jucasem de ceva timp şi acest lucru mă măcina şi mă aducea lai disperare.

Am încercat să joc alte jocuri. Un coleg era pasional de jocul de table. Dădea cu zarurile toată ziua şi asta îl făcea fericit. Am început cu el o partidă. îmi mergea destul de bine. Din nefericire nu eram singuri în cameră, ci era cu noi un alt coleg, venit la şcoală de peste Prut, din Republica Moldova. Acesta nu mă cunoştea prea bine şi nu ştia de ce sunt capabil în nebunia mea pentru jocuri.

Nu practicam sporturi de genul artelor marţiale sau boxul. Nu mă evidenţiam printr-un fizic impozant, astfel încât şi-a permis să mă întărâte. Se erijase în instructorul adversarului meu şi îi tot şoptea ce mutări să facă. L-am toi atenţionat, apoi m-am ridicat hotărât să-i deschid uşa camerei şi să-1 scot afară. A făcut greşeala de a mă împinge înapoi pe pat. Atunci, pe fondul tuturor frustrărilor mele, am tăbărât pe el şi l-am lovit atât de rău cu pumnul în fală că jumătate din faţă i s-a albăstrit pe loc.

64

Ştia că pedagogul mă are în vizor şi, ca să se
i Iu IIK\ nu a vrut să îmi accepte scuzele şi rugămintea de
i lin nul reclama. Atunci am făcut lucrul cel mai urât posibil:
..... ni îeninţat în modul cel mai serios că dacă răsuflă ceva
i i iprăvitcuel.

Băiatul fiind singur, într-o ţară străină, a căzut victimă 1111 pact al tăcerii specific organizaţiilor mafiote - omerta [cu lăcerii. Nu a avut curajul să mă înfrunte.

Pedagogului i-a spus că a căzut pe scări. Dar pi ilugogul i-a spus:

- Aici e numa' mâna lui Buia!

Ajunsesem spaima şi groaza internatului şi a şcolii.

[1] uimea este că aveam tupeul să declar cu mândrie că sunt
n 11 mei os evanghelic, pocăit, de câte ori venea vorba de
n ilinla fiecăruia. Ce exemplu de om pocăit am putut fi eu
i» nlru colegii mei, nici nu vreau să mă gândesc.

Când simţeam că funiile nebuniei mă trag înspre
.il.i de jocuri mecanice, mă rugam cu disperare către
I Iiimnezeu şi spuneam: *„Doamne, Te rog fă în aşa fel
ui„ ii in drumul spre poker să dea o maşină peste mine
i mă omoare sau măcar să-mi rupă picioarele".*

Bineînţeles că Domnul nu m-a ascultat. Problema meu nu era cu picioarele, care mă duceau, ci cu mintea i'iuc comanda. Eu trebuia să-I cer Domnului atunci ■ 11 imbarea minţii, nu să dea o maşină peste mine. Acea \ 11 IANOIA din limba greacă, ce defineşte schimbarea IIiludinii faţă de păcat. Dacă era după mine, chiar dacă 111 i-n r fi rupt maşinile de sute de ori picioarele, tot m-aş fi 111 11 până la poker. Nici mort nu aş fi renunţat.

Când eram copil ni se spunea că „ *îţi taie popa lltnha* ", atunci când erai obraznic sau vorbeai necuviincios. N e era tare frică atunci, dar nu din vârful limbii ne corectam

65

Problema mea nu era cu picioarele, care mă duceau la poker, ci cu mintea care comanda.

atitudinea, ci din frica minţii, care ne aducea aminte de pericolul pierderii acelui organ de limpăit bunătăţi.

Toată şcoala vuia că între elevi există un hoţ. însuşi directorul, care era şi profesor de Limba română, într-o oră de clasă, nemaiputând suporta privirea mea insolentă, a spus cu glas aspru privindu-mă ţintă: *„în şcoala asta există un hoţ între elevi; suntem cu ochii pe el!".* Dar mai mult nu a avut ce-mi face, deoarece nu mă prinsese nimeni niciodată, măcar că toate dovezile duceau spre mine.

Dezolarea lui era mare, astfel că odată, pe la sfârşitul anului şcolar, când fratele meu mai mare, care absolvise acel liceu şi fusese declarat cel mai cuminte elev din internai, venise în vizită la mine şi ne-am întâlnit pe coridor cu directorul, acesta i-a spus:

- Teodor, tu ai fost cel mai bun copil din şcoala aceasta, dar ca fratele tău nu am mai întâlnit pe nimeni până acum. Nici nu îţi poţi închipui cât a furat copilul ăsta în această şcoală.

Teodor a rămas pironit locului în timp ce directorul se îndepărta abătut. S-a dezmeticit şi m-a sfredelit cu privirea, întrebându-mă.

-Tu? Ai furat?

<u>Ontoarcerea acasă</u>

Tupeul meu salvator a preluat din zbor vorba şi dintr-un păcat mai mare a făcut unul mai mic în ochii fratelui meu.

Tupeul meu salvator a preluat din zbor vorba şi dintr-un păcat mai mare a făcut unul mai mic în ochii fratelui meu. Aşa că am zis.

- Directorul a spus că am fumat, nicidecum că am furat. Ştii tu povestea aia pe care a lămurit-o mama cu fumatul. Nici acum pedagogul nu se lasă şi împrăştie zvonuri despre mine.

Frate, noi, ca pocăiţi, trebuie să suferim din partea celor ce se declară atei... am adus eu argumentul 66

Mipivm, pentru a îndepărta toate bănuielile lui Teodor.

Scăpasem din nou de ce era mai greu, dar aveam i mai mică notă posibilă la purtare, din cauza absenţelor. i i u I relelor rămăseseră nedepistate. Disciplina aceasta hi itAni dacă mai rămâneai într-o instituţie de învăţământ iu nu. Nu erau acreditate în acei ani şcolile private, nimeni nu .i- gândea la această posibilitate.
Pentru mine cariera de licean părea că s-a încheiat. T eu nu realizam ce se întâmpla, oricum pasiunea mea ui lonlă această perioadă nu fusese liceul de chimie, ci , (A *li im ia "* banilor pentru poker. Din nou visul părinţilor, u i ui ales al mamei, trebuia salvat. Ai mei au venit şi au i i. ui ultimul aranjament suprem care se mai putea face cu mici director, oricât ar fi fosteldepermisiv: exmatriculat cu llt'i pi de transfer.
Când au venit pentru acest ultim aranjament, m-au i. ii complet. Nu au dorit să dea ochii cu mine. Aşa am ((lins să fiu dat afară din clădirea internatului cu puţine zile -1' 11111 ea terminării şcolii. Satisfacţia pedagogului a fost deplină; de data ia câştigase. Eu mi-am strâns lucrurile şi m-am cazat *H 'iciparc ",* adică pe malul Mureşului, printre boscheţi. Fenomenul oamenilor care trăiesc pe străzi încă nu 1111 şese în România. Azilele cu alienaţi mintali şi orfani ili.nu h maţi încă funcţionau ca adevărate închisori. Cu toate 11 t.uau în condiţii mizerabile, erau restricţionaţi teritorial. Aşa că am deschis o nouă perspectivă pentru cei acund de faţa lui Dumnezeu, şi anume aceea de a fi hosi'l ictar, asemenea strămoşului Adam. Cine a fost primul bONchctar? Adam, bineînţeles, când s-a ascuns de faţa **Imnului.** Câteva nopţi am dormit în parc. îmi era ruşine să 111 n i o ic în sat înaintea terminări i anului şcolar...

Câteva nopţi am dormit în parc. îmi era ruşine să mă întorc în sat înaintea terminării anului şcolar...

<u>Onfoarcerea acasă</u>

Ontoarcerea acasă

Cap. 10 'Reeducat acasă

Ajuns acasă, nu am mai avut voie să folosesc l| II Lilivele de *tată* şi *mamă.* Părinţii mei erau foarte supăraţi I mi spus că mă reneagă ca fiu al lor. Nu ştiu dacă din spirit lli i rondă sau fiindcă mi-am asumat vina, dar spre seară MU . i in luat bagaj ui cu care venisem de la oraş şi am plecat In Kară să iau un tren care să mă ducă cât mai departe de **cei** cărora le cream numai neplăceri. Eu aşa înţelesesem să tn.i pocăiesc.
Am ajuns în gară şi până să mă hotărăsc în ce parte NA O apuc, numai ce văd că tăbăreşte pe mine fratele meu mai mare, Duţu, şi începe să mă lovească cu sălbăticie. M . i târât înapoi acasă. Am ajuns înapoi ca vai de mine, cu I II i za umflată şi spartă, cu sângele curgându-mi şiroaie din II c ada spartă. Nasul era turtit de tot şi aveam capul cât o **jpUeată.**
în halul în care mă mutilase Duţu nu aveam şanse i mai încerc să plec în lume, decât poate până la chirurgul sici ician. Pe atunci încă nu se punea accentul pe felul cum |ra îmbrăcat omul, se căuta încă la faţa omului. Astăzi dacă II măreşti o prezentare de modă te-ai aştepta logic ca II ciniul să-1 primească medicul estetician, nu croitorul.

Am ajuns înapoi ca vai de mine, cu buza umflată şi spartă, cu sângele curgându-mi şiroaie din arcada spartă.

M-a liniştit acest frate al meu în privinţa plecatului de acasă, dar eu aş fi înţeles şi de vorbă bună; de fapt asta şi dorisem după ce dormisem în parc - să mă întorc acasă.
Nu am fost abuzat în boscheţi, în schimb am fost desfigurat acasă. Au românii o vorbă care ilustrează acesl comportament instabil al naţiei noastre: *„Erau cu rău, dar mai rău fără rău ".* Aşa am fost eu reintegrat în stilul meu de viaţă.
întreaga vacanţă de vară părinţii mei au făcut planuri în privinţa reintegrării mele în sistemul de învăţământ. Mama a dibuit din nou o şcoală, de data aceasta era la doar 40 de kilometri de casă şi se credea că voi putea fi urmării îndeaproape. Ba mai mult, de data aceasta îl voi avea coleg de cameră cu mine şi pe fratele meu Niku.
Şcoala din Sângeorz Băi avea profilul matematică -fizică. Ai mei au găsit căi de înduplecare a conducerii pentru a fi acceptat cu tot cu nota mea ciudat de mică la purtare.
Eu am reluat melodia despre efortul pe care îl voi face spre a mă îndrepta în bine, însă inima mea nu fusese încă schimbată - bunele intenţii plecau de pe buze şi se pierdeau intrând pe o ureche şi ieşind pe alta.
O altă ambiţie mă bântuia din nou. Am apucat să văd, înainte de a-mi relua şcoala, întoarcerea glorioasă a fratelui nostru mai mare, Teodor, într-o maşină impresionantă, după numai o lună de muncă în Austria. Pentru România acelor ani era halucinant să vezi aşa ceva şi de neconceput pentru cei mai în vârstă, care au strâns bani o viaţă întreagă pentru a-şi cumpăra o rablă de maşină, produsă în ţară după un proiect vechi de zeci de ani. Era de neconceput faptul că aşa ceva se poate dobândi prin muncă într-o ţară civilizată.
Se uitau toţi la el cum se uita bunicul la o girafa
venită cu circul Klutzchi, spunând: *„Aşa ceva nu se*

■ *ii stă*". Circul acesta vestit s-a scufundat într-o catastofă |H" ocean şi nici sărmana girafa nu a reuşit să stea cu capul lli nsupraapei. Dar vorba a rămas celebră. Acum uram şi iu. II mult şcoala şi voiam samă scap de ea pentru a putea h)i *irc* şi eu să câştig în ţările vestice. Poate reuşeam să ibsolv şi să împuşc doi iepuri deodată: eu scăpat de ea şi MI una împăcată.
Au părinţii ambiţia de a-i determina pe copii să litrii ceea ce ei nu au reuşit în viaţă. Dacă nu ar exista această |Ui siune, precis abandonurile şcolare ar scădea mult.
Cu un nou început de şcoală bruiat din start de vimil plecării din ţară, am clacat din nou. Maşinile dejucat i" 'I t T ajunseseră deja şi la Sângeorz Băi. în acea perioadă IU în ipânzit realmente ţara.
Am apucat să văd, înainte de a-mi relua şcoala, întoarcerea glorioasă a fratelui nostru mai mare, Teodor, într-o maşină
impresionantă, după numai o lună de muncă în Austria.

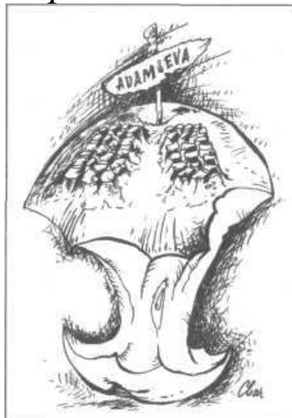
întoarcerea acasă
Cap.
din Sânqeorz

Singura mea problemă la şcoala din Sângeorz era d«Ic Ic meu Niku. Trebuia să mă feresc tot timpul de el. Mă |)fli n acasă pentru orice. Mă enerva faptul că făcea aceasta ■ 1111 I■ ilărnicie. Nu urmărea să mă corecteze, ci îşi crea lui **llll** liuri. Reuşise să erodeze într-atât credibilitatea mea încât i punea în cârcă orice mică bănuială.
Niku ajunsese să fure de acasă mai mult ca mine, I n lot cu eram cel bănuit. Mai rău, era atât de egoist că nift urmărea tot timpul să vadă dacă am bani să-mi cumpăr MU . i un sau o bucată de salam.
Când plecam la poker, reuşeam să-1 păcălesc fără (U'i 'Nome, dar mă enerva să mă feresc de el în aspectele Minune unde cheltuiam bani.
întrecându-ne în a ne umple buzunarele cu banii i ii li ui nostru, sărman patron, am reuşit să-1 ducem la 111111 icnt. Sărmanul investea şi tot investea, băga doi bănuţi MI.II rămânea cu unul, pentru că şi noi aveam grijă să ne i n. 11 n partea noastră. Nu înţelegea ce se întâmplă; într-adevăr |**fiu** vremuri cu inflaţie galopantă, însă realitatea că noi
y.im dus la faliment nici nu i-a trecut prin cap. 73
Era atât de egoist că mă urmărea tot timpul să vadă dacă am bani să-mi cumpăr un corn sau o bucată de salam.
întoarcerea acasă
Ontoarcerea acasă
In mărinimia mea l-am dus şi pe el la poker. Speram să nu-i fac răii, să nu-1 apuce nebunia la fel de aberant ca şi pe mine.
îmi făcuse un prieten, care se numea Vasi. El era dintr-o familie foarte săracă şi îmi părea bine că îl puteam ajuta servindu-1 cu câte o porţie mai bună de mâncare sau un suc.
în mărinimia mea l-am dus şi pe el la poker. Speram să nu-i fac rău, să nu-1 apuce nebunia la fel de aberant ca şi pe mine. Adevărul este că nu te poţi abţine când iubeşti ceva, devii un fan, un adevărat apostol propovăduitor a ceea ce iubeşti. Târziu am înţeles că şi Isus doreşte acelaşi mod de iubire din partea noastră.
Niku era gelos pe Vasi, cu toate că îl făcusem şi pe Niku părtaş la una dintre escapadele noastre. într-un week-1 end, după ore, l-am luat pe Niku cu noi în oraş - am mâneai împreună, apoi am jucat toţi poker, însă el a spus totul a doua zi părinţilor. Aşa că nu mai avea ce căuta în compania mea şi a lui Vasi.
îl prosteam pe Niku în tot felul. într-o după-amiază, din banii ce-i aveam subtilizaţi de acasă, am mers cu Vasi şj ne-am cumpărat salam şi pâine. Stăteam pe o bancă şi nfl înfruptam. Pe atunci nu erau hamburgheri sau preparau[1] fastfood; salamul era ingredientul pentru sandvici.
Fratele meu, care ne urmărise, a făcut un scandal I monstru în privinţa festinului nostru. L-am liniştii spunându-i că Vasi fusese cel ce cumpărase bunătăţile, S-a cam mirat, pentru că îl ştia întotdeauna în lipsă, dai" a cedat până la urmă.
A rămas însă în alertă şi era să ne joace un renghi, Ne-a spus că este obosit şi se duce să doarmă în acea după-amiază. Pentru un băiat de 14 ani era cam dubios sa vrea să doarmă la acea oră, dar fiindcă voiam să scăpăm de el nu ne-am mirat, ci chiar l-am încurajat să se retragă,
Noi ne-am făcut de lucru vreo două ore prin parc, apoi ne-am aşezat într-un loc mai ferit şi ne-am aprins cu \

liiIlfi voluptate câte o ţigară. Trăgeam liniştiţi din fumigenă id ne trezim cu Niku pe capul nostru, urlând:
- *Ahaaaa... fumezi... te spun la mama! O să te în bătaie...*
Am încremenit. Fumam ţinând ţigara în căuşul
i • ilmci dintr-o obişnuinţă de a masca acest viciu pentru
eram vânat cu atâta ardoare, aşa că am strivit mucul
'i II ui în palmă şi, cu stoicism, cu toate că mă ardea
Iligi•(>/.i(or, am reuşit să o sfărâm, făcând-o să dispară între
Iii le frunze uscate. I-am arătat palmele, asemenea unui
■. 111 ia tor, fără nicio urmă de ţigară fumegândă şi am ripostat:
- *Măi Niku, tu ai luat-o razna, vezi dublu frate! i hule vezi tu ţigară? Faci orice să mă poţi pârî acasă! Vvzi să nu te zic eu că inventezi gogomănii. Lasă-mă în*
Li mea!
- *Tu eşti de-a dreptul nebun şi vrei să mă faci şi '//ne. Te-am văzut desluşit cum fumai!* a ripostat el.
- *Cum fumam mă, fără ţigară?* am continuat eu i l ;ipăcesc. Aşa am ţinut-o timp de două ore. Până

când
datşiazis:
- *Clau, oare chiar am avut halucinaţii?*
L-am convins că da... ©
M am temut şi eu de puterea mea de convingere şi nu-mi ;i să cred că ulciorul meu ciobit încă mergea la apă... i '■ ulm că proverbul spune că ulciorul nu merge de multe ■II la apă...
Am strivit mucul arzînd în palmă şi, cu stoicism, cu toate că mă ardea îngrozitor, am reuşit să o sfărâm, făcând-o să dispară între nişte frunze uscate.

întoarcerea acasă
Cap. iZ Obrăznicătura

Am devenit tot mai obraznic şi am început să-i tratez tu lipsă de respect chiar şi pe profesorii care căutau să fie înţelegători cu mine. Situaţia mea şcolară nu era prea fericită şi mn păştea pericolul corigentelor. Eram tot mai iritat odată i'li apropierea vacanţei, astfel că la ora de limba engleză nu HWini concentrat şi din zece întrebări am reuşit să răspund
jdouă. Profesorul nu a avut de lucru şi a început să se
Dinească cu mine spunând:
- *Uite Claudiu, după cum ai răspuns ar trebui •fi dau nota doi, însă, ca să nu rămâi corigent, tu ai voie de un şapte.*
- *E în ordine,* am aprobat eu, *daţi-mi un şapte.*
A început să zâmbească ca de o glumă bună şi I-a spus:
- *Chiar şapte nu-ţi voi da, dar îţi dau un 4.*
'ƒ\\ nbctul i-a îngheţat când am ieşit din bancă şi am început NA mă îndrept ameninţător spre catedră şuierând printre
- *îmi veţi da 7, dacă tot v-aţi oferit să fiţi darnic,*

Mă simţeam vinovat pentru că aveam din nou mari probleme cu şcoala.
altfel vă voi face eu să vă amintiţi de aceasta de şaptezeci de ori câte şapte.
L-am intimidat pe profesor şi am primit nota di' trecere. Nu cred că doar prezenţa mea fizică a contat, câl şi faptul că eram cunoscut în orăşel pentru anturajul dubios în care mă învârteam.
Dacă la şcoală mă impuneam, cu mama nu-mi mergea deloc. Mă chestiona şi mă verifica de parcă era un detectiv din filme. Nu reuşeam să scot din zona ei de observaţie nici un ban. Am încercat soluţii ingenioase, dar m-a dibuit aproape întotdeauna. Am ascuns bani pe talpa interioară a bocancilor şi am lipit tălpicii cu clei. A descoperii ascunzătoarea.
Hainele cu care mă îmbrăcam să plec la internat erau întoarse pe dos şi verificate la centimetru. Am încercat să-mi fac o ascunzătoare, folosind cutia electrică a unui semnalizator

de trecere la calea ferată. Cineva a descoperit mica mea comoară şi o fi zis *bogdaproste.*
Eram disperat, dar continuam să subtilizez banii afacerilor tatălui meu. Aici aveam talent, iar mama nu mă dibuia, ci doar se mulţumea să îi recupereze cu meticulozitate. Era un joc de-a şoarecele şi pisica, la care sărmana rezista cu stoicism. Cu toate controalele, reuşeam să îmi alimentez viciul şi să cheltui în continuare sume imense pe poker şi ţigări.
Cu toate că perseveram în aceste păcate, consideram că atâta timp cât mă ţin deoparte de altele, cum ar fi cel de a mă lăsa sedus de femei, aveam o şansă de a fi salvat din aceste adicţii sau dependenţe.
Mă simţeam vinovat pentru că aveam din nou mari probleme cu şcoala, iar eu numai ce le promisesem alor mei că mă voi îndrepta. în plus, nu mă putusem abţine să

|oc poker. Mă măcina în interior o puternică deznădejde.
Când fusesem exmatriculat de la liceul din Arad, ii|i mscseni să dorm prin parcuri, nemaiavând bani, cu toate p| o scrisoare ce putea fi salvatoare sosise cu puţin timp tnuinte, trimisă de mama. Înăuntru mama pusese şi o importantă sumă de bani, iar pe un bileţel udat cu lacrimile i icrisese:

ERAM TOTAL DEPENDENT

,,Dragă Claudiu, îţi trimite mama banii ăştia ca tu să-i bagi la poker... ".
Sărmana de ea, ştia în ce dependenţă trăiam eu şi lin crea într-un fel să mă determine să-mi dau seama de Iii iiloşia mea. Acei bani mi-ar fi ajuns să-mi găsesc un li l.i post decent, nu să dorm în boscheţi. însă, cu lacrimi în **Ochi** şi eu, m-am dus la primul club şi i-am băgat în acea maşină blestemată. ERAM TOTAL DEPENDENT DE h >KER!
Acum eram cuprins din nou de remuşcări. Ce **pul** cam face? Dacă adevărul ieşea din nou la iveală, nu mai Hvuam puterea de-a o privi din nou în ochi pe fiinţa care mi-a dat viaţă. Eram conştient că voi fi descoperit din nou... problema nu era *dacă,* ci *când* voi fi descoperit.

DE POKER!

Cap, i$
Ajunuffuaii ae acasă

împreună cu un consătean, cam de aceeaşi vârstă l II mine, am hotărât să fugim de-acasă, să ne

pierdem în Iunie. Pentru el nu era nimic deosebit, deoarece el nu ştia < .11 ioate exista altceva decât *lumea.* Eu, însă, cunoşteam p< Muncile Domnului, care ne învaţă să nu dorim lumea. Toate Iştcptările cărora nu le făcusem faţă, toate minciunile îşi i reau acum obolul.
Cel rău foloseşte întotdeauna acelaşi tertip - odată i| i ia ruşinea când faci toate relele, apoi ţi-o dă înapoi când Hei să te îndrepţi. Aşa a fost şi cu mine. Nu-mi era ruşine |A mint şi să fur bani pentru a-i băga la poker.
Apoi, cum păţisem la sfârşitul anului şcolar la şcoala din Sângeorz, când trebuia să fiu confruntat cu tot falimentul Ilieu, în loc să reacţionez normal, să merg plângând la părinţi fi sn recunosc că am nevoie de iertare, ruşinea m-a copleşit. Cum să apar eu în faţa tuturor ca un faliment total?!? Eu B|m cineva. Pusesem la punct colegi, profesori şi în plus puteam să fur fără să fiu prins. Aşa ceva era prea ruşinos ■htru Clau.
Nu-mi era ruşine să mint si să fur bani pentru a-i băga la poker.

O<u>ntoamrea acasă</u>
Ontoarcerea acasă
Acasă pozam din nov în copilul ascultător. Nu ieşeam din vorba mamei. Făceam tot posibilul să nu trezesc suspiciuni.
Ca să mă îmbărbătez, am hotărât să fac ca di spari 1 m mea să fie demnă de un maestru al duplicităţii ca mine I Trebuia să dispărem în noapte cu toată averea familii ori noastre. Eu ştiam unde îşi depozitau ai mei banii şi aurul. 11| la fel.
împreună am stabilit aceste detalii, cât şi dalai plecării noastre. El se ocupa să vină cu o maşină cu care si ajungem aproape de graniţa cu Ungaria - de acolo începea Europa pe atunci.
Ca român, era dificil să primeşti viza pentru circulat ici liberă în ţările vestice. Multe pericole şi umilinţe îl aşteptau I pe temerarul care voia să ajungă să-şi facă un viitor în ţări lo| care plăteau un salariu decent pentru munca depusă.
Pentru noi, pericolele şi greutăţile se dublau pentr că eram minori. încă nu împliniserăm 18 ani. Hotărâre;i,| însă, odată luată, trebuia dusă la îndeplinire.
Se apropia ziua în care era plănuit să fug de acasâ| şi din ţară. Seara, la ora 22, trebuia să ies la şosea şi să i luat în automobil de la punctul stabilit.
Acasă pozam din nou în copilul ascultător. Nu ieşeam din vorba mamei. Făceam tot posibilul să nu trezesc! suspiciuni. Acum stau şi mă gândesc câtă dragoste au avui părinţii mei faţă de mine. Dacă nu ar fi crezut cu naivitate I că eu pot fi copilul pe care şi-1 doreau, ar fi devenit suspicioşi exact când eu mă cuminţeam subit. Totdeauna le-am frâul inima exact în momentul în care ei erau mai siguri că eu m-am îndreptat. încă o lovitură grea era pregătită pentru | ei...
în după-amiaza acelei zile, consăteanul meu a venii la noi acasă trimis de tatăl său să-i transmită un mesaj tatăl u i meu. Trecând pe lângă mine, mi-a reamintit complice om din noapte. Mama, sănnana, a surprins acele priviri vinovate |

încercat să afle ce puneam noi la cale, dar am reuşit să Ipăcesc cu vorbe, ca întotdeauna.
Şi pentru că se apropia ora la care familia mea Bit bunul obicei să se strângă împreună pentru o oră de ■ ii 11 ine, s-a lăsat păgubaşă şi a început să pregătească III icra pentru rugăciune.
Rugăciunea se desfăşura în corpul de casă pe care foloseam de obicei. Mai aveam un corp de clădire care i i pa strat pentru momentele în care aveam oaspeţi. Tot lolo încercau ai mei să strângă valori în bani şi aur pentru II Ic familiei.
Dibuisem toate locurile în care încercaseră ei să ,'iiscă acele comori. Acum problema mea era cum mi fac de lucru în casa mare fără să stârnesc bănuieli. i deocamdată pozam în copilul pătruns de momentul Mgflciunii.
Nu ştiu ca vreo familie, cum era şi a noastră, i .culă în sat ca pocăiţi, care mergea cu mic cu mare la i ii . i icâ, la adunare, să fie jefuită în momentele de rugăciune. II \ oiam să depăşesc până şi vigilenţa divină.
Ca un făcut, mama şi-a ridicat capul după primul 11 v de rugăciune şi mi-a spus pe un ton îngrijorat:

- Claudiu mamă, du-te tu şi închide bine uşa la i\ii niare; am o tulburare în suflet cu privire la furanţa a ceea ce avem acolo.
Unde ţi-e comoara, acolo e şi mintea ta, după cum lilic ne învaţă Scriptura. Atâta aşteptam. Ţuşti să fac un 11 hun, atât pentru mama şi pentru familie, cât şi pentru
Nu-mi venea să cred că aveam toate valorile pe flfl şi destul timp să o şterg. Am înşfăcat un geamantan diplomat îi spuneam noi, care conţinea cam 6000 de

Eu voiam să depăşesc până şi vigilenţa divină.

Gândurile confuze zburară dintr-o dată când m-am văzut instalat alături de complicii mei In maşina salvatoare.
dolari americani, am strâns şi aurul de prin ascunzători şi dus am fost.
Ştiam că voi avea destul timp. Ai mei se rugau în jur de-o oră, iar eu aveam alibiul că zăvorul uşii era defecl şi întotdeauna lua timp să poată fi închis.
Nici nu pot să-mi imaginez ce s-a întâmplat în sufletul şi mintea alor mei când şi-au dat seama de ticăloşii pe care fusesem capabil să o fac.
Riscasem mult pentru că se strânseseră acasă la rugăciune şi fraţii mai mari. în special simţeam că mi se ridică părul pe mine când mă gândeam la Duţu... El mii întorsese de la gară, întorcându-mi şi buza pe dos. Pi undeva îl ţineam pe el drept vinovat pentru demersul meii De ce nu mă lăsase atunci să-mi văd de drumul meu?
Gândurile confuze zburară dintr-o dată cânj m-am văzut instalat alături de complicii mei în maşini salvatoare. Ortacul meu îmi spuse că ne întoarcem peste oră ca să luăm cu noi încă un tovarăş de drum. Nu mai conta, că oricum eu mă simţeam stăpân pe situaţie - ave; şi bani şi tot timpul din lume.
Când ne-am reîntors, peste aproximativ o o mi-am văzut toată familia ieşită la drumul mare. M-am pi în maşină, dar am văzut cum încercau să afle despre mim întrebând şoferii maşinilor dacă nu au văzut un tânăr cărâi după el o servietă diplomat.
Cel mai straniu era fratele meu Niku, care s bălăbănea cărând după el un topor. Probabil că voia să n şteargă cu totul din testament, acum că rămăsese caii deoarece eu mi-am însuşit toate valorile familiei. Situa nu-mi părea deloc tragică, ci nespus de caraghioasă, simţeam foarte bine şi credeam c-am reuşit.

Cap. 14
Sărbătoare

Această escapadă trebuia sărbătorită. îmi părea
Mu că mă despart, gândeam eu, pentru totdeauna de locurile

nulalc şi de prieteni, când mi-am adus aminte că exact în
Iccl moment un prieten de-al meu de poker îşi sărbătorea
MI.I de naştere.
Un gând a pus stăpânire pe mine. Trebuia să trec ■t la el să-i urez *La mulţi ani.* Această urare devenise ■fioritatea mea numărul unu. Era cam o oră de mers până **Hţasă** la el, dar pentru mine nu conta. Europa putea să ne linii aştepte, hai la chef. Şoferul se execută imediat - eu **Mflm** cel care plătea. Şi aveam să plătesc într-adevăr.
Nu conta că de-abia ce mă ridicasem de pe i'i -Miiiichi de la rugăciune, unde auzisem cuvintele din Biblie: „ *Vai de cei ce*
dis-de-dimineaţă aleargă după băuturi ameţitoare
şi şed până noaptea târziu şi se înfierbântă de vin ".
1111 icbunia mea voiam felicitări. Voiam să stăm doar câteva momente. Dar şi când mergeam la poker tot pentru... câteva
momente intram.

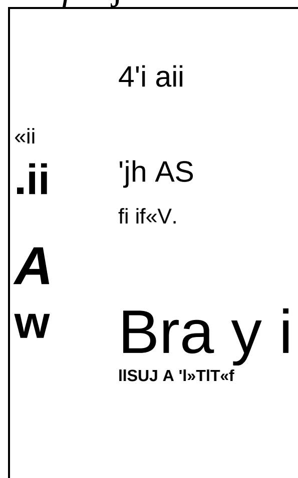
„ *Vai de cei ce dis-de-dimineaţă aleargă după băuturi ameţitoare. "*

Mândria bunicilor -băieţelul de 3 anişori -învăţase ceva de la tatăl lui: a înşfăcat un pahar şi căuta să-l ciocnească strigând cu satisfacţie: Noroc! Noroc!
Aşa şi acum. Am ciocnit un pahar de vin, că aşa se cade. în multe familii româneşti se folosesc toate ocaziile pentru a „ *cinsti"* un pahar de vin. O scenă care m-a întristai mai târziu în viaţă îmi revine acum în memorie. Eram într-un cadru familial, alcoolul însă pusese stăpânire pe tânărul cap de familie, care îşi făcea de cap, fiind mai tot timpul băut.
Mândria bunicilor - băieţelul de 3 anişori - învăţase ceva de la tatăl lui. Bunica, foarte mândră, voia să ne arate neapărat ce ştie el că se spune înainte de a ne aşeza la masă. Ne aşteptam să auzim o rugăciune deosebită, când micuţul nevinovat a înşfăcat un pahar şi căuta să-l ciocnească, strigând cu satisfacţie: *Noroc!Noroc!*
După ce am ciocnit paharul, era normal să ne aşezăm o clipă, că aşa se cade, cum v-am spus. Aşezai comod a mai urmat un alt pahar de vin. Era atrăgător, rubiniu şi făcea mărgele, iar ochii au început să-mi strălucească şi timpul parcă se dilatase.
Toată tensiunea acumulată cu plecarea se diluase şi o căldură plăcută îmi toropea oasele. în jurul meu vedeam doar feţe prietenoase. Mare mi-a fost mirarea când mi s-a părut că zăresc chipul fratelui meu Duţu.
Am privit în paharul cu vin şi mi-am văzut câţiva dinţi într-un lichid roşu care nu mai era vin, ci sângele ce mi-a buşit pe nas când am primit o lovitură cu capul în plină figură de la Duţu, care era cât se poate de real şi aproape de mine.
M-a luat pe sus. Eram destul de ameţit de băutură, aşa că nu am simţit prea tare lovitura şi nu-mi era prea limpede ce se petrece cu mine. M-au urcat într-o maşină, iar la un moment dat, în drum spre casă, m-au urcat în cea în care era tatăl meu, plecat şi el să mă caute.
El a încercat să mă descoase să afle de ce fugisem de acasă. Pe parcursul drumului spre casă m-a tot pisat şi, 88

1'iiiiclcă toropeala băuturii mă ţinea într-o stare de
■Imiconştienţă, se simţea obligat să mă trezească
Huidu-mi câte un cot între coaste. O manevră foarte
11111 roasă, care m-a făcut să icnesc tot drumul până acasă.
Acceptam cu stoicism; eram conştient că meritam Iccst tratament şi adevărul este că mă cam tăbăcisem de la hntaile încasate. Avusesem eu zile şi mai rele.
în minte îmi revenea secvenţa lucirii lamei toporului I- care văzusem că-1 agita Niku la începutul căutărilor după IHinc. Era un gest disperat din partea lui, mă gândeam că ■I data asta mersesem totuşi prea departe. Devenise clar ■entru mine că trebuia să mă separ de familia mea, căreia îi pricinuiam atâta rău.
Dacă nu-mi reuşise manevra cu plecatul în lume de Uliul singur, trebuia să găsesc o altă cale de a-i proteja de mine. Eram conştient că eu eram răul. M-am decis să cer Internarea mea la o şcoală de corecţie. Mă gândeam că lnti-o instituţie represivă mă voi putea corecta. Voiam de Memcnea să mă

autopedepsesc.
Ajuns acasă, de faţă cu ambii părinţi, le-am spus Bre erau de acum intenţiile mele. Acum nu mai minţeam, Iiii i nu mai făceam acte de teribilism. Eram mustrat în cuget.
Acum nu mai minţeam, nici nu mai făceam acte de teribilism. Eram mustrat în cuget.

89
Ontoarcerea acasă
Ontoarcerea acasă
Ca fi. /j? 'Pe/rum. IPocainta.

90
Alor mei li s-a făcut milă de mine. Au văzut pocăinţa **nea** sinceră şi au decis că dacă recunoscusem că nu-mi M ii controla pornirile mele rele, sunt pe drumul bun al cuperării. Până atunci pozam în cel care poate, fără probleme, i se corecteze singur. Cred că orice adicţie ar avea cineva, **Ină** nu recunoaşte că este neputincios în faţa viciului, nu **|tte** fi recuperat.
îmi amintesc de un consătean care era naş la o II II Hă la noi în sat şi umbla pe străzi cu o ploscă de alcool în **lâini,** pe care o ţinea asemenea unui volan de automobil. Vjuns în dreptul meu, mi-a întins plosca să beau, dar l-am ■ I uzat politicos, spunându-i că eu nu mai consum alcool. ;i cam supărat, dar după ce m-a categorisit drept pocăit, ilosind latura peiorativă a cuvântului, a ţinut să mă .wăţuiască:
- *Bă, ascultă-mă,* hâc... *poţi să bei cât vrei, daaaar... nu te conducă băutura, bă, părerea mea...* hâc...
A reuşit cu greu să articuleze câteva cuvinte, apoi „ *a ',/cmarat în trombă ",* împingând mai departe plosca cu
91
„ *A demarat în trombă", împingând mai departe plosca cu alcool pe post de volan.*
Ontoarcerea acasă
alcool pe post de volan. Bineînţeles că el nu se considera *condus,* ci credea că el *conduce* băutura... săracul de el...
Părinţii au hotărât să îmi mai acorde o şansă de a mă reabilita, fără a recurge la instituţionalizarea mea. A urm;i! din nou exmatricularea din liceu cu drept de transfer, dai de data aceasta pe o treaptă mai jos. Aşa am ajuns la şcoala profesională.
Aici am început samă corectez. Nu am mai chiulii şi cu materiile de învăţat nu am avut probleme. Eram entuziasmat că în decurs de câteva luni voi putea încheia ciclul de învăţământ şi voi putea în sfârşit să-mi îndeplinesc dorinţa de a pleca la muncă în occident, de data aceasta cu acordul părinţilor.
Mi-a fost greu să renunţ la vechile obiceiuri. Renunţarea la fumat a fost cea mai grea luptă pe care am dus-o, dar eram conştient că dacă cedez aici va urma apoi cedarea în faţa ispitei jocului de poker, aşa că am începui să mă rog la modul serios lui Dumnezeu să-mi dea putere în lupta împotriva păcatului. Arma rugăciunii s-a dovedit a fi foarte puternică, astfel că am reuşit, cu inima frântă, să stau în faţa tronului de har al lui Dumnezeu. Recunoşteam în faţa Creatorului meu că am fost şi sunt un ticălos, astfel că El a început sâ mă reclădească ciob cu ciob, făcând din vasul de ruşine spart de mine un viitor

vas de cinste pentru numele Său.
Inima mea a devenit mai bună; încercam chiar să-mi ajut colegii la şcoală, eu cel care-i băteam şi îi ameninţam până atunci. Matematica era materia mea favorită. Reuşeam să termin întotdeauna primul exerciţiile, iar apoi încercam să-mi ajut colegii.
Am riscat de câteva ori şi în cazul testelor care se dădeau în timpul orei. încă nu-mi dădeam seama c;l influenţarea notei altcuiva, chiar cu riscul de a mi-o diminua

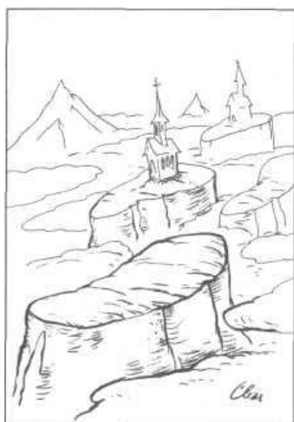
Renunţarea la fumat a fost cea mai grea luptă pe care am dus-o, dar eram conştient că dacă cedez aici va urma apoi cedarea în faţa ispitei jocului de poker.

pe a mea, dacă aş fi fost prins, nu era un lucru corect.
Când începi să cauţi faţa Domnului, standardele i onştiinţei se ridică. Conştiinţa aceasta pusă în noi de < 11 •; îtor are rolul unui semnal de alarmă. Ea te atenţionează ■ ■ i eşt i într-o zonă de păcat, dar tu trebuie să iei iniţiativa şi i l'ugi de acolo. Dacă zăboveşti, eşti pierdut, iar conştiinţa începe să nu te mai atenţioneze.
Inima mea era schimbată. Relaţiile cu familia nu mai erau aceleaşi - nu mai încercam să-i înşel, ci căutam i i ajut cu adevărat. Dumnezeu născuse în mine un om Hon. Echiparea omului nou avea, însă, să dureze şi ea 11 mtinuă pe tot parcursul vieţii noastre pământeşti.
Reuşitele mele de la şcoală l-au făcut pe Niku să nu se lase mai prejos. însă el a ales o altă cale de a se ridica în ochii părinţilor: şi-a falsificat situaţia şcolară. Avea nişle note colosale. Nu doar că putea promova în treapta Kliperioară a liceului, ci îşi putea da chiar şi doctoratul.
După ce a bântuit străzile timp de trei săptămâni, Mhîdu-se acasă promovat elev în anul trei de liceu, a dat nas în nas cu părinţii mei şi a fost recuperat. Actualmente ONle un om pe deplin recuperat. S-a căsătorit, s-a stabilit in Slutele Unite, are 3 copii şi a adunat multe experienţe cu Domnul. Niku construieşte case de lemn în America.
E foarte priceput, stăpân pe el şi încrezător în sine.
Atât de încrezător încât a căzut de 3 ori de pe acoperişul HlSclor în construcţie, neasigurându-se în corzi. S-a Htcuperat de fiecare dată, cum de altfel s-a recuperat şi după cele 4 accidente de motocicletă...
L-a mai costat cam de 10 ori suma pe care o flirascm eu de acasă, adică vreo 60.000 de dolari, doar plata amenzilor de circulaţie pentru depăşirea vitezei, până ■And s-a potolit.
Dumnezeu îi dă fiecăruia pe care îl iubeşte ceea ce

Relaţiile cu familia nu mai erau aceleaşi -nu mai încercam să-i înşel, ci căutam să-i ajut cu adevărat.

şi-a dorit, dacă insistă, dar îi dă până îi iese pe nas, asemencii poporului său când, după ieşirea din Egipt, au început să cârtească după carne. Aşa şi lor, Dumnezeu le-a dat atâtea prepeliţe că au murit cu carnea între dinţi.
Acum fratele meu Niku este un bun creştin şi face fapte demne de un copil al Domnului.

Cap. 16
Yimfverii

94
Şcoala profesională am încheiat-o cu bine. A venit 11 vacanţa de vară. De data aceasta nu mai eram preocupat MA îmi completez buzunarele furând de la părinţi ci, aşa cum icrie şi în Scriptură, cel ce a furat să nu mai fure, ci să lucreze cu mâinile lui şi să dea şi la alţii. Asta doream şi eu.
Ştiam că în ţară nu voi reuşi să realizez ceva Ncmnificativ, dovada o avusesem sub faţa ochilor - maşina câştigată de fratele meu după o lună de muncă în Austria.
Aşa că le-am cerut părinţilor să mă sprijine financiar pentru a putea pleca în vestul Europei. La fel cum păţisem de multe ori, când eram într-adevăr mânat de intenţii lerioase, eram suspectat, în schimb dacă minţeam, pe loc |e rezolva orice ceream. Acum, însă, am stăruit şi până la urmă părinţii au fost convinşi de bunele mele intenţii şi au hotărât să mă sprijine.
Nu era uşor pentru un român să ajungă legal, cu viză, în vestul Europei. Cu atât mai puţin probabil pentru mine, fiind minor. Nici nu am făcut vreun demers legal, ci MIM decis că voi încerca împreună cu Duţu să trecem clandestin graniţa spre vest.
95
Ontoarcerea acasă
Din vorbă în vorbă am fost puşi în legătură cu nişlc persoane care fuseseră de multe ori clandestin în Austria. Cu ce se ocupaseră pe acolo nu era foarte clar. Câştigaseră sume mari de bani, dar nu arătau ca oameni care au abilităţi sau chef de muncă.
Mirajul vestului era prea mare ca să analizăm bine cu cine ne pornim la drum. Nu ne-am ghidat după vechea înţelepciune „ *Prieteniile rele strică obiceiurile bune*", iar persoana care s-a oferit să ne ducă până la graniţa cu Austria, cu toate că era unchiul nostru, în acea perioadă se depărtase de casa Domnului şi era deschis oricărui compromis.
Era greu, în acei ani de tranziţie de la comunism la libertate, sa trăieşti o viaţă fără compromisuri. Nu-i era clar nimănui ce era oportunitate şi ce era compromis. Lideri i bisericilor evanghelice nu experimentaseră nici ei asemenea probleme. Toată lumea alerga după căpătuială, într-o întrecere nebună.
Fiind şofer profesionist şi cunoscând limba germană, unchiul era persoana de care aveam nevoie. Am plecat împreună cu acele persoane dubioase spre graniţă. Pe drum ne-am dat seama că nu era bine să ne încredem în acei oameni dubioşi, mai ales pe un teritoriu unde urma să intrăm ilegal. Se putea întâmpla orice cu noi şi nimeni nu ne-ar fi dat de urmă. Dar acum ne era frică să le spunem că ne-am răzgândit; înghiţeam în sec şi speram într-o minune ca să scăpăm de ei.
Am ajuns la graniţa cu Austria - încă eram pe teritoriul Ungariei - şi la sfatul dubioşilor trebuia să coborâm din maşină şi să ne strecurăm spre fâşia ce despărţea Europa de Est de cea de Vest, când în faţa noastră a apărut, de parcă ar fi fost teleportat, un pichet de grăniceri maghiari. Deja aveau armele îndreptate spre noi. Au smuls portierele 96
Toată lumea alerga după căpătuială, într-o întrecere nebună.
Ontoarcerea acasă
li i mii, iar unuia dintre dubioşi, celui care-şi spunea
11 //< *mza* " i-au pus pistolul la tâmplă. Cereau ceva în limba
Ini pe care nici unul dintre noi nu o cunoştea. Asemenea
Jfc/c nu văzusem decât în filme şi eram terifiat de groază.
Iun pierise orice chef de Austria, voiam înapoi acasă cât

dini icpede.
Unchiul a fost singura persoană care şi-a păstrat
ml de cât calmul şi a început o conversaţie în limba germană
n .1 i-est comando venit parcă din filme. Toată povestea
ffli cusută cu aţă albă, dar a ţinut. Unchiul le-a spus că
Venisem să vizităm acea zonă. S-au prefăcut că ne cred,
iliu ne-au întors din drum. De data aceasta nici nu doream
||li eva, decât să ne întoarcem...
Ajuns cu bine acasă, mi-am promis că nu voi mai
.....i ca să plec fără acte în ordine. Fratele meu nu a vrut să
i .i. pic o oportunitate legală şi a plecat din nou să forţeze BTnnila.
Unchiul s-a îmbolnăvit de o boală terminală. Un (linele peste 100 de kilograme a ajuns, după o jumătate de Iii de boală chinuitoare, la o treime din greutatea pe care o §Vca.
Pe patul se suferinţă s-a căit şi s-a întors din ■tflciiva lui. A chemai hi patul lui pe bătrânii bisericii şi. iliipii rânduiala lăsată în epistole de apostolul Pavel, s-a 111.II lurisit, recunoscându-şi păcatul şi rătăcirea.
La scurt timp, fiind de acum împăcat cu Dumnezeu *ţi* încrezător în viaţa viitoare, a plecat din lumea aceasta. Ani rămas profund impresionat de felul în care, pentru a-i piva sufletul, Domnul a îngăduit ca trupul lui să ajungă pe na chinuitorului...

Ontoarcerea acasă
Cap. ij
Turist

Nemaiavând influenţa tovarăşilor nerăbdători şi linii ii ind să mai repet experienţa cu grănicerii pistolari, am I uit să caut o cale de a intra legal în „ *ţarafâgăduinţei",* gllin mi se părea atunci Austria.
Am găsit o agenţie de turism care promitea că poate ■I i|iuc viză de turist pe o perioadă de 3 zile. Important era I IIIung în acea ţară, apoi eram sigur că mă voi putea Kjcurca şi că-mi voi găsi de lucru.
In ziua în care urma să mă duc la agenţie pentru
i i MI cumpăra biletul de călătorie, am întâlnit un alt tânăr
(||ll sal, care îşi dorea şi el să aj ungă în acelaşi loc. El lucrase
||tc va luni în fosta Iugoslavie şi strânsese ceva bani tocmai
ţicnim acest pas important.
Deschiderea graniţelor fostului bloc comunist a
■PUI ca mulţi români să caute locuri în care valoarea muncii
#Mi mai mare ca în ţară. Iugoslavia a fost prima oportunitate.
i Iară, care astăzi nu mai există sub forma de atunci,
(•se şi în perioada comunistă un statut aparte. Sârbii
111 circula şi lucra liber în lume, aduceau bani şi investeau
III (III a lor, iar nivelul lor de trai era mult mai ridicat decât al
......inilor.

I

Eu căutam cu tot dinadinsul să-i arăt că eram un om care voia să se îndrepte, punându-şi încrederea în Dumnezeu.

în acea perioadă ei nu le cereau viză românilor, dar nici ceea ce se putea câştiga nu putea fi comparai cj câştigul din vestul bogat. I-am povestit despre aceasllj ocazie de a intra legal în Austria şi imediat a fost de act ml să mi se alăture în drumul până la agenţie.

Am călătorit cu trenul până în oraşul unde eii| agenţia. Pe drum i-am istorisit o parte dintre aventurile melc, precum şi faptul că mă schimbasem şi acum voiam să lucra cinstit ca să repar imaginea pe care şi-o făcuseră părinţi despre mine.

El mă asculta detaşat, dar nu credea nimic din ceai ce-i împărtăşeam. Avea impresia că vreau să mă laiul Nu-şi putea explica cum reuşisem să fur atâta de la părinţi fără ca ei să mă prindă.

Eu căutam cu tot dinadinsul să-i arăt că eram ui om care voia să se îndrepte, punându-şi încrederea in Dumnezeu. Văzând împotrivirea lui, am hotărât să-i joc mi renghi, aşa că am aşteptat reacţia lui în momentul în cam trebuia să-şi plătească biletul şi viza. Când a început să 9 scotocească în buzunarul din faţă, căutându-şi banii, s-l decolorat instantaneu la faţă. A început să transpire abundent, apoi bărbia a început să-i tremure şi a izbucni l in lacrimi.

Nu l-am lăsat să facă o cădere nervoasă; mi-am dat seama că am mers, totuşi, prea departe şi am încerci râzând să-1 liniştesc. Nu voia să creadă nicidecum că eu i< am luat banii. Pentru el era imposibil să poată pierde j bancnotă de valoare din buzunarul din faţă al blugilor. Când i-am înapoiat banii, şi-a revenit oarecum şi mi-a spus cil i-am dat o lecţie pentru viitor: să nu fie încrezător doar in ceea ce vede, ci să creadă şi ce nu se vede.

Din păcate nu am primit viza deodată cu el; eu am fost respins pentru că eram încă minor şi-mi trebuia

lulevcrinţă că urmam cursurile unei şcoli. A durat până ce tun obţinut-o, astfel că plecarea mea s-a amânat puţin.

Am ajuns cu bine în Austria şi mi-am găsit de lucru, 111 loate că aveam doar 16 ani. Programul de muncă era destul de lung şi era însoţit de numeroase pericole. Lucram I (> ore la o fabrică de cherestea, iar într-una din zile am ivut un accident foarte grav. Era să-mi pierd o mână.

Durerea pe care am resimţit-o era insuportabilă, în I n np ce mâna îmi era prinsă de sistemul hidraulic dintre uecure şi suport şi simţeam cum osul mâinii aproape se dtarâma, iar o puternică presiune între palmă şi cot mă ţinea captiv. Am strigat realmente către Dumnezeu.

Mâna mi-a fost salvată într-un mod miraculos şi prin aceasta şi viaţa. Maşina aceea ar fi putut să mă toace mărunt. Omeneşte nu aveam cum să mă opun presiunii maşinii hidraulice care mă prinsese, dar Domnul Dumnezeu Şi-a arătat îndurarea în acel moment de restrişte. E foarte 1111 portant să ai sădită în tine această încredinţare că la Isus [.găseşti izbăvirea. Asta te face ca la momentul de nevoie să beri ajutorul Singurului care te poate scăpa.

Sunt convins că dacă nu aş fi primit ajutorul lui I)umnezeu, astăzi nu aş mai fi în viaţă. Acel accident mi-a irătat încă o dată bunătatea lui Dumnezeu, pentru care Ii '.unt recunoscător şi, privind în urmă, pot vedea cum m-a Nillvat.

Sunt convins că dacă nu as fi primit ajutorul lui Dumnezeu, astăzi nu aş mai fi în viată

Din cauza faptului că în Austria acelor zile, cei veniţi

w r~ - j ■,• , , ,■,. * • c~

la munca tara acte nu erau donti deloc, politia îşi făcea

r ' y

I i larte bine datoria. Astfel, orice persoană care locuia ilegal j\ - acolo era imediat observată, cu atât mai mult în orăşelul în care eram eu cazat era greu să treci neobservat.

Nu puteam să mergem câte doi români pe stradă. Ne teroriza în special un poliţist care conducea o maşină marca Ford Escort. Se transmisese o groază aşa de mare

J

întoarcerea acasă
faţă de el, încât noi, care veniserăm mai de curând, am preluat această spaimă şi pândeam orice apariţie a maşinii infernale.
Deoarece după munca grea de zi cu zi doream şi eu să mă pot plimba cât de cât liber pe străzi, am făcut un mic artificiu pentru a mă identifica fizic cu un individ de origine austriacă. Astfel am ajuns să îmi pun un cercel în ureche. Am mers la un bijutier şi în câteva momente mi-a capsat urechea. Cu cercelul în ureche credeam astfel că pot să mă plimb liniştit pe stradă fără a fi chestionat de poliţie cu privire la naţionalitatea mea.
Mă şi gândeam că trebuie să folosesc doar o parte a trotuarului, la fel ca automobilele, bineînţeles partea care mi-ar fi expus cercelul spre stradă. Dacă apărea poliţaiul cel periculos, să mă poată evalua corect: are cercel, înseamnă că este austriac.
Deşi nu am fost chestionat de organele de poliţie cu privire la originea mea, am ajuns să fiu chestionat de un membru al bisericii pe care o frecventam cu privire la motivaţia alegerii mele de a purta un cercel. M-am simţii destul de prost. Nu avusesem nici un alt motiv de a mă identifica cu austriecii decât dorinţa de a avea dreptul la puţină demnitate.
Fratele din Biserică a fost de părere că ar trebui să-mi pun încrederea în Dumnezeu şi nu într-un cercel. Ani înţeles imediat ceea ce voia să îmi transmită şi am fost de acord, cu toate că el nu a vrut deloc să asculte explicaţia mea.
Membrii mai în vârstă din bisericile pe care le-am frecventat au avut întotdeauna acea intransigenţă a omului care pare că ştie el mai multe, dar nu a venit încă timpul să le poţi tu înţelege. înfierarea unui lucru care pare deplasa! nu mi se pare normală decât în momentul în care ai primit o

învăţătură despre aceasta. Mă gândesc că însuşi regele I)a vid, om după inima lui Dumnezeu, s-a prefăcut a fi nebun **tcAnd** s-a ascuns de Saul între filisteni. El precis că arăta nifii nebun ca mine şi cu siguranţă mult mai caraghios, deoarece lăsa să-i curgă saliva din gură, pentru a putea trăi liniştit un timp în acel popor. Şi asta tocmai pentru că îşi pusese încrederea în Dumnezeu şi nu profitase să-1 ucidă pe Saul când 1-a avut în mână.
Am renunţat atunci la cercel... Mai am şi astăzi gaura 11111 reche, dar nu mi-e ruşine de acţiunile mele. Am corectat ce puteam corecta şi m-am pocăit pentru altele. Am fost Otodată întristat de lipsa de înţelegere a celui ce mi-a dat ea lecţie. Dumnezeu, în marea Lui bunătate, a făcut în ia fel încât chiar un austriac, din poporul cu care dorisem i mă identific, s-a purtat cu bunătate faţă de mine.

Ontoarcerea acasă

Cap. iS Hunul samaritean

104

Cumnatul patronului pentru care lucram la crăpat le buşteni şi-a arătat compasiunea faţă de mine când, cu o lila ocazie, mi-am zdrobit un deget la muncă. El se afla ll'in preajmă întâmplător şi s-a purtat cu mine asemenea imului samaritean din pilda biblică. M-a pansat şi mi-a igrijit rana. S-a simţit dator, de asemenea, să mă sfătuiască ..t Ilu foarte precaut cu această muncă periculoasă. Avea II 11la de mine şi de tinereţea mea.

Ca şi samariteanul cel bun, s-a arătat a fi *aproapele* **meu.** A fost singurul matur care nu a uitat că eram totuşi un Copil de 16 ani care aştepta Crăciunul. El şi-a deschis portofelul şi a scos o importantă sumă de bani pe care mi-a dat-o ca şi cadou de Crăciun. Acest om a fost de mite ori ca un far de speranţă pentru mine. încă o dată iu văzut purtarea de grijă a lui Dumnezeu.

Un alt eveniment marcant pentru mine a fost când, tnlr-o altă zi, la locul meu de muncă, din cauza faptului că nu cunoşteam prea bine limba germană, am făcut cu totul tillccva decât îmi ceruse şeful. Acesta era un om abuziv şi **Ivea** obiceiul să-şi înşele lucrătorii în ziua de plată.

,

105

Eram totuşi un copil de 16 ani care aştepta Crăciunul.

Ontoarcerea acasă

Lucram *în acord;* acest mod de înţelegere contractuală însemna că noi crăpăm buşteni, organizându-ne ca şi echipă. Stivuiam apoi lemnele în grămezi. în ziua plăţii acest patron venea cu un spray cu vopsea roşie şi marca stivele pe care le plătea. De multe ori, însă, se furişa când noi eram plecaţi acasă să ne odihnim, şi marca dinainte cu vopsea stive care aşteptau să fie trecuta la plată.

în acea zi mi-a cerut să mai întind un prelungitor da curent spre utilajele din hambar. Eu am înţeles să-1 strâng şi pe cel întins. Când a văzut că în loc de două cabluri electrice nu mai era nici unul în funcţiune, s-a repezit la mine şi m-a lovit cu palma peste ureche atât de tare încâl nu am mai putut auzi şi judeca deloc. Am apucat ce mi-a căzut în mână, bineînţeles că un retevei de lemn cam de un metru lungime, şi am avut intenţia să-i crap capul. A avut un reflex salvator, s-a ferit şi a fugit să se adăpostească în maşină. Apoi, gândindu-se mai bine, s-a hotărât să-şi salveze şi maşina, aşa că a demarat în trombă.

Lucrurile nu s-au oprit aici, ci, mai grav pentru mine, în seara aceleiaşi zile, a venit în apartamentul pe care mi-l închinase şi mi-a spus că va trebui să părăsesc apartamentul. Reacţia mea a fost una surprinzătoare pentru el, deoarece i-am spus că, indiferent dacă voi mai continua sau nu să lucrez la firma lui, eu nu voi părăsi acel apartament.

M-a considerat nebun când i-am răspuns în această manieră, dar mi-a permis să continui să lucrez acolo. M-am bucurat, deşi condiţiile de muncă erau foarte grele şi nici modul în care eram plătit nu era cel mai corect. Eram mulţumitor pentru ce aveam, conştient fiind de faptul că se putea şi mai rău.

Am continuat să lucrez din ambiţie încă un timp pentru acel patron nedrept.

M-a lovit cu palma peste ureche atât de tare încât nu am mai putut auzi şi judeca deloc.

Pentru că în cele din urmă nu am mai putut suporta ■Bondiţiile de acolo, am apelat la medicul

stomatolog care Hli-a oferit acel cadou de Crăciun, iar el mi-a asigurat un loc de muncă la firma lui.
Eram angajat acum la acest om bun împreună cu Bulele meu Duţu. Munca pe care o depuneam era în domeniul forestier, şi nu era o muncă tocmai uşoară. Programul de lucru era foarte lung şi munca fizică necesita ui ie fort deosebit.
într-o zi, când mă aflam la muncă în pădure, am ivut un nou accident. De data aceasta am avut probleme H coloana vertebrală, care se agravau cu fiecare zi care ■teca. Eram aproape imobilizat de durerea pe care o ■simţeam. Nu am mai putut munci.
Eram într-o situaţie critică, puţin credibilă chiar şi pentru fratele meu, care mă acuza de prefăcătorie. însă la două zile după incidentul meu, şi fratelui meu Duţu i s-a tlilâmplat acelaşi lucru. A început să aibă şi el puternice dureri la coloana vertebrală.
Am fost nevoiţi să ne reîntoarcem în România pentru a putea primi îngrijiri medicale, deoarece în Austria II 111 niteam beneficia de asistenţă medicală. Lipsa actelor şi R asigurării medicale avea repercursiuni foarte grave - dacă pfljeai ceva, nimeni nu-şi asuma nicio responsabilitate.

Am fost nevoiţi să ne reîntoarcem în România pentru a putea primi îngrijiri medicale, deoarece în Austria nu puteam beneficia de asistenţă medicală.

On toarcerea acasă

Cap. zo

Centura de siguranţă

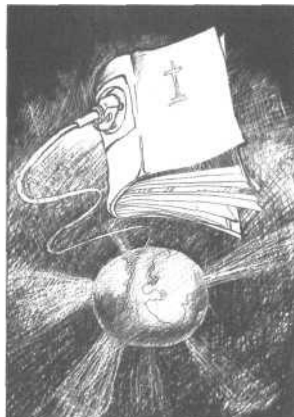
La puţin timp după reîntoarcerea mea în România, mi-am revenit cu sănătatea, aşa că m-am hotărât să plec înapoi la muncă în Austria. De data asta modalitatea prin care voiam să părăsesc ţara a fost puţin diferită. Nu plecam igur, ci urma să fiu însoţit şi de alţi prieteni de-ai mei.
în drumul nostru spre graniţă, s-a întâmplat ceva ^prevăzut. Eram foarte aproape de locul unde trebuia să Ujungem, iar şoferul pe care îl rugaserăm să ne ajute să ■ungem unde doream conducea cu viteză foarte mare.
Am observat aceasta dar, din cauză că nu-mi era (rică, nu mi-am pus centura de siguranţă. Am făcut, totuşi, acest lucru doar cu vreo 3 minute înainte de a se întâmpla un grav accident de circulaţie, în care am fost direct implicaţi.
O maşină care circula în faţa noastră a făcut o i ntoarcere bruscă şi nepermisă. Deşi şoferul maşinii în care ne aflam a încercat să evite coliziunea, acest lucru nu a mai putut fi posibil. înainte de acel moment, un glas lăuntric nu m-a lăsat până nu mi-am pus centura de siguranţă.

Acel glas a

fost precis un glas îngeresc, o şoaptă a Duhului Sfânt, care mi-a salvat viaţa.
Cu toate că văzuserăm cu toţii din timp intenţia celuilalt şofer, nu ne-am putut închipui că va face o manevră aşa de nebunească.
Maşina în care ne aflam noi a fost grav avariat;!, arătând după accident ca un ghemotoc de hârtie, iar celălalt participant la trafic a fost aruncat la aproximativ 10 111 într-un stâlp de înaltă tensiune.
Două persoane au fost grav rănite şi au fosl transportate de urgenţă la spital. Locul accidentului arăta dezastruos, era mult sânge pe şosea şi în interiorul autoturismului. Deşi am fost salvat de centura pe care mi-o pusesem doar cu câteva minute mai înainte, eu mâ consideram cel mai grav accidentat şi ca urmare am începui să ţip la ceilalţi accidentaţi.
După câteva momente am înţeles ceea ce se întâmpla cu adevărat. M-a mustrat destul de tare conştiinţa, mai ales că am realizat situaţia în care se afla şoferul maşinii de care ne-am izbit, deoarece una dintre persoanele grav rănite era chiar soţia acestuia, însărcinată în luna a şaptea, Cred că Dumnezeu ne-a ajutat să scăpăm cu bine din acel accident.
Am fost nevoiţi să ne întoarcem acasă, dar dupfl câteva zile am reluat demersurile pentru plecare, bazându-ne încă o dată pe prietenul nostru care susţinea că el cunoaşte foarte bine traseul pe care îl vom avea da parcurs pentru a trece clandestin.
Era toamnă târzie când ne-am pornit din nou spic Austria. Aveam de trecut din nou printre patrulele de grăniceri din Ungaria. Am părăsit căldura şi confortul maşinii avântându-ne în pădure. Prima bucată de drum am alergai şi nu am simţit frigul pătrunzând în oase. Din cauză că no

pi ileam întâlni cu grănicerii, am înaintat apoi încet şi în linişte li mp de aproape o oră. Deodată, de după copaci am fost lomaţi să ne oprim. Grănicerii ne observaseră. Am Ifcncţionat după cum ne înţeleseserăm de acasă. Fiecare a i up(-o la fugă într-o altă direcţie, pe criteriul scapă cine poate.
Am scăpat eu de grăniceri, dar m-am trezit singur, in miez de noapte, într-o pădure îngheţată. Speranţa mi-a îngheţat şi ea. Singurul lucru care m-a întărit a fost rugăciunea.
Fără posibilitate de orientare, am păşit pe unde iveam încredinţarea că Dumnezeu mă călăuzeşte. Extenuat, Inlr-un târziu am ajuns într-un sat. Eram din nou în Austria. Prin apropiere şerpuia o cale ferată. Am pornit-o de-a lungul ei; acum ştiam să mă orientez. Ştiam că urmând calea
Bbrată voi ajunge într-o gară, iar de acolo mă voi orienta. Călcând pe traverse, am început să mă gândesc la modul în care Dumnezeu a creat nevoia şi în acelaşi timp ni ipl inirea nevoii. La fel cum ştiam că dacă voi urma şinele
■c tren voi ajunge la o gară despre care credeam că-mi va împlini aşteptările, mă gândeam că dacă Creatorul a pus în fiinţa omului dorinţa şi necesitatea de a mânca sau bea apă,
■ ftvut grijă, de asemenea, să găsim hrană si apă.
La fel se întâmplă şi cu dorinţa omului de a trăi
■Cşnic. Dacă Dumnezeu a pus această dorinţă în noi, cu
ligi iranţă că a pregătit un loc şi o cale de a ne împlini această
(lorinţă.
Se lumina de ziuă când am ajuns într-o gară, de Ui u le am plecat spre locul în care speram să găsesc acelaşi IU Met creştinesc care m-a ajutat încă de la început.
Acel medic, care avea o inimă cu adevărat de ■festin, m-a primit din nou, mi-a dat de lucru, chiar dacă Un era sezon, purtându-mi de grijă.
Dacă Dumnezeu a pus în noi dorinţa de a trăi veşnic, cu siguranţă că a pregătit un loc şi o cale de a ne împlini această dorinţă.

Cap. zo
fife
ecarea spre

In timp ce lucram la acel medic în Austria, m-am împrietenit cu un alt tânăr român. El era de părere că în Franţa am putea să câştigăm mai mult pentru munca noastră. Msese acolo şi ştia unde am putea găsi de lucru şi cum să ne descurcăm fără acte.
In acei ani încă nu se formaseră comunităţi de
I1 II nani în afara graniţelor şi acceptai orice oportunitate, Iră să poţi verifica dacă e veridică sau nu. Oamenii se
ivântau în necunoscut asumându-şi riscuri majore. Cei mai imilţi, asemenea mie, doream să câştigăm bani pe care ■ă-i putem apoi investi în ţară şi să ne stabilim acasă.
Bineînţeles că toţi doream suma cât mai mare şi
I11 npul în care să o câştigăm cât mai mic, pentru a ne putea întoarce în ţară. Echipaţi cu bune intenţii, am făcut şi multe Jreşeli sau compromisuri, dar vremurile erau ciudate, un Ici de cucerire eroică a vestului american de către primii colonizatori.
Asemenea lor, unele fapte pe care acum nu le-aş mai face, Ic consideram atunci exemple de vitejie şi de curaj. AI Linei ştiam că există o oportunitate şi ea nu trebuia ratată.

Toţi doream suma cât mai mare şi timpul în care să o câştigăm cât mai mic.

I-am destăinuit angajatorului meu austriac intenţia de a pleca spre alte ţări vestice şi m-a înţeles, cu toate că iniţial s-a cam supărat pentru că îl lăsam baltă cu lucrul, după ce îl făcusem să se bazeze pe mine.

Străinilor, afară din Germania!"

Aventura trecerii graniţelor a început din nou. Eram din nou clandestin prin Europa. Am sărit din tren la controlul paşapoartelor şi m-am urcat din nou când trenul s-a pus în mişcare. Am crezut că am scăpat. Era adevărat pe jumătate, pentru că scăpaserăm de grănicerii austrieci, însă cei germani aşteptau camuflaţi pentru a aresta transfugi ca noi.
Eram numiţi „ *auslanderi";* pereţii multor clădiri din Germania erau plini de mesaje rasiste de genul: „ *asilantes aus",* adică: *„Străinilor, afară din Germania!".* Multe grafitti cu însemne rasiste întărâtau populaţia împotriva unora ca noi.
Cred că nu purtam o vină aşa de mare pentru faptul că politicul schimbase aşa-numita cortină de fier cu una dfl hârtie, adică de birocraţie şi acte la care nu aveam acces noi, românii, în acele vremuri.
Astfel că, fire aventuroasă cum eram eu, luam totul ca pe o provocare personală căreia căutam să îi găsesc rezolvarea. încercam să îmi cenzurez, totuşi, acţiunile în lumina Scripturii, atât cât cunoşteam la acea dată. Simţeam că Dumnezeu mă învăţa, corectându-mă şi salvându-m;l întotdeauna.
Şi de această dată am luat contact cu pământul altei ţări privit prin luneta unei arme. Era târziu să încercăm o diversiune - cel puţin tovarăşul meu de drum, care îmi insuflase atâta încredere,

cedase de tot şi renunţase la tot, El era resemnat, eu însă nu.
Cei care mă capturaseră erau un bărbat între douil vârste, deprins cu halba de un litru de bere, după obiceiul bavarezilor, şi o femeie în uniformă. Mă ţineau de coate în

Irumul spre maşina cu zăbrele. Era ciudat să văd o femeie i postura de grănicer. In fostele ţări comuniste femeile nu prea erau promovate în astfel de posturi.
Mi-am apreciat şansele de a scăpa, totuşi, de sub
tscortă şi din nou mi-am forţat norocul. Cam la cinci metri e dubită, când escorta mea nici nu se mai aştepta la vreo mpotrivire din partea mea, m-am smuls din mâna lor şi am nceput să alerg din toate puterile pe traversele căii ferate. Tovarăşul meu de drum, speriat de ceea ce putea sâ se întâmple, a ţipat din toţi rărunchii să renunţ că oricum eram prinşi şi puteam să o încurcăm şi mai rău. Nu-mi venea Kă cred - omul care avusese atâta putere de convingere încât m-a făcut să renunţ la un loc sigur de câştig pentru că ci promisese că va avea grijă de mine să mă ducă într-un loc mai bun, acum îmi cerea să renunţ de frica unor posibile neplăceri pe care i le puteam provoca prin împotrivirea mea.
Nu m-am lăsat; alergam cât puteam de tare, mai ttles că auzeam în urma mea paşi care mă urmăreau. Am I (ri vit înapoi şi nu mi-a venit a crede. Doamna grănicer alerga tic zor să mă prindă. Aşa ceva nu puteam accepta.
Auzisem odată o predică ce folosea drept ilustraţie câinele gospodarului. M-am tot gândit eu ce relevanţă o fi Hvut sărmanul animal credincios în acel context, dar acum Chiar că se potrivea. Predica vorbea despre insistenţa cu care păcatul se ţine pe urmele omului. Aşa şi gospodarul din poveste: nu se putea deplasa în linişte că îl urma, ca o umbră, câinele. Se întorcea el şi îi dădea comenzi: *„Şezi! h'ugi înapoi! Stai!",* dar nimic, câinele după el.
Toate astea până când s-a aplecat şi a cules din praful drumului o piatră şi a poruncit cu putere, bătând cu piciorul în pământ: *„ Marş înapoi!"* pregătit fiind să arunce cu piatra. Numai aşa, concluziona acel om al lui Dumnezeu,

Putea folosi arma împotriva unuia care aruncă cu pietre?

plecat şi el din ţară, pastor acum în Elveţia, poţi scăpa de urmărirea păcatului şi de şoapta celui rău.
Cu acest gând în minte m-am oprit brusc din alergare. La fel de surprinsă ca mine s-a oprit şi urmăritoarea mea. Am profitat de avantajul creat de confuzia în care se afla şi m-am aplecat şi am apucat pietre din terasament. Am ţintit în direcţia ei şi aş fi dat drumul tirului.
Nu-mi pierdusem antrenamentul şi abilităţile câştigate pe când bombardam trenurile ce străbăteau terenul în care îmi duceam caprele la păscut, copil fiind.
Nemţoaica s-a îngrozit de-a dreptul. Cred că un vid se crease în acel moment în capul ei. Zona din creier care trebuia să ia decizii s-a golit de sânge; nu era pregătită să reacţioneze la un astfel de gen de ameninţare. Ce putea face? Putea folosi arma împotriva unuia care aruncă cu pietre?
Situaţia îi scăpase de sub control, aşa că a cedat, a făcut milităreşte stânga împrejur şi, cu inima stânsă, s-a îndepărtat precaută, făcându-i semne şi partenerului ei să bată în retragere, că aveau de lucru cu un smintit de-a binelea.
El o consolă reamintindu-i că aveau capturat deja un *auslander* pentru acea zi. Vorba aceea: *„Mai bine pasărea din mână decât cea de pe gard".*
Colegul meu, adică *„pasărea "* prinsă de ei, a stat în „ *colivia "* nemţească vreo trei luni, dar nu a încetat să se laude şi să ducă în rătăcire alţi naivi care ascultau lăudăroşeniile lui.
Lunile petrecute în puşcărie le-a prezentat tuturor ca fiind cele mai glorioase momente ale

propăşirii lui financiare. Astfel de oameni au făcut mult rău tinerilor care, fără surse serioase de documentare, luau de bun tot ce
116
din gura unor mitomani. Acum, după aproape două 0 de la deschiderea neoficială a graniţelor, se vede Inii adevăr cine a avut intenţii serioase şi cine a forţat graniţa doar ca bravură.

117

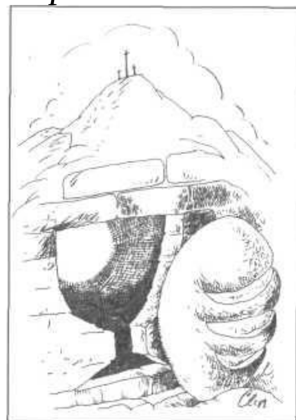
Ontoarcerea
acasă
Cap, Zi
1B>a da,

118
Nu mai aveam cale de întoarcere, aşa că am îontinuat să merg, păşind cu hotărâre din nou pe drumul deschis în faţă de şinele trenului. înaintarea s-a dovedit a fi lestul de anevoioasă, iar după primele ore de mers împotriva vântului tăios de început de iarnă, am simţit că Dgret pasul pe care l-am făcut.
A început să cadă şi o ninsoare apoasă. Hainele mi -au umplut de apă şi un frig pătrunzător mă tortura.
înaintam strângând din dinţi şi nici nu mai jeschideam ochii lungi perioade de timp; mă ghidam doar lupă scârţâitul pietrelor din terasament.
La un moment dat, lacrimi fierbinţi mi-au izvorât **lin** ochi. Plângeam de disperare şi m-a cuprins o adâncă lepresie. Nu mai aveam puterea de a vedea capătul Irumului. Nu mai doream să văd Franţa, ci mai degrabă loream să apară un tren din senin şi să dea peste mine, să irmin cu această viaţă care nu mai părea o viaţă de om, ci iina de animal hăituit de vânători.
în această stare am ajuns totuşi într-o gară. Mi-am iunat forţele şi mi-am continuat drumul spre Franţa. în
119
Plângeam de disperare şi m-a cuprins o adâncă depresie.

starea sufletească în care eram, m-am abandonat pd bancheta vagonului, lăsându-măîn voia sortii. Nu am *mi* avut nicio reacţie de a mă ascunde, cum eram antrenai sil fac în momentul în care am ajuns la graniţa cu Franţa.
în vagon au intrat doi vameşi. Ajunşi în dreptul meu, mi-au cerut să prezint paşaportul. Văzând că nu răspuni dar continui să-i privesc senin, m-au întrebat acelaşi luci în limba germană. Au insistat folosind şi engleza.
Văzând atâta bunăvoinţă din partea lor, m-;in hotătât să mă predau şi am scos din buzunar permisi românesc de conducere, singurul act care arăta cât de ci vestic. Autorităţile române încă erau sub influenţa modelek de carnete de partid comuniste şi emiteau acte primili confecţionate, de îţi erajenă să le prezinţi cuiva cu demnităţi

Au luat astfel permisul de conducere, au schimb; între ei câteva vorbe, apoi mi l-au înapoiat, mi-au mulţuni şi mi-au urat drum bun.
Nu-mi venea să cred. Reuşisem tocmai în momentu în care pierdusem orice speranţă. O vorbă spune că 11 poţi ajunge pe culmea muntelui dacă nu freci mai întâi pri vale. Exact acolo eram eu atunci, pe culmea unui munte ci bucurie.
Am ajuns în capitală, în Paris, şi nu ştiam încoli să o apuc. Era un oraş atât de mare şi de năucitor penlr mine, care trăisem mult timp în comunităţi restrânse. Chkir şi în Austria lucrasem în orăşele sau în sate mici.
Când m-am hotărât să plec înspre acel loc, m-ani încrezut în conexiunile pe care tovarăşul meu - pasăre prinşi i în Germania - spunea că le are. Hoinăream la întâmplare pe străzi, încercând să surprind o frântură de vorbă românească. Era singura salvare pe care o întrevedeam atunci - aceea de a întâlni pe cineva din neamul meu, caiv să mă îndrume la început. 120
Parisul era un oraş atât de mare şi de năucitor pentru mine.
H V 1C"Ii "\C"
Exista pe atunci o solidaritate interesantă între fcmigranţii ilegali, o dorinţă de a se ajuta unii pe alţii. Astăzi este mai bine să ocoleşti locul în care auzi Vorbindu-se româneşte în occident, deoarece de multe ori ■ersoanele pe care le poţi întâlni nu-ţi pot cauza decât fKvazuri.
Până să întâlnesc un conaţional, am dormit câteva nopţi în staţiile de metrou. E un lucru extrem de periculos ■ nu ai un adăpost în Paris; poţi nimeri în momentul ■potrivit, la locul nepotrivit. Sunt multe bande şi tot soiul le traficanţi, care pot crede că le ocupi teritoriul în momentul *m* care rătăceşti fără ţintă noaptea pe străzi.
M-am împrietenit cu un băiat care m-a dus şi pe ■ine în locul pe care îl folosea şi el ca adăpost. într-o zonă ■ărginaşă, într-o hală părăsită, identificase încăperea ■osită cândva de paznicul acelei locaţii, şi acolo îşi făcuse f| culcuşul. Pentru mine nu exista în acel moment un loc in.II confortabil pe pământ decât acela.
Moarcerea acasă
121
întoarcerea
întoarcerea acasă

Cap. 22 La metrou

122
Am împărţit cu el acel loc de opt metri pătraţi, dar nu peste mult timp ni s-au alăturat şi alţi transfugi asemenea nouă, aflaţi în căutarea unui loc de odihnă.
Cu toţii căutam un loc de muncă, dar, fără acte în ordine, era foarte greu să găseşti ceva în acea perioadă a anului.
începuse din nou să pună stăpânire pe mine disperarea şi depresia. Vedeam că pentru moment nu am şanse să-mi câştig cinstit o porţie de mâncare. în interiorul i neu se ducea o luptă puternică: nu voiam să-mi mai folosesc talentul de a subtiliza lucruri.
Foamea, însă, găseşte motivaţii şi te face să renunţi la principii când nu eşti bine echipat în cunoaşterea Cuvântului lui Dumnezeu.
Băiatul care mă recuperase de pe străzi provenea, la fel ca şi mine, dintr-un mediu în care se propovăduise Cuvântul Sfânt. El avusese legături cu Biserica Baptistă, iar eu, care crescusem

în Biserica Penticostală, îl priveam la şi cunoscător în parte a revelaţiei divine, dar acceptam felul în care ştia să motiveze unde ar fi graniţa dintre păcat

începuse din nou să pună stăpânire pe mine disperarea şi depresia.

Ontoarcerea acasă

In momentul în care am înţeles că lucram pentru o bandă organizată de hoţi, m-am speriat foarte tare.

şi un gest făcut sub presiunea unei nevoi omeneşti. Mai întâi cu inima îndoită, apoi cu o oarecare justificare, ani început să aprovizionez mica noastră comunitate cu mâncare luată de pe rafturile magazinelor.

La un moment dat ni s-a alăturat un alt băiat şi mi-a oferit ceva de lucru bine plătit. Am fost cât se poate de bucuros că în sfârşit pot lucra.

M-am prezentat la locul în care trebuia să-mi desfăşor activitatea. Am fost deosebit de revoltat când ani înţeles că trebuia să car cu mine o geantă prin staţia cir metrou. Geanta se umplea cu lucruri aduse de alte trei persoane. Lucruri scumpe, alături de scule mecanice şi diferite alte mărunţişuri, veneau de-a valma în geantă de pe traseul metroului.

în momentul în care am înţeles că lucram pentru o bandă organizată de hoţi, m-am speriat foarte tare. Nu aveam, însă, cum să reacţionez până în momentul în care mă puteam întâlni cu capul reţelei. Trebuia să-i fac să înţeleagă că nu-i voi trăda, dar mă voi retrage. Pe înserate, ca furii, ne-am retras de pe traseu.

Eram într-o echipă pe cinste. După standardele mele de înţelegere a adevărului, puteam fi catalogaţi astfel: şeful bandei era cetăţean francez - o persoană idolatră, care îl nega pe Dumnezeu. Ăsta era orb spiritual, întunecai de-a binelea.

Apoi un tânăr român, care se declara un bun creştin ortodox şi care zărea puţin cu un ochi, spiritual vorbind. Cel care mă gâzduise şi se declara baptist, din punct de vedere spiritual era chior de un ochi. Eu, care mă simţeam parte a cultului penticostal, eram ca un văzător prin ochelari cu dioptrii care deformau adevărul. Culmea era că toţi trei acceptam să fim călăuziţi de orbul care era împărat în ţara chiorilor.

Când am început să-mi vărs năduful şi să încerc să din această situaţie încurcată, avertizându-i că eu nu Hol li părtaş la o asemenea ticăloşie - să furi de la oameni Im metrou - am pornit de la o observaţie greşită.

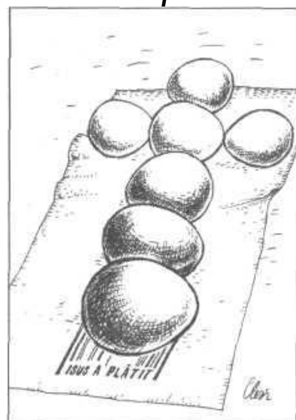
Cel chior de un ochi m-a corectat şi a reuşit să-mi liniştească conştiinţa, convingându-mă că nu făceam niciun «leal, chiar dacă făceam un lucru rău. Ei nu furau de la ■imeni din vagoane. Cu metroul doar transportau marfa 1111.11 ă de prin firme şi magazine, ceea ce era cu totul altceva. Am căzut în această plasă a unei explicaţii i miortodoxe. Adevărul este că noi, care am trecut prin ■jrioada de opresiune a societăţii comuniste, priveam ca pe o adevărată victorie împotriva dictaturii furtul de la firmele <li .lat, care reprezentau dictatura totalitaristă.

Era în acea perioadă un fel de înţelegere tacită între Cei care munceau şi structurile opresive. Din ceea ce primea lin om ca plată pentru munca depusă nu se putea trăi. De ■cea exista chiar un dicton care justifica furtul din Inlrcprinderi: *,,De unde munceşte omul, de acolo şi Wkinâncă ".* La fel spunea şi ţăranul când îşi înfunda în sac wiva ştiuleţi de porumb furaţi de pe tarlaua statului.

Era un mod diabolic de a pângări sufletul oricărui fOiniîn. Acea perioadă a lăsat multe reflexe deviate de la o im lecată obiectivă, şi în acea zonă mă aflam şi cu atunci, ca Byoritatea celor ce trecuseră prin sistemul de valori viciat ■comunismului şi se aflau deodată în faţa unor oportunităţi ■tnaiîntâlnite.

M-am lăsat convins că, de fapt, aveam doar un Bviciu şi am continuat să rămân în cârdăşie cu ei. Câştigul pi bun, iar conştiinţa, care trece prin stomac, era adormită.

Cap. Z3
Cum am fuat-o razna de tot

După un timp, am început să-mi doresc să avansez i ,i *om de traseu.* A apărut ocazia când au găsit un altul **care** să stea cu geanta la metrou.

Am fost preluat de şeful bandei, care m-a introdus în culisele afacerii. Urma să mă instruiască cum să fur din magazine, dacă acceptam condiţiile de plată. Aveam să primesc un sfert din valoarea mărfii pe care şi el o revindea **«Ilor** reţele de traficanţi.

Am acceptat şi cred că activitatea mea a adus multă prosperitate acelei asociaţii a pierzării. în acel vârtej al evenimentelor nu îmi mai dădeam seama de mocirla în care trăiam.

Mă vedeam un fel de haiduc, un împărţitor al < Ireptăţii. Riscul în care trăiam mă făcea să mă simt puternic. Eram atât de confuz încât am avut tupeul să chem un prieten ilni România să vină la mine că îi puteam oferi serviciu şi **fesă.**

Când a venit şi a văzut în ce condiţii trăiam, s-a îngrozit. El ştia ce condiţii aveam acasă, în ţară, iar acum mă tâmpisem într-atât încât mi se părea normal ceea ce

Mă vedeam un fel de haiduc, un împărţitor al dreptăţii. Riscul în care trăiam mă făcea să mă simt puternic.

făceam şi cum trăiam. Culmea era că nu conştientizam 11 prin ceea ce fac calc poruncile divine, dintre care una eşti aceea de a nu fura. Ba mai mult, am fost în stare să-1 atraj şi pe acel tânăr în murdăria şi păcătoşenia mea. Cu toati acestea, venirea şi reacţia lui au început să mă trezească Li realitate.

Pentru moment am încercat să procedăm coreei, cum ar fi fost să urmăm protocolul statului francez. în td Parisul era un singur birou pentru emigrări. Transfugi clin toată lumea aşteptau de cum mijea de ziuă, la coadă, pentru a putea fi luaţi în evidenţă.

Bineînţeles că acest birou se închidea la ora prânzului. Nu intrai, a doua zi o luai de la început. Ceea *ci* sperai să obţii era un permis de lucru valabil 3 luni. CU acesta puteai să te legitimezi.

Prietenul pe care l-am chemat din România a reuşit să primească acel permis. Am făcut şi eu o copie, mi-am ataşat poza mea şi cât de cât păream că sunt în ordine pentru o perioadă de timp. Singura compensare pentru umilinţa acumulată în timp ce ne împingeam ca animalele la coada pentru permise era că, circulând cu metroul, te puteai legitima ca să primeşti amenda.

Bineînţeles că toate amenzile acumulate mergeau la acel birou şi astfel ne simţeam oarecum răzbunaţi. Oricum nu ne permiteam să ne cumpărăm bilete.

în timpul unui control pe metrou, nu fusesem destul de prevăzători să păstrăm o distanţă mai mare între noi, aşa că noi doi stăteam pe 2 scaune fată în faţă. Cu acelaşi act, doar cu fotografia schimbată, ne-am legitimat pentru a primi amenda, amândoi.

Eu am fost primul - au scris conştiincios numele trecut pe actul meu, apoi au trecut la completarea amenzii pentru el; acelaşi nume l-au caligrafiat conştiincios. Eram

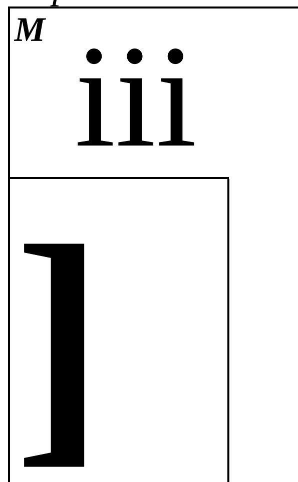

fceriat că ne vor depista, dar am scăpat neprinşi.

Aveam parte de emoţii zilnice din partea mitoritaţilor. Cel puţin la două zile aveam parte de câte o percheziţie din partea poliţiei. Maşina venea în trombă. Pe Cei pe care ne prindea în zonă ne alinia cu faţa la perete şi, Bl) pistolul la ceafă, eram percheziţionaţi. Nu aveam voie şi nici curajul să ne clintim din loc în timp ce eram buzunăriţi, iar banii pe care îi găseau asupra noastră îi confiscau.
Spuneau că neavând serviciu nu puteam justifica Beci bani. Aveau dreptate, dar cauza că nu aveam serviciu iui eram noi, ci sistemul, care nu ne lăsa să putem munci. Oricum eram conştienţi că nu noi eram cei vizaţi în ■ceste razii, ci cei care se ocupau cu lucruri mai grave decât Boi, vânzând droguri sau făcând alte grozăvii.
Situaţia aceasta stresantă nu făcea decât să ne dea
fcnzaţia că nici nu făceam destule rele la câtă nedreptate
■am supuşi. Singurul barometru capabil să îmi semnaleze
■I eram deraiat de la linia corectă era doar glasul conştiinţei,
pe care Duhul Sfânt o mai alarma din când în când.
Singurul barometru capabil să îmi semnaleze că eram deraiat de la linia corectă era doar glasul conştiinţei pe care Duhul Sfânt o mai alarma din când în când.

Cap. 24 Cuisa~i muftumesfi?.,

Trăind mult timp pe această muchie a deciziilor 1 iscante, am observat că Duhul Sfânt se manifestă de multe Ori prin glasul conştiinţei. în primele momente de planificare mentală a unei viitoare acţiuni păcătoase, primeşti imediat Un semnal de alarmă. Mai ai timp să-ţi corectezi atitudinea.
Dacă însă zăboveşti, firea păcătoasă preia controlul l găseşti destule argumente care să-ţi justifice acţiunea.
Mult timp m-am amăgit că nu sunt eu de vină că ic atâtea şi atâtea rele - Domnul ar fi trebuit să mă Corecteze. într-un târziu am citit şi am înţeles textul Scripturii ture spune: *„Nu v-a ajuns nicio ispită care să nu fie potrivită cu puterea omenească ".* Dumnezeu a avut grijă Nfl pună în conştiinţa noastră destulă informaţie care să ne determine să ne smulgem din acea păcătoşenie. Totul este l acţionăm imediat ce glasul conştiinţei ne vorbeşte.
Un şoc de acest fel l-am avut într-o zi în timp ce (lift aflam în acel adăpost. Ne odihneam mai mulţi la un loc tn momentul în care a intrat un alt cunoscut de-al nostru lilucând ca trofeu o splendidă haină de piele. Era un obiect ittrem de valoros. Cineva 1-a întrebat fluierând a mirare:

Dumnezeu a avut grijă să pună în conştiinţa noastră destulă informaţie care să ne determine să ne smulgem din acea păcătoşenie.

- *Măi să fie, ce frumuseţe! De unde o ai, im) panaramă?*
- *Nu te interesează, oricum tu nu ajungeai hi ea.*

- *De ce să nu fi putut ajunge eu, dacă o panaramă ca tine a „ confiscat-o "?*
- *Bă, pe mine m-a ajutat Dumnezeu, că eu mi rog să mă ajute când dau câte un tun, nu ca ////<■, păgânule. De aia-Işi mulţumesc lui Dumnezeu.*
- *Mulţumeşte-i Iu' dracu, fraiere, că nu Dumnezeu te-a ajutat s-o furi, ci dracu'...* a închcin! celălalt disputa.

M-am cutremurat tot şi am înţeles că şi eu făceam aceeaşi confuzie - credeam că Dumnezeu acceptă curm :i faptele mele, pentru că încercam să compensez cu mulţumiri...

Un semnal la fel de puternic l-am mai primit şi atund când am petrecut mai mult timp în compania şefului banda noastre de hoţi. Eram în acea perioadă de instruire cu priv itl la modul în care opera sistemul pus la cale de el.

Făcea aceste hoţii de zeci de ani şi încă nu fusese i prins. Era cetăţean francez, dar de origine era chinei Primise cetăţenia ca un gest de bunăvoinţă a statului france/ în tinereţea lui, când s-a prăbuşit cu adevărat din cer, ca un înger căzut, cu un avion al unei companii franţuzeşti. El ii fost singurul supravieţuitor al acelui dezastru. Sau cel puţin aşa spunea el.

Acum el era un dezastru pentru cetăţenii cinstiţi ai ţării care-1 adoptase. Individul era un idolatru pe care, spre marea mea mirare, Dumnezeu îl tolera pe pământ, ba incll toate îi mergeau din plin.

Mi-a povestit aceste evenimente din viaţa lui ş| m-a asigurat că toate acestea - inclusiv viaţa - le datorca/;i

Credeam că Dumnezeu acceptă cumva faptele mele, pentru că încercam să compensez cu mulţumiri...

Mi-a arătat şi mie spurcăciunea. Nu se dezlipea de o imagine - o icoană a unui pui de elefant încoronat, despre care spunea că îl ajută.

unei imagini sau unui chip pe care îl venera. Mi-a arătat şi inie spurcăciunea. Nu se dezlipea de acel chip - o icoană a unui pui de elefant încoronat, despre care spunea că îl ajută.

M-am cutremurat din toată fiinţa mea şi mă întrebam în mine: oare ce caut eu în compania lui, făcând ce făceam, convins fiind de-acum că trebuie să-mi schimb modul de viaţă. Am început să mă rog lui Dumnezeu să mă [scoată cu bine din acel mediu.

Am pornit să-mi duc la îndeplinire hotărârea de a părăsi mediul acela, ba chiar şi ţara aceea în care românii erau rău văzuţi şi într-adevăr mulţi făceau numai rele.

Pentru asta am ales din nou felul meu de-a acţiona. Nu aveam încă încredere că Dumnezeu răspunde întotdeauna la rugăciunile făcute cu credinţă.

Am început să strâng marfă, împreună cu alţi doi confraţi, pentru a o vinde direct la târg, cu un preţ mai mare decât primeam de la idolatrul acela care, orbit cum era de elefantul lui, conducea totuşi banda noastră. Din nou ceea ce făceam mi se părea a fi cât se poate de corect, şi mă îndreptăţeam singur, simţindu-mă înşelat de toată lumea dinjurul meu. Eram furios şi frustat.

Bineînţeles că treaba asta nu a mers mult timp. într-o zi de târg, a fost o razie a poliţiei. Ne-au confiscat toată marfa, şi am fost şi noi urcaţi în dubă cu acei poliţişti. Eu am plătit o amendă care m-a lăsat fără nici un ban.

Culmea a fost că sub nasul nostru poliţiştii au început să-şi aleagă lucruri pentru ei din ceea ce au confiscat de la noi. Am reacţionat violent şi mi se părea o adevărată hoţie să-mi ia ei, pentru ei personal, acele lucruri pentru care eu riscasem ca să le procur. Aşa că în loc să fur pentru chinezul cu elefant, am furat pentru poliţia franceză, doar că în plus nu primeam nici o răsplată. Ba mai mult, am plătit şi o amendă.

După acest eveniment ciudat, am lăsat-o mai moale cu procurarea mărfii pentru şef. Am încercat să-i explic cil am început să conştientizez ce aşteaptă Adevăratul Dumnezeu de le mine, Cel care Se revelase prin Fiul Său -Isus Cristos - iar acesta, faţă de zeul-elefant, îţi cerea să nu furi, ci să-ţi pui nădejdea în El.
Culmea a fost că asculta uimit ceea ce-i spuneam. Nu ştiu ce mărturie am putut fi pentru acel om, pentru că nu trăiam ceea ce-i propovăduiam lui, dar am începui să-mi reduc activităţile păcătoase şi am încetat să mai fui încă din perioada în care mai aveam tangenţă cu el.
Harul Domnului este mare şi poate că am fost singura persoană care i-a vorbit vreodată acelui om despre Mântuitorul Isus Cristos.

Cap.
Ha răscruce

Am luat hotărârea radicală de a nu mai fura. Am . căutat un alt mod de a câştiga bani. Eram hotărât să plec spre o altă ţară, care mi-ar fi putut asigura un loc de muncă cu acte, însă pentru aceasta trebuia să strâng o sumă de bani.
Am cumpărat o răscruce de drumuri, adică o intersecţie de străzi. Aşa ceva era posibil numai în lumea ciudată în care am ajuns să trăiesc. Făcusem un pas spre lumină, am ieşit de la metrou şi am ajuns să cerşesc într-o intersecţie.
Câştigam bani, dar trebuia să plătesc o sumă mare celui care mi-a vândut acea intersecţie. în plus, un verset biblic îmi sfredelea mintea. Este versetul din Psalmul 37, care spune:
„ Am fost tânăr şi am îmbătrânit, dar nu am văzut pe cel neprihănit părăsit, nici pe urmaşii lui cerşindu-şi pâinea ".
Nu am mai rezistat în acea postură, aşa că am încercat altceva. Am început să vând ziare, iar acest lucru

Am cumpărat o răscruce de drumuri, adică o intersecţie de străzi.
Aşa ceva era posibil numai în lumea ciudată în care am ajuns să trăiesc.

întoarcerea acasă
„ Şi ce ar folosi unui om să câştige toată lumea, dacă şi-ar pierde sufletul? Sau ce ar da un om în schimb pentru sufletul său?"

nu era prea departe de prima activitate. începeam aprovizionarea tot printr-o minciună. Mergeam la un depozil de unde puteai achiziţiona ziare dacă făceai dovada că **eşti** sărac şi că nu ai alte posibilităţi de trai. Apoi, cu ele pe braţ, în intersecţii, tot un soi de cerşetorie ajungeai să faci. M-am convins mai târziu că majoritatea celor care **cumpără** ziare o fac pentru a te ajuta, ei fiind avizaţi că aceasta activitate este rezervată celor aflaţi în nevoie.
M-am mutat la intrarea într-un supermarket. într-o dimineaţă, o tânără cam de vârsta mea mi-a plătit o monedă, mi-a zâmbit şi a plecat fără să ia ziarul. Atunci am conştientizat ce făceam. Aproape am izbucnit în lacrimi.
în sinea mea eram cât de cât conştient că sunt un copil de Dumnezeu. Un om care are valoare prin Răscumpărătorul lui.
Nu mi-e ruşine să muncesc absolut orice, dar sâ renunţ la demnitate de dragul unui câştig, nu cred că merită.
„Şi ce ar folosi unui om să câştige toată lumea, dacă şi-ar pierde sufletul?
Sau ce ar da un om în schimb pentru sufletul său? "...
mi-a răsunat în subconştient acest verset şi am hotărât pe loc să renunţ şi la acest mod de cerşetorie. Am aruncat mormanul de ziare la containerul de gunoi şi am plecat pe străzi să meditez la ce aveam de făcui în viitor.
Ezitasem până în acel moment să fac pasul hotărâtor de a pleca din acel loc şi datorită faptului că în diversele mele plimbări prin magazine după procurarea mărfii, m-am împrietenit cu o tânără localnică.
136
Aveam o atracţie puternică unul pentru altul. Ea fiind franţuzoaică, era foarte libertină în concepţiile faţă de
■c şi cât le era permis unor tineri necăsătoriţi să se apropie linul faţă de altul. Eu de la început am pus condiţia căsătoriei, in razul în care ar fi dorit o intimitate fizică între noi. Dar tocmai aceasta a îndepărtat-o. Nu avea nimic de obiectat In a ne căsători, dar dorea să facem sex înainte de căsătorie, în cultura ei era de neconceput să nu-ţi „ *testezi"*
I viitorul partener. Eu, pe de altă parte, nu puteam să mă nlund şi în acest păcat. Eram conştient că făceam o mimedenie de alte păcate, dar mă feream cu toată puterea
fafi curvesc, încredinţat fiind că dacă voi face şi acest pas în drumul spre pierzanie, nu voi mai avea cale de întoarcere. Pilda lui Iosif, care fuge din faţa unei oferte foarte ls| >i titoare de a curvi, era adânc înrădăcinată în mintea mea. I)umnezeu îl păzise de acest păcat la care fusese ispitit de jilâtea ori în casa stăpânului său, iar la urmă răsplata lui a l'osl mare.
întâlnirile cu prietena mea franţuzoaică s-au rărit tot mai mult, din cauză că se simţise jignită, asemenea soţiei lui Potifar din viaţa lui Iosif.
O ultimă şansă am pierdut-o imediat după incidentul cu plata pentru ziarul neluat. M-am întâlnit întâmplător cu pa, mi-a zâmbit bucuroasă, dar eu nu am putut articula nici
[lin cuvânt şi, asemenea lui Iosif, am luat-o la fugă iiidcpărtându-mă cât mai mult de ea.
De data aceasta am ascultat de semnalul de alarmă ii I conştiinţei şi, cu toate puterile omeneşti, am alergat în partea opusă păcatului. După aceste evenimente am luat Hotărârea definitivă de a părăsi acele locuri.
137
întoarcerea acasă
138
Onfoarcerea acasă

Cap. z6 a m container

Când m-am convins că în Franţa nu-mi puteam wji un loc decent de muncă şi căutând să scap de anturajul ■u care mă influenţa cu sau fără voia mea, am început să
analizez posibilităţile de apleca spre alte oportunităţi.
Cea mai folosită cale de a ajunge la destinaţii cu
mlcvărat valoroase era călătoria cu containerul. Prin această
inctodă se putea ajunge în continente de vis ca America Iftu Australia, dar unii au ajuns înapoi în România, fiind
descărcaţi... în portul Constanţa.
Nişte cunoscuţi de-ai mei povesteau cum, după
multe privaţiuni, stând ascunşi perioade lungi de timp în fcntainer, au ajuns în sfârşit într-un port. Au reuşit să iasă lin cuşca de fier şi, tupilându-se pe lângă garduri, au ieşit ■in zona industrială a portului.
Plini de încredere că nu fuseseră depistaţi de
autorităţi, au căutat un băştinaş spre a afla unde îi dusese fcarta. Ei mizau pe America de Nord. Prima persoană pe Itrc au întâlnit-o a fost o bătrânică singură, care se plimba w faleză. Şi-au dres glasurile şi amintirile de limba engleză
|i au întrebat plini de speranţă, în engleză, care era ţara

unde ajunseseră. După un moment de buimăceală, dovadl că bătrânica nu înţelesese întrebarea, au desluşit din partci ei un mormăit pe româneşte. Bucuria şi speranţele lor s-ad dublat şi au exclamat:
- *Formidabil, vorbiţi româneşte! Ce şansă pi noi să întâlnim o romăncă încă de la început, în această ţară.*
- *Apoi pe cine trudă aţi fi vrut voi să întâlniţi in România, la Constanţa în port?* a răspuns plină de mirare dobrogeancă.
Când s-au dumirit ei, au dispărut repede în pal alergător, ca să nu fie depistaţi şi reţinuţi chiar de români,
Alţii auplecatplini de speranţe spre Canada. Fiind încă pe ocean, au ieşit din container, dar au ajuns, trei clin patru, hrană pentru peşti. Unul singur a avut şansa de a 11 adăpostit de un marinar milos. Acesta a povestit coşmarul trăit pe acel vas de transport. Marinarii îi înjunghiaseră şi I aruncaseră în ocean pe cei depistaţi, pentru că în momcnlul în care ajungeau la destinaţie, pentru fiecare pasager clandestin găsit pe vapor trebuia plătită o amendă de 30.0011 de dolari.
Auzeam aceste povestiri, alături de multe altele, dar nu mă lăsam descurajat. îmi doream să plec pe un al continent. Cel mai tentant era America de Nord. Am începui să pun cap la cap informaţii despre modul în care se putel realiza acel vis al meu din acea perioadă.
Ca un făcut, îmi găseam momentele de călătorit' tocmai când vremea devenea din ce în ce mai rece, iar pe urmele paşilor mei se aşternea zăpada.
Am început prin a insufla dorinţa de plecare ailor doi tovarăşi, în care mă puteam încrede. Apoi am începui să cutreierăm magazinele în căutarea proviziilor necesare Am adunat ceva salam uscat, conserve de fasole şi ciocolatl

pentru recuperarea energiei, biscuiţi şi bidoane cu apă.
Cel mai important era să găsim modalitatea şi persoana care să ne închidă în container. De asemenea, nc-am dotat şi cu o maşină manuală de găurit. Aceasta era vitală pentru a izbuti să ieşim afară din capcana de fier.
Reuşita ascunderii noastre în container stătea tntr-un cap de şurub. Mulţi dăduseră greş, neglijând acest amănunt. In momentul în care reuşeai să te strecori în con- lainer, persoana care te închidea trebuia să aibă un şurub Scare să înlocuiască originalul şi care prezenta şi sigiliul, ■certificând în ochii vameşilor că nu fusese deschis containerul.
Mulţi alţii, care încercaseră această metodă, au fost descoperiţi pentru că încercaseră să refacă acel şurub, după iv-i tăiau capul ca să pătrundă înăuntru, lipindu-1 cu clei rapid. Vameşii, însă, ştiau şmecheria asta şi aveau obiceiul să lovească uşor cu un ciocan, pentru a verifica dacă nu -a umblat la acel şurub.
Am renunţat la Paris şi ne-am mutat în zona portuară ,e Havre. Am început să căutăm pe piaţa neagră un astfel :ic şurub. Era foarte greu să găseşti aşa ceva şi costa foarte nult.
Eram dispus să plătesc preţul maxim pentru el, dar iu am găsit niciunde, aşa că a trebuit să riscăm mult până i reuşit să desfacem unul fără a-1 distruge, de pe un alt)ntainer.
Am început apoi să stăm de veghe, ca să observăm rogramul de lucru al celor din zona containerelor care ne iteresau. Câteva nopţi la rând am stat pe pământul rece, ioar ca să observ momentul propice pentru îmbarcarea loastră. Veneam de cu seară ca să nu trezim suspiciuni şi)lo încremeneam până dimineaţa.
în ziua hotărâtă pentru a încerca să intrăm în con-

tainer, am venit pe la vremea înserării şi ne-am reluat locul de pândă. Eram frânt de oboseală. M-am aşezat pe zăpada proaspăt aşternută şi am căzut într-un somn adânc. Mă mir şi în ziua de astăzi cum m-am putut odihni aşa de bine dormind pe zăpada aşternută pe pământul îngheţat.
Când mijea de ziuă m-am trezit şi mare mi-a fosl mirarea că hainele de pe mine îngheţaseră. Parcă eram îmbrăcat în burlane de scurgere a apei. Freza îmi era, de asemenea, una foarte modernă: şuviţe îngheţate dispuse radialpecap.
Mă simţeam ca un robot dintr-o epopee spaţială. La fel ca un robot, organismul meu nu a suferit deloc de pe urma acestei ciudate experienţe. Nu am avut nici un junghi sau urmă de răceală. M-am scuturat de chiciură şi am pomii alături de tovarăşii mei spre cuşca de fier care ne cuprindea acum toate visele de viitor.
Drumul spre gardul care trebuia tăiat se desfăşura în salturi de instrucţie. Pândeam maşina poliţiei portului, apoi ne continuam drumul spre zona containerelor.
într-un târziu am ajuns la ele. Trebuia acum să alegem unul care să aibă o destinaţie dorită de noi. Alergam de la unul la altul, dar nu găseam nimic demn de încredere. Denumiri ciudate, imposibil de localizat pe hartă, ne lăsau cu ochii goi. în criză de timp şi nedorind să scăpăm ocazia, am optat pentru singura alternativă acceptabilă. Un container care nu avea înscrisă nici o destinaţie.
Am tăiat în grabă şurubul containerului, ne-am strecurat înăuntru, apoi cel care se oferise să ne ajute ne-a închis pe dinafară. Şurubul a fost pus ca sigiliu, pe dinafară, şi am rămas într-un întuneric deplin, evitând să facem cel mai mic zgomot, pentru a nu fi depistaţi de vameşi.
Aşteptarea noastră în întuneric s-a prelungit de la câteva ore, cât estimaserăm noi că va dura până când

Mă simţeam asemenea unui robot dintr-o epopee spaţială. La fel ca un robot,

organismul meu nu a suferit deloc de pe urma acestei ciudate experienţe.

Containerul va fi urcat pe vas, la două zile. Eram deja destul de îngrijoraţi, parcă ne bătea gândul să ieşim din container. K iscul de a fi prinşi era, însă, foarte mare, aşa că am hotărât ! să mai aşteptăm.

După acele două zile de aşteptare încordată, loviturile de ciocan venite din direcţia uşii au fost ca sunetul clopotelor izbăvirii. în sfârşit sigiliile erau verificate, (le-acum urma îmbarcarea containerului.

Puteam să începem să folosim puţinele resurse de lumină pe care le aveam cu noi: o lanternă, care era folosită cu economie pentru a nu cosuma bateriile prea repede, precum şi o brichetă. Cele două zile de aşteptare în port se încadrau oarecum în perioada de timp pe care o apreciasem că va fi i icccsară pentru a ajunge în Statele Unite. Două săptămâni, ; i lât le spusesem şi părinţilor că nu voi comunica cu ei, însă, [dacă după aceea nu îi voi contacta, putea să însemne că am păţit ceva rău...

Cap. ZJ

'Siscw'm, (oiscuim

încet, încet, am făcut cu burghiul o mică gaură ca lA putem zări dacă era ziuă sau noapte. Când ne-a ridicat Macaraua, prin aceea gaură am putut aprecia înălţimea imeţitoare la care urma să fim aşezaţi pe vapor. Nu ştiam juca aveau să fie clădite şi alte containere peste noi sau altele puteau să ne blocheze ieşirea.

Cu toate acestea, după ce cârligul macaralei a fost lesprins, ne-am liniştit şi ne îmbărbătam unul pe altul, icrezători fiindcă în maxim o săptămână vom ajunge în Unerica. în inimile noastre eram plini de bucurie că ne Şedeam ca şi împlinit visul de a avea o viaţă mai bună pe iest pământ.

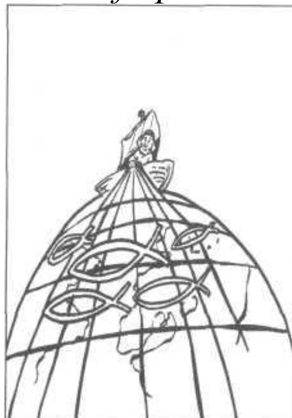
Rămaşi stăpâni pe puţinul spaţiu liber din interiorul containerului am căutat un mod frăţesc de a-1 împărţi între |oi. Containerul transporta cabluri de oţel bobinate pe nişte)le imense, cam de doi metri înălţime. Rămânea de o parte

i de alta a rolelor un spaţiu cam de o jumătate de metru
lţime şi cam de 2 metri lungime.
Eu fiind mai suplu, am împărţit acel spaţiu cu prietenul pe care-1 convinsesem să vină cu mine. Celălalt

Ontoarcerea
acasă
Timpul începea să treacă tot mai greu; suferearn îngrozitor de frig şi de foame.
tovarăş al nostru, Traian, beneficia de un spaţiu similar în partea opusă a containerului. El avea parte de ceva mai mult confort, în schimb noi, ca să ne putem întinde şi dormi, stăteam unul cu capul la picioarele celuilalt. Profitam tir această postură mai puţin confortabilă pentru a ne încălzi puţin picioarele, deoarece în container era un frig do
nedescris.
Timpul începea să treacă tot mai greu; sufeream îngrozitor de frig şi foame. Ne împărţisem puţina hrană pfl care o aveam în porţii zilnice. Mâneam toţi trei o singura conservă de fasole cu doi biscuiţi de căciulă. Foamea pe care am răbdat-o în acel container nici nu poate fi descrisă,
Cel mai rău a fost când, după trecerea unei săptămâni, ne-a cuprins o mare disperare şi amărăciune... Visul nostru de a vedea America într-o săptămână si[1] spulbera încetul cu încetul.
Am hotărât să ne rugăm lui Dumnezeu din toalo puterile. Şi până atunci îngânam câte o rugăciune, dar din acel moment de disperare am început să o facem cu mullfl pasiune. Eu mă rugam în felul în care am fost învăţat în Biserica Penticostală în care crescusem. Pe ceilalţi doi îi încurajam să-şi amintească toate rugăciunile ce le spuneau pe când erau copii.
N-am mai avut ocazia de atunci şi până atunci sil mă aflu într-un context în care să fie rostite rugăciuni dl către oameni din culte diferite, cu aşa mare credinţă. Di pasiunea te face să verbalizezi atât mulţumirile aduse în faj tronului lui Dumnezeu, cât şi cererile pe care le faci
disperare.
Cel mai frumos a descris cineva momentul rugăciunii comune în Biserica mea comparând râvna în rugăciune ci zgomotul unui stup de albine lucrătoare. Deodată ţoale pornesc şi tot aşa încheie, ca la un semnal.

Rugăciunea lăsată de Mântuitorul nostru în Biblie -rugăciunea *Tatăl nostru* - dacă este practicată în contexte care adună la un loc oameni cu moduri diferite de închinare, Cstc aducătoare de pace pentru toată lumea.
Am avut ocazia să ascult în Biserică un cor al unor siudenţi americani care se pregăteau să devină misionari. I ;i ajunseseră în România după o escală în Africa, unde se închinaseră împreună cu băştinaşii la o Biserică Evanghelică. Acum, la noi nu găseau acei închinători care să participe cu bucurie la închinarea lor. Concluzia, într-un fel pomică, este că fraţii români din Bisericile noastre ar trebui duşi, nu neapărat cu un container, să muncească pentru o perioadă în America sau Austria, apoi duşi în Africa să se i (»age cu fraţii africani, şi abia atunci ar şti să muncească cu icriozitate si să se roage cu bucurie.
La noi este exact invers: la muncă se glumeşte, iar la biserică se vine cu o morgă de seriozitate pe care nu o igăseşti la locul de muncă.
Lipsa acută de hrană pe care o resimţeam m-a făcut ,<1 privesc altfel perioada pe care o declarasem *de post.* na e când posteşti un timp îndelungat, dar mănânci seara, ustrând în tine dorinţa de a continua postul a doua zi, şi Ila este să rabzi de foame timp de aproape trei săptămâni. Ca să ne mai ridicăm moralul, am început să căutăm iichete ca să încercăm să identificăm destinaţia la care 'om ajunge. Am găsit o etichetă pe care scria la destinaţie bvântul Cambodgia. In naivitatea noastră ne-am bucurat (arte tare, că suna americăneşte, gândindu-ne că poate iste un stat care face parte din Statele Unite ale Americii. Aşteptam ca pe o mare binecuvântare să fim declaraţi |Celăţeni cambodgieni ©.
Rezerva noastră de biscuiţi era compusă din trei pungi a câte trei kilograme fiecare. Una dintre ele

hotărâserăm să o păstrăm ca provizie strategică pentru situaţii extreme. Din nefericire, acea pungă era atârnată chiaf deasupra capului meu...

Cap, zS
Strâns fa punaă

Iie

Am trăit în acele zile o adevărată tortură cu biscuiţi. Fiecare moleculă din corpul meu ajunsese să dorească acele bucăţi seci de aluat, care păreau cea mai minunată mâncare care exista în Univers.
Am găsit şi motivaţia pentru a trăda încrederea Io varăşilor mei de foame: eu eram mai suplu, nu-mi puteam permite să pierd prea mult din greutate. Ei erau mai graşi, mai bine hrăniţi, era momentul să mă hrănesc şi eu.
Am început, plin de mustrări, să-mi bag mâna în acea pungă strategică şi să mă hrănesc.
Toată această manevră îmi cerea să-mi folosesc la maxim abilităţile deprinse în banda de la metrou. Fineţea mişcărilor mă aducea în posesia preţioasei bucăţi de hrană.
Apoi, cu aceeaşi fineţe, trebuia să o îngurgitez fără B trezi bănuielile celorlalţi doi. Deprinsesem o tehnică de lichefiere a biscuiţilor strivindu-i de cerul gurii... era cel mai minunat sentiment în acea beznă care părea fără sfârşit.
într-una dintre incursiunile degetelor mele înspre punga pe care o devalizam, am întâlnit un oaspete îeaşteptat... o altă mână, care avea acelaşi traseu. Prin

procedeul transmisiei de semnale Morse, am stabilit să nfl întâlnim pentru o conferinţă de pace la nivel înalt, pe rolele de cabluri.
Vorbind în şoaptă, ne mustram unul pe altul că am fost în stare să-1 trădăm în aşa hal pe Traian. Ne era frici să nu fim descoperiţi, deoarece cu greu am fi suportai ruşinea. El respectase ceea ce hotărâserăm împreună, însă noi l-am trădat. Era şi un lucru bun în acel întuneric din container, şi anume faptul că nu ne putea privi în ochi.
Aveam cu noi bricheta şi lanterna, dar nu le foloseam decât foarte rar, în cazuri de nevoie. La masă mai aprindeau i lanterna ca să ne mai bucurăm ochii cu imaginea fasolei din conservă, care, din păcate, se termina atât de repede.
în rest, confortul nostru era destul de limitat. în acel container aveam toate împreună: camera de zi, bucătăria, duşul jacuzzi şi, din nefericire, chiar şi... toaleta,
Fiind cu toate claie peste grămadă, nu ne-am mal gândit de ce nu mai arde bricheta. Eram atât de ameţii într-o dimineaţă, sau ce-o fi fost, când m-am trezit din somn, încât m-am gândit că s-a terminat combustibilul din bricheta care de abia ardea. Şi pe mine mă ardea îngrozitor gâtul şi respiram cu greutate.
Am început să-mi zgâlţâi tovarăşii care dormeau duşi. Mi-am dat seama că ne sufocam din cauza lipsei oxigenului. Cu ultimele puteri am luat maşina de găurit şi am început să fac câteva găuri în podeaua de fier ;i containerului. Am reaprins bricheta în dreptul găurii şi flacăn i s-a ridicat cu putere.
Ne-am convins că într-adevăr oxigenul din container se terminase şi puteam rămâne dormind duşi pentru totdeauna.
Ne-am aşezat fiecare cu nasul la câte o gaură şi am început să ne reoxigenăm plămânii.

Mi-am dat seama că ne sufocam din cauza lipsei oxigenului.

mulţumire au izvorât din inimile noastre. Pentru prima dată In viaţă am înţeles că nu este ceva de la sine înţeles să primeşti în fiecare secundă o gură de aer, ci este un cadou de la Dumnezeu. Gura de aer pe care o primim în fiecare moment al vieţii noastre nu este un drept intrinsec al nostru. M i s-a părut aşa de normal să-I mulţumim Creatorului | nostru pentru fiecare respiraţie pe care El ne-o dă.

în scurt timp aerul rece care pătrundea acum prin găurile făcute în podea a început să se încălzească. Şi s-a încălzit într-atât încât a devenit irespirabil. Am dedus că de atâta timp de când eram pe vapor, am ajuns în zone ecuatoriale. Mai târziu am aflat că navigam în apele Icritoriale ale Egiptului.

Continuam să vorbim în şoaptă pentru că încă nu eram decişi dacă era înţelept să ne arătăm pe punte. I răseserăm nădejde că vom ajunge în maxim o săptămână II i America şi voiam să ieşim din container fără ca echipajul să ne depisteze, dar acum era deja de nesuportat.

Am hotărât să mai rezistăm o zi. Cum evenimentul se cerea sărbătorit, Traian s-a gândit bucuros că ne putem permite o masă îndestulată din rezerva de biscuiţi care mai exista... doar în visele lui. A făcut o criză nervoasă când noi doi, cu un zâmbet larg, l-am anunţat că nu mai era nici urmă de biscuite în tot containerul.

- *Păi bine mă, voi vă lăfăiaţi molfăind biscuiţi şi eu am leşinat de foame trei săptămâni!* ne-a apostrofat el bătându-ne obrazul.

- *Lasă că nu erau o avere,* am încercat eu să-1 temperez.

- *Ba da, erau singura noastră avere în condiţiile astea. Să văd cine va munci acum să deschidem containerul ăsta ca să putem ieşi afară!*

- *Păi tu în biscuiţi ţi-aipus speranţa, Traiane?*

Loveam fără încetare; nu mai suportam să fiu închis acolo.

- *Nu de asta am spus că nu ne atingem de ei, tocmai ca să prindem puteri când vom fi în nevoie?* 54 *te văd acum.*

Am tăcut şi m-am apucat de lucru. Avea dreptate, In acele condiţii biscuiţii erau singura noastră avere şi un întăritor de care cu adevărat am simţit că aş fi avut nevoii după ce am ridicat ciocanul de câteva ori.

Nu reuşeam singur; am lucrat cu toţii pe rând. Eram extenuaţi, loveam cu ciocanul, dar fără spor, mai mull făceam gălăgie, dar nu ne mai feream; speram că dacă ne vor auzi cei de pe vas, ne vor elibera mai repede. Trebuii să perforăm tabla din interior în dreptul mânerelor uşilor, Dacă reuşeam, puteam acţiona din afară şi puteam deschide containerul. Loveam cu ciocanul într-o daltă, iar cu maşinii de găurit manuală punctam traseul.

Din păcate, cu găurile date în podea am distrus burghiele înainte de vreme, iar acum ne chinuiam.

Ceilalţi doi, fiind mai corpolenţi, au cedat repede pentru că nu mai aveau putere să ridice ciocanul. Am luai atunci dalta şi ciocanul din mâinile lor şi nu m-am lăsat pânîi când am putut acţiona mecanismul de deschidere.

Nu m-am oprit deloc. Ştiam că dacă mă opresc îmi va fi aproape imposibil să reiau munca. Fără hrană şj înfometat de atâta vreme nu mi-aş mai fi putut recupera puterile.

Loveam fără încetare; nu mai suportam să fiu închis acolo. Din degetul cel mare de la mâna dreaptă îmi ţâşne;i un şuvoi cald şi lipicios de sânge, din cauza numeroaselor lovituri de ciocan care alunecau pe lângă dalta pe care mâna mea extenuată nu reuşea să o poziţioneze corect. Pentru moment nici nu am băgat de seamă.

După ce am reuşit să decupez acea porţiune din container, am deschis în sfârşit uşile. Lumina a năvălit

nostru univers. Pentru moment am fost complet năuciţi, Iftr din dorinţa de a ne elibera din acea capcană metalică ■Ti făcut o apreciere sumară a locului în care eram plasaţi ■C vasul cu containere. într-adevăr ne aflam la înălţime.
Sub noi mai erau alte 4 containere. în plus eram în boziţia cea mai favorabilă dintre toate containerele: primul de la margine. Toate aceste detalii ale locului în care a fost lezat containerul nostru cred că numai Dumnezeu le-a Ni II li ii it, în marea Lui milă. Datorită acestor detalii am reuşit (ifl ne salvăm într-un final vieţile.
Ne asumaserăm nişte riscuri când ne-am ascuns în lontainer. Auziserăm de la alţi transfugi ce însemna dacă ■bel container s-ar fi aflat într-o poziţie nefavorabilă.
Dacă am fi fost aşezaţi între alte containere, acolo nu i fi rămas, pentru că sculele noastre deja erau uzate, iar linierile ne părăsiseră.
Containerul nostru era aşezat pe punte. Dacă ar fi fost aşezat în burta vaporului, am fi fost acoperiţi cu o placă de oţel de câteva tone, pe care se clădea apoi acel eşafodaj llc patru containere, din care noi am fost exact în cel de deasupra. Din cala vaporului nu am mai fi avut cum să icăpăm. De acolo doar dacă eşti auzit de echipaj şi dacă fi vor, doar aşa mai poţi scăpa.
Noi nu am fi avut nici o șansă, deoarece vaporul bc care fusese pus containerul nostru era unul dintre cele fnai mari vapoare de transport din lume şi în acel adevărat bras plutitor era imposibil să fii auzit de cineva după coborârea containerelor în cală.
Cu soarele Africii sfredelindu-ne dureros ochii am llal să ieşim afară. Din cauza incidentului cu biscuiţii, Traian le credea îndreptăţit să coboare primul, l-am acordat întâietate. O bufnitură înfundată ne-a îngheţat sângele în vene....

întoarcerea acasă

Cap

Toţi pentru unul, unulpentru top

Traian, în cădere, încerca să se agate de mânerele fcltainerelor din hăul de sub noi. Ştiam că suntem terminaţi. Ne spuseseră alţii, trecuţi prin astfel de experienţe înaintea Boastră, că dacă vreun membru al grupului moare pe vas, marinarii nu se vor da în lături să îi arunce pe ceilalţi peste ■Ord. Birocraţia şi anchetele la care erau supuşi dacă fcclară vreun deces pe vapor îi putea duce la faliment sau ■Dndamna la închisoare, aşa că preferau să şteargă orice Urmă incriminatoare.
Din fericire, a reuşit să se agate cu disperare de ■ânerul celui de-al doilea container de sub

noi. Căzuse în •ol aproximativ patru metri.
De câte ori îmi amintesc acest episod, nu încetez ■ mă minunez cum a putut Dumnezeu să-1 întărească pe Haian, să-i dea putere să se agate de mânerul salvator atât penlru el, cât şi pentru noi.
Dacă cineva se întreabă dacă am văzut îngeri, cu ■guranţă pot spune că da... i-am văzut în acţiune şi am fost ■Otejat, chiar dacă în acele momente nu eram conştient B asta.

Ontoarcerea acasă
Ontoarcerea acasâ
De partea cealaltă a geamului am văzut o figură senină, dar care într-o fracţiune de secundă s-a schimonosit de groază.
Am fost foarte precauţi în coborârea noastră. I j mina ne năucea de-a dreptul, iar căldura făcea fierul să II prăjească palmele dureros de obosite după munca cil deschidere a uşii. Dar am găsit nişte nituri şi şuruburi, eufl parcă fuseseră montate acolo special pentru escaladai ca să ne agăţăm de ele la coborâre.
Când ne-am văzut jos cu bine, am stat şi am privi în sus minute în şir. Cred că stabiliserăm primul record II sportul care acuma este la modă - climbing cu palincii I goale. Noi reuşiserăm să facem traseul de sus în jos, ccofl ce este cu atât mai dificil.
Coborârea ne-a luat destul timp, aşa că am aprei/iii|| că era cam ora nouă seara când am ajuns pe punte. Nu era în jurul nostru nici ţipenie de om. Am înce| H it să bântuim acel vas-fantomă în lung şi-n lat. Nu ştiam îna>litiI se îndreaptă şi nici unde ne aflam. Căutam un indiciu dcsprj| destinaţie şi despre ţara sub pavilionul căreia naviga.
La un moment dat am găsit un pachet de ţigă însă nu i-am putut identifica provenienţa. Dacă era un v;i fantomă, atunci însemna că cei din echipaj muriseră de c;in cer din cauza ţigărilor ©.
Tot hoinărind şi cercetând locurile, am ajuns iii dreptul unui hublou. Eram în zona cabinelor echipajului.
M-am ridicat pe vârfuri şi am dat să privesc înăuntru. Ochii încă nu mi se obişnuiseră cu lumina, chil pentru moment am avut impresia că mă privesc în li I oglindă. De partea cealaltă a geamului am văzut o figuri senină, dar care într-o fracţiune de secundă s-a schimom >si| de groază. Eu priveam chipul unui tânăr, dar abia după (am observat groaza din privirea lui am realizat că el vedfll o cu totul altă imagine.
Noi ne obişnuiserăm unul cu altul, nespălaţi *)* nebărbieriţi de peste trei săptămâni, dar nu ne-am gândii In

reacţia pe care ar putea-o stârni apariţia noastră pe punte.
Am apucat să-1 văd dispărând în viteză spre cabina căpitanului. în câteva minute am fost înconjuraţi de o echipă i le cinci marinari printre care am recunoscut cu groază patru lailandezi.
Toate poveştile îngrozitoare, care se sfârşiseră rău pentru alţii ca noi, se întâmplaseră pe vase tailandeze. Unii fuseseră spintecaţi de vii şi aruncaţi în ocean, alţii forţaţi pur şi simplu să se arunce singuri peste bord în gura rechinilor.
Speranţele noastre se îndreptau acum spre cel de-i al cincilea din grup, care părea mai mare în grad şi nu era de origine asiatică. Ne-am îndreptat cu toţii spre cabina căpitanului şi am răsuflat uşuraţi când am realizat că acea persoană era însuşi căpitanul, iar vasul naviga sub pavilion danez.
Au început să ne interogheze, privindu-ne cu neîncredere. îi interesa ce căutăm pe vas, unde vrem să mergem şi cum am ajuns să fim îmbarcaţi.
Am răspuns cum am ştiut mai bine şi le-am spus că doream să ajungem în America. S-au cam mirat şi nu prea Ic venea a crede că alesesem tocmai vasul lor pentru a ajunge în America, deoarece ei, de fapt, navigau spre Japonia.
Bineînţeles că aveau de făcut o cale lungă până la destinaţie, pentru că urmau să staţioneze în multe alte porturi pentru a descărca containere.
Deocamdată s-au mulţumit cu aceste informaţii sumare pe care le-au aflat de la noi şi cred că le-am stârnit mila pentru că ne-au condus în sala de mese şi ne-au dat de mâncare. Apoi ne-au cazat pe toţi trei într-o cabină elegantă, dându-ne de înţeles că acolo vom locui pînă când autorităţile din vreun port vor hotărî ce aveau să facă cu noi.

Unii fuseseră spintecaţi de vii şi aruncaţi în ocean, alţii forţaţi pur şi simplu să se arunce singuri peste bord în gura rechinilor.

Din acel moment, confortul nostru s-a schimbai radical. Trăiam şi mâneam în condiţii atât de bune încât credeam că noi ajunseserăm căpitanii acelui vas.
Aveam de-acum siguranţa hranei şi a confortului, dar nu mai puteam spera că depinde de noi să ajungem la destinaţia dorită.
Din grupul nostru, doar Traian avea la el paşaportul românesc. Eu şi cu Dumitru, colegul cu care „ *am biscuit*" pe ascuns punga cu provizii, aveam nişte acte procurate în Franţa, care aveau ataşate la un nume fals pozele noastre.

fioipentru America

Odată ajunşi într-un port din Egipt, am fost coborâţi ■Ub escortă, duşi la căpitănia portului, unde am fost din i IOLI întrebaţi aceleaşi lucruri la care am răspuns şi pe vas în iabina căpitanului. Cei care ne-au interogat erau patru bărbaţi foarte înalţi şi bine făcuţi, dar care nu au căutat deloc să ne intimideze.
Făceau ce făceau şi se întorceau la aceeaşi întrebare Care privea descrierea celui care ne-a introdus şi apoi închis în container. Cu siguranţă că scopul anchetei lor era acela de a captura călăuzele sau traficanţii de oameni.
Noi ne vorbiserăm din timp unul cu altul şi aveam conturat în minte portretul robot al acelei persoane, aşa că toţi îl descriam la fel: un bărbat de aproximativ 40 de ani, cu mustaţă, care conducea un autoturism Mercedes din serie nouă.
Bineînţeles că noi fuseserăm ajutaţi de un cunoscut care avea cu totul alte semnalmente şi circula cu metroul prin Paris.
Pentru Traian, care s-a legitimat cu paşaportul origi-
j nai, zâmbetele şi încurajările acelor persoane oficiale s-au
epuizat mai repede decât pentru noi, pentru că el a fost

expulzat chiar în acea zi, cu avionul, în România. Noi, ceilalţi doi, chiar dacă ne-am spus numele adevărate, am fost reţinuţi în continuare pe vas până la confirmarea datelor pe care le declaraserăm despre noi.
Ni s-a spus că trebuia să aşteptăm, de asemencn, să ni se facă paşapoarte noi pentru a ne putea reîntoarce în ţară. Noi trăgeam nădejde că îi vom convinge să ne duca în America.
Pentru a câştiga bunăvoinţa marinarilor de pe vas, îi ajutam zi de zi în munca lor. îi ajutam să ancoreze containerele. Ungeam şuruburile de la ancoră cu vaselinA şi multe alte diverse

munci.
Cel mai bine ne-am împrietenit cu bucătarul de pe vas, pe care-1 ajutam la curăţatul cartofilor, făcându-ne uliii în orice muncă din bucătărie. Ne-am împrietenit bine cu ci, iar el făcea glume pe seama noastră, numindu-ne piraţi.
Când l-am întrebat de ce ne spune piraţi, nc-a povestit că tânărul care mă văzuse prin hubloul cabinei dupil ce am coborît toţi trei din container, a fost cuprins de o mare frică şi a alergat spre cabina căpitanului alarmându-i pe toţi cei care-i ieşeau în cale cum că nişte piraţi urcasem la bord.
în această atmosferă prietenească am călătorii vizitând importante porturi din Asia în ţări ca Taiwan, Thailanda, Hong-Kong şi până în Japonia.
Această croazieră cu vaporul a fost pentru mine cea mai frumoasă vacanţă pe care am avut-o până atunci, Nu-mi venea să cred că pot beneficia de condiţii atât dfl luxoase şi de o mâncare atât de bună. Chiar şi munca pe care am făcut-o, am făcut-o cu plăcere, simţindu-mă bine, ca într-un parc de distracţii.
Coboram în fiecare port şi răspundeam aceloraşi întrebări. Ajunşi la destinaţia finală - Japonia - vasul urmi 160

I |fi staţioneze mai multe zile. în primele trei zile am fost închişi in cabină, ca să nu fugim de pe vapor. Nouă nici prin cap nu ne trecea aşa ceva. Ne fixaserăm America drept destinaţie şi nu voiam să ştim de altceva.
Cu toate că ne închiseseră în cabină ca să nu fugim 111 Japonia, după acele trei zile am fost preluaţi de un poliţist jnponez, o persoană foarte cumsecade, care ne-a condus pe uscat. De data aceasta interogatoriul la care am fost si i puşi viza mai mult modul în care am fost trataţi pe vapor. Am fost întrebaţi de mai multe ori dacă am fost trataţi bine. Chiar şi după ce noi am confirmat acest adevăr, ei au insistat cu întrebările, dându-ne asigurări că dacă avem Ceva de reclamat nu vom suferi nici un fel de consecinţe, ba mai mult, căpitanul vasului avea să fie tras la răspundere. Căutau să verifice dacă nu fuseserăm cumva forţaţi să declarăm un neadevăr.
Spre surpriza noastră, am fost invitaţi într-un mod foarte serios să rămânem în Japonia, însă noi am susţinut
! RUS şi tare că vrem să ajungem în America. Ofiţerii japonezi ne aprobau dând din cap, iar noi credeam că suntem pe tliumulcel bun şi că vor ţine cont de dorinţa noastră şi vor fiice cumva ca noi să ajungem unde ne doream.
Din Japonia vasul făcea cale întoarsă, astfel că în se uit timp ne-am reîntors în Hong-Kong.
înainte de a ni icora în port am fost invitaţi în cabina căpitanului. Acesta, pe un ton jovial, ne-a anunţat că sosise momentul să ne luăm la revedere pentru că acolo urma să fim debarcaţi şi predaţi autorităţilor pentru a fi trimişi înapoi în România.
Ne-am simţit trădaţi şi am protestat vehement, 'iiseserăm atât de siguri că ne va duce în America încât nu
I inserăm deloc în considerare acea invitaţie de a rămâne în ;iponia, iar acum perspectiva reîntoarcerii în România ne pulbera toate visele.

Văzându-ne cât de necăjiţi eram şi părându-i rău de naivitatea noastră, căpitanul ne-a oferit un teanc considerabil de dolari.
Am apreciat din ochi că ar fi cam cinci mii de dohn i şi ne-am mai potolit. Căpitanul ne-a prezentat acel cadou ca fiind o răsplată pentru munca pe care am depus-o pfl vapor.
Reîntorcându-ne la cabina noastră, am fost profund dezamăgiţi când am verificat teancul de bani şi am văzut al toate bancnotele erau doar de un dolar, iar suma se ridica doar la 200 de dolari.
Am izbucnit în râs şi ne-am declarat pe de-a-ntregul mulţumiţi, luând în considerare şi condiţiile de care ani beneficiat în croaziera noastră, după ieşirea din container.

în momentul în care am fost anunţaţi că e timpul sa părăsim puntea vapomlui, tovarăşul meu de călătorie a vrui să ia cu el şi un aparat video care era în inventarul cabinei în care fuseserăm găzduiţi. Am avut o discuţie aprinsă cu el şi, cu toate că l-am mustrat cu fermitate, cu greu l-am determinat să nu facă acest gest care ne-ar fi descalificai în ochii acelor marinari, care ne-au arătat atâta bunăvoinţă. A fost culmea că de această dată, când am reuşit să evit săvârşirea unui furt, am părăsit cabina legaţi cu cătuşe la mâini. încătuşaţi astfel, am străbătut drumul din port pînâ la poarta de îmbarcare spre casă de la aeroport.
în acest mod am ajuns să zbor cu avionul pentru prima dată în viaţa mea, asta după ce tot pentru prima dată am petrecut aproape două luni navigând pe ocean. Jumătate din drum la categoriay'eg, iar cealaltă jumătate la categoria *business class* ©.

Cah.Şi Low cosi sau Business cfass

Când mă gândesc la această experienţă din viaţa mea, mi-aduc aminte de o predică rostită de un frate pastor plin de har, care a fugit pe vremea comunismului din România tot într-un container. Al său transporta puf de gâscă, aşa că se poate spune că a călătorit în puf. El folosea ca ilustraţie la doctrina răsplătirii vieţii de credinţă modul în care vom călători spre Cer când Domnul ne va chema. Vom zbura la *business class* sau la *low cost?*
Mi-a plăcut mult ideea şi cred că pe undeva se potriveşte cu multe lucruri pe care le facem şi nu ne întrebăm cum le facem: de *mântuială* sau de *mântuire!*
Am urcat în avion şi am zburat cam nouă ore, după care am făcut o primă escală în Dubai. Aflându-ne pentru rima dată într-un avion şi având în mână biletul care uprindea toate informaţiile, tot pentru prima dată, nu aveam iici un habar despre acel loc numit atât de caraghios: Dubai. Cea mai apropiată asociere o făceam în mintea mea u *Dubaşii de la Vata* - un soi de cântăreţi care băteau ritmat în nişte tobe mici. Am întrebat un călător de lângă noi în ce ţară ne aflăm. Primind acelaşi răspuns, l-am întrebat

din nou. De data aceasta, zâmbind, ne-a dat un reper mai larg de orientare, spunându-ne Emiratele Arabe Unite.

în timpul escalei am observat că aeroportul se alin în renovare, iar barierele care restricţionau zonele controlate de vameşi fuseseră înlăturate.
Puteam liniştiţi să întrerupem traseul deportării noastre în România, dar pentru că aveam îndoieli serioase asupra a ce însemna acel Dubai, am preferat să ne continuăm zborul spre Turcia.
E interesant cum luăm decizii uneori. Eu eram, totuşi, foarte tânăr, aproape un copil, şi multe lucruri le făceau i automat, urmând trendul general, acea tendinţă de turmă.
Acum turma poate fi, ca şi în Biblie, de capre sau de oi, însă oricum ar fi, fără Marele şi Bunul Păstor e rău pentru tine în orice turmă te-ai afla.
Când Dumnezeu a scos poporul Israel din Egipl, El a dorit ca israeliţii să aibă o conducere teocratică, în care Domnul să fie conducătorul lor. Omul, însă, a dorit un împărat, căruia să-i plătească biruri, care să-i ia fiii la război, iar mai târziu s-a ajuns la democraţie.
Conducerea după votul majorităţii nu este întotdeauna ceea ce vrea fiecare, dar mergem toţi cu turma, în acest mod am reacţionat şi eu, neluând în considerare posibilitatea de a rămâne în ţări ca Japonia sau Dubai.
Din ceea ce auzisem de la alţii, am ales America, în locul Japoniei, şi mă gândeam că mai am o şansă în Turcia, în locul Dubaiului.
Din fericire, aşa cum scrie şi în Scriptură, Dumnezeu face ca toate lucrurile să lucreze spre binele celor ce-L iubesc pe El.
în Turcia n-am avut şansa nici măcar să privim în afara culoarului cu restricţii, iar când am ajuns în ţară vameşi i ne-au făcut multe probleme.
166
Am părăsit aeroportul şi mă aflam din nou în U i unânia, în capitală. La ieşirea din aeroport nu m-am putut abţine să nu aud o voce cunoscută şi, cu toate că nu voiam **Ijfi-i** înştiinţez pe ai mei de acasă, nu m-am abţinut să nu-1 **■un** pe un verişor din Bucureşti, ca să-1 anunţ că m-am întors şi eram bine, sănătos.
A fost foarte surprins, dar şi foarte bucuros să mă audă. Ai mei îl ţinuseră la curent cu traseul meu - cu toţii se rugaseră pentru mine.
La părinţi nu am sunat pentru că doream să le fac (i surpriză, ajungând incognito cu trenul acasă. Ultima dată le trimisesem o vedere din Japonia, de la o destinaţie destul de exotică - Ţara Soarelui Răsare - şi am vrut să las un semn că ajunsesem şi în acele locuri.
La sosirea în România aveam pe cap un batic Impăturat, caoeşarfă. Cu acest accesoriu de îmbrăcăminte am ajuns acasă, în gară. Acolo, surpriză - fratele meu Duţu mă aştepta nerăbdător. Sunaseră întâmplător la Bucureşti, |ar verişorul cu care am vorbit la telefon le-a comunicat că luasem trenul spre casă.
Acasă am fost întâmpinat cu lacrimi de bucurie. Cu toţii mă aşteptau să mă întorc. Erau fericiţi când m-au văzut purtând acea eşarfă pe cap. în lungile lor nopţi de rugăciune pentru protecţia mea, bunica avusese o înştiinţare De la Dumnezeul Bibliei, căruia I se închina: mă văzuse intrând în casă cu o panglică în jurul capului, despre care nu ştia ce să creadă. Acum se confirma acel lucru: purtam acel batic pe cap.
Ea le spusese părinţilor să nu se neliniştească, pentru câ eu sunt bine şi voi sosi în curând acasă. Ştia că rugăciunile mele fierbinţi fuseseră ascultate.
încă o dată se adeverea faptul că prin ea Dumnezeu [transmitea mesaje celor care se rugau cu credinţă. în
167
Rugăciunile mele fierbinţi fuseseră ascultate.
Onfoarcerea acasă
Când am auzit aceste minuni, am căpătat o altă perspectivă asupra rugăciunii.
comunitatea noastră de credincioşi penticostali, bunica era recunoscută ca un „ *vas de lucrare ".* Când am auzit acesk' minuni, am căpătat o altă perspectivă asupra rugăciunii • aveam confirmarea faptului că Dumnezeul Cel Atotputernic mă avea şi pe mine în seama Lui.
Am văzut acasă, expusă la loc de cinste, vederea trimisă de mine din Japonia. Aveam încă la mine şurubul -sigiliu pe care îl păstrasem, cu gândul că poate voi mai încerca să ajung în America.
Aceste mici obiecte aveau un efect de aduceri.[1] aminte asupra mea - când le vedeam îmi aduceam aminlr de modul în care Dumnezeu mă ocrotise în acele momenlc de grea încercare.
Poporul Israel, poporul lui Dumnezeu din Vechiul Testament, avea lăsat de Domnul obiceiul ca după

orice izbândă dată lor prin putere divină să lase în urmă nişlc pietre de aducere aminte. Astfel a clădit Iosua pietre de aducere aminte după trecerea Iordanului, la intrarea în ţara promisă, Canaanul. Erau pietre culese din albia secată prin minunea Domnului, pe unde trecuse poporul care îl urma.
Aceste aduceri aminte îi sunt necesare oricărui credincios, pentru a nu uita nimic din binefacerile Domnul u i,
Omul uită repede lucrurile bune pe care ar trebui să le noteze într-o agendă specială, peste care să-şi arunce privirea când dă de greu.
Eu aveam încredinţarea că undeva în lumea largfl Dumnezeu pregătise pentru mine o mulţime de binecuvântări pe care trebuia să le adun. Asemenea lui Iosua, aşteptam să trec şi eu... Iordanul...

Călă lăuza

Trecuseră sărbătorile de iarnă - singurul lucru bun
' care se întâmpla în România acelor ani - iar eu eram pregătit
■ă-mi încerc norocul din nou, căutându-mi din nou de muncă
in vestul Europei. Urma să trec iarăşi prin Austria, să câştig
ceva bani, iar apoi să caut o altă ţară care putea să asigure
o plată mai bună pentru aceeaşi muncă depusă.
în timp ce îmi făceam planuri de plecare, am întâlnit un vechi prieten care s-a bucurat foarte tare când m-a văzut, pentru că plănuia ca împreună cu alţi doi cunoscuţi de-ai lui Ift-şi încerce şi el norocul muncind în străinătate. Toţi trei erau oameni foarte săraci şi nu-şi permiteau nici să plătească pentru viză de turist, nici să angajeze pe cineva pe post de călăuză.
în acei ani de tranziţie, în timp ce meseriile tradiţionale româneşti erau abandonate sau se stingeau încetul cu încetul, apăreau altele noi şi ciudate. înainte era un lucru obişnuit să întâlneşti pe stradă oameni purtând pe spate o ramă de lemn în care se găseau aşezate foi de sticlă subţire pentru geam. Acei pitoreşti geamgii strigau cât îi [ţinea gura: „ *Geamuri, geamuri!"*.

Ontoarcerea acasă
Printre meseriile ciudate apărute după revoluţie au fost şi „ *călăuzele ".* Aceste călăuze se ofereau să condui'fl grupuri de meseriaşi care căutau un loc de muncă plătit mi bine decât puteau găsi în ţară. Aceşti meseriaşi, cunoscăl< >| i ai unei îndeletniciri calificate, aveau

nevoie într-adevăr di[1] cineva care să-i ghideze în riscanta aventură, cu toate că ai fi fost normal ca ei să poată obţine viza, fiind oameni cu adevărat de bună credinţă.
Cei care îşi spuneau sau se dădeau drepţi „ *meseriaşi"* - cu ghilimelele de rigoare - ajunseseră ele mult în acele ţări care acum făceau eforturi să-i opreasefl tocmai pe cei de care nu ar fi avut nici un motiv să se teama ba mai mult, ar fi trebuit să şi-i dorească.
M-am gândit un timp dacă era înţelept să încerc si îi ajut şi să îi conduc eu până în Austria. înţelept nu era, dai după ce i-am cunoscut, am hotărât să îi ajut.
Erau oameni de treabă şi nu şi-ar fi putut permite să angajeze o călăuză de profesie. Eu i-am asigurai **dil** primul moment că nu aveam nici o pretenţie materială din partea lor, dar urma ca fiecare să ne descurcăm pe cont propriu după ce vom fi ajuns în Austria. Se părea că nu vn fi nicio problemă, fiecare dintre ei fiind aşteptat de vreun cunoscut sau rudă care îi găsise ceva de muncă.
Din nou în miez de iarnă am ajuns să cobor din maşină în dreptul pădurii îngheţate de la graniţa dintre Ungaria şi Austria. Cu toţii am luat-o la fugă cu bagajele în spinare către pădure.
în timp ce alergam, încercam să-mi amintesi[1] locurile pe care le străbătusem cu ocaziile anterioare. Ii instruisem şi pe ei să nu se lase intimidaţi de vreo soma! i| venită din partea grănicerilor şi orice s-ar întâmpla să alei i r cât pot de repede în direcţia pe care le-o indicam eu.

Intraţi de acum destul de mult în pădure, ne-am pomenit că dăm nas în nas cu un grup de grăniceri care nc-au somat în limba germană să ne oprim.
Când am auzit avertismentele guturale: *„Halt, Halt",* pe loc am schimbat direcţia în care fugeam şi ne-am năpustit în partea opusă. Alergam orbeşte, astfel încât aproape am călcat în picioare alţi doi grăniceri care se ascunseseră de restul grupului, având de împărţit o sticlă de băutură. Cred că din cauza băuturii, văzându-ne dublu probabil, s-au speriat mai tare ei de noi.
Am scăpat cu bine şi de acest incident şi după ce **lam** ieşit din zona lor de acţiune ne-am tras puţin sufletul, aşteptând în prima gară ce ne-a ieşit în cale un tren care să ne ducă în orăşelul în care locuisem eu când am lucrat la fabrica de cherestea.
Până în acel loc urma să le mai port de grijă tovarăşilor de drum. Ajunşi în acel orăşel, am aşteptat înserarea pentru a ne putea deplasa pe străzi fără a fi uşor reperaţi ca fiind *auslander-i.*
Eram din nou pe teritoriul acelui feroce poliţist, de groaza căruia încercasem să mă camuflez montându-mi cercel în ureche. Se vorbea despre el printre români cum că de mai multe ori trăsese cu pistolul după vreun suspect şi se pare că vreo câţiva conaţionali de-ai noştri au dispărut Iară urmă după ce au fost luaţi în vizor de acest personaj cu simpatii neonaziste.
Era foarte frig afară, iar eu m-am despărţit de grup pentru a merge la o adresă unde locuia un verişor de care eram mai apropiat. L-am găsit acasă, însă când l-am rugat să mă primească în acea noapte să dorm la el, mi-a replicat pe un ton foarte hotărât şi tăios că acest lucru nu se poate. Oricât am insistat şi i-am explicat că eram foarte obosit şi nu aş fi rezistat să dorm pe străzi în acea noapte geroasă

Ontoarcerea acasă
de ianuarie, fără să-mi dea vreo explicaţie nu a fost de acord să mă primească.
Aveam ocazia să mă conving din nou cât de adevărată este vorba care spune că prietenul la nevoie se cunoaşte.
După părerea mea, când vom ajunge în cer nu vom fi întrebaţi câte camere am avut drept locuinţă, ci câţi oamen i am primit sau găzduit în ele. Şi, de asemenea, nu va conta câţi

prieteni am avut, ci faţă de câţi ne-am manifestai prietenia.

Cap. 33

Cap

cana

Profund descumpănit de atitudinea vărului meu, am încercat să-mi caut adăpost într-o parcare din vecinătatea casei acelui austriac deosebit, care pentru mine fusese asemenea bunului samaritean când, în urmă cu un an, îmi pansase rana pe care mi-o provocasem muncind la fabrica de cherestea a cumnatului său.
Cum între timp lucrasem şi pentru el, cunoşteam acea zonă şi de multe ori văzusem în parcare maşini abandonate. Mă gândeam să mă adăpostesc peste noapte într-o asemenea maşină, dacă s-ar fi ivit ocazia.
Intuiţia mi-a funcţionat şi de această dată - am văzut în parcare o rulotă care îmi putea oferi mai mult decât confortul necesar. M-am apropiat precaut de acea parcare. N u mică mi-a fost mirarea când mi-am întâlnit tovarăşii de drum zgribuliţi de frig şi retraşi într-un loc întunecos. Priveau şi ei cu jind înspre rulota cea ademenitoare. I-am îmbărbătat şi mi-am reluat rolul de lider. Deschizând geamul şi strecurându-mă în interiorul rulotei, am deschis uşa şi pentru ei. Eram bucuroşi că găsiserăm acel adăpost în care urma să dormim peste noapte, chiar dacă ne-am fi

înghesuit unul într-altul, dar bucuria, la fel ca şi odihna, avea să ne fie de scurtă durată. In cea mai grea oră din noapte -pe la unu şi jumătate - am auzit motorul în funcţiune al unei maşini care venea încet spre noi. M-am trezit într-o secund!! şi un gând dureros mi-a trecut prin cap. Ne aflam strânşi Iii un loc într-o rulotă-capcană, lăsată drept momeală de acel poliţist despre care auzisem povestindu-se atâtea grozăvii.
Am încremenit când, ridicând puţin colţul perdeluţci geamului prin care intrasem în rulotă, am văzut că maşin;i care se apropia suspect de încet era un Ford Escort de culoare roşie, având şi numărul fatidic F14F.
Aceste detalii nu-mi mai lăsau nici o îndoială cil într-adevăr căzuserăm în cursa întinsă de sinistrul persona j. îmi părea rău că fusesem atât de naiv, ba mai mult, îi atrăsesem alături de mine în această capcană şi pe tovarăşi i mei lipsiţi de experienţă.
Ştiam că mă vâna, dar de fiecare dată îi scăpasem printre degete. Trebuia să găsesc soluţia salvatoare şi de această dată. I-am trezit în grabă pe cei trei însoţitori şi le-am spus că singura noastră şansă de a scăpa din acc;i rulotă-capcană era să blocăm uşa cu corpurile noastre şi să nu-i permitem nicidecum poliţistului să intre înăuntru.
Cei trei se uitau foarte nedumeriţi la mine, gândindu-se că am ales o soluţie prostesc de copilărească şi care nu-1 va putea reţine pentru mult timp pe acel persona j abuziv să ne

aresteze.
Planul meu era, însă, altul; deocamdată doar atâta trebuiau ei să ştie şi să facă. Exact cum m-am aşteptat, acesta a început să izbească uşa cu nervozitate, cerându-ne să deschidem. Văzând că nu răzbea să împingă uşa în spatele căreia eram noi ţinând contra, a plecat să ocolească rulota ca să-şi arunce privirile pe geam pentru a cântări situaţia şi a afla cu cine va avea de-a face.
176
Din câte ştiam eu, până atunci nimeni nu avusese (curajul să-1 înfrunte, cu atât mai mult era enervat la culme | Ca ne opuneam comenzii lui răstite de a deschide uşa.
Când am apreciat că ajunsese în dreptul geamului, Inm deschis brusc uşa şi am zbughit-o cu toţii la fugă care I încotro.
Această diversiune a noastră a fost mai mult decât Iputea el accepta, aşa că a îngălat cu gura încleştată o somaţie jele două ori, apoi am auzit zgomotul înfiorător a două (cartuşe trase în miez de noapte şi am simţit şuierul glonţului (trecând pe lângă urechile mele. Din fericire nici unul dintre jnoi nu a fost atins de tirul ucigător.
în bezna nopţii am alergat până am ajuns pe un
lodeţ. Apa ce şerpuia dedesubt părea o panglică neagră.
«I u m-am gândit cât ar fi putut fi de adâncă şi am sărit în
îicioare cu gândul să mă adăpostesc sub acel podeţ. [Poliţaiul care trăsese asupra noastră, ţintindu-mă în special
îc mine, după cum aveam să aflu de la acel medic Stomatolog care avea casa în dreptul parcării şi asistase la pntreaga scenă privind de după perdeaua trasă, dăduse ilarma, iar acum mai multe patrule de poliţie ne căutau.
Cu picioarele cufundate în apa rece ca gheaţa am ^lat nemişcat în locul cel mai întunecos de sub pod mai
mit de o jumătate de oră. Vedeam fasciculul lanternelor bre tăiau în zig-zag bezna nopţii. S-au aplecat şi au cercetat pu deamănuntul şi zona de sub pod, însă nu m-au zărit.
Când s-au mai îndepărtat, am început să mă târăsc
»c coate la nivelul solului şi în acest fel, pe sub gard, m-am Itrecurat în grădina stomatologului. Acolo m-am ascuns în Ipatele unor tufişuri, de unde puteam urmări cum se Hesfaşura căutarea noastră. Echipajelor poliţiei li s-a alăturat ii o maşină a pompierilor, care era dotată cu un reflector }uternic a cărui rază scotocea cu deamănuntul locurile
177
Cu picioarele cufundate în apa rece ca gheaţa, am stat nemişcat în locul cel mai întunecos de sub pod mai mult de o jumătate de oră.

întunecoase. De mai multe ori a trecut raza de lumină şi peste tufa sub care mă adăpostisem eu. Din fericire nici do data aceasta nu m-au văzut.
Ascunzătoarea pe care o găsisem nu-mi acorda siguranţă pentru un timp mai lung, aşa că am continuat sa mă târăsc pentru a ieşi din grădină. Am ajuns astfel într-un loc cu multă linişte. Pietre mari, şlefuite, îmi permiteau sfl mă ascund de luminile reflectoarelor. Eram într-un cimitir.
M-am relaxat şi am încercat să evaluez situaţia şi să găsesc o portiţă de salvare. Trebuia să plec repede din acel loc, atât din cauza urmăritorilor, cât şi a senzaţiei stranii de a sta lipit în toiul nopţii de piatra rece a unui mormânt în cimitir. în acel moment în care părea că timpul s-a oprit în loc, am auzit o şoaptă înfundată:
- *Claudiu... Claudiu...*

Am încremenit. Inima mi se făcuse cât un purice. O senzaţie de panică a pus stăpânire pe mine.
Am încremenit. Inima mi se făcuse cât un purice O senzaţie de panică a pus stăpânire pe mine. Neuronii îmi explodau în încercarea lor de a forma conexiuni logice şi i găsi explicaţia faptului că cineva mă chema pe nume din altă lume. Chemarea s-a repetat.
- *Claudiu... Claudiu... psssst, pssst...*
De data aceasta am auzit mai clar vocea şi brusc mi-am adus aminte că fugiserăm, totuşi, patru

persoane poliţie. Mi s-a luat o piatră de pe inimă când l-am recunoscui pe companionul meu cu care stabilisem plecarea din ţară

Nu ştia nici el nimic de ceilalţi doi care veniseră cu noi. Nu aveam timp să ne gândim acum la ei; am hotărât sa încercăm să aj ungem la marginea localităţii de unde începeai i dealurile care se uneau cu munţii, unde am fi găsit salvarea

Ne-am simţit într-adevăr în siguranţă abia atunci când, privind de pe coasta muntelui, am văzut întreg orăşc Iul

încă brăzdat de luminile reflectoarelor care ne căutau.

Un astfel de eveniment nocturn a alertat întreaga populaţie învăţată cu o rutină zilnică liniştită. Am aflat mai la iz iu de la cunoştinţele pe care le aveam şi ne simpatizau Că ceilalţi doi compatrioţi au fost bătuţi cu bestialitate de către poliţie.

Unul fusese văzut cu capul bandajat, iar celălalt iivea o mână imobilizată. Toate acestea s-au răsfrânt din lăcate asupra mea, care eram oricum vizat de acel poliţist iconazist, iar acum avea mărturisirea smulsă prin tortură le la cei doi cum că eu aş fi fost o călăuză de profesie.

De acum nu mai puteam avea linişte niciunde în ,cea ţară. Ajunsesem un proscris pe nedrept, dorind să o faptă bună pentru care nu cerusem nicio plată.

lac

Cap. 34 'Dumnezeu închide ocnii oamenilor?

Scăpaţi din aceea ambuscadă a poliţiei locale, am mers un timp pe coasta muntelui, apoi am coborât pe partea cealaltă şi am ajuns pe o câmpie. Spre seară am ajuns într-un orăşel şi mai mic decât cel în care fuseserăm reperaţi.

Eram încă sub şocul evenimentelor prin care trecuserăm când am intrat în acel orăşel. F.ără să ne dăm seama, am realizat că păşeam cu paşi hotărâţi pe strada principală. Ne-am trezit brusc din aceea stare în care lăsaserăm garda jos şi, căutând să ne ascundem cât mai repede, am cotit-o pe o altă stradă ce părea mai lăturalnică.

Nu am mers mult pe acea străduţă, când am observat că era străjuită de case puternice din piatră, fără grădini la carosabil, nu avea mai mult de 5-6 metri lăţime, iar înspre noi venea o patrulă a poliţiei. Doi poliţişti şi un câine.

Abia în acel moment am privit unul spre altul la halul jalnic în care arătam. Cel puţin eu eram cu totul neadecvat îmbrăcat, aşa că sigur păream suspect, umblând pe străduţele unui mic orăşel austriac la acea oră.

Hainele îmi erau pline de noroiul de sub podul sub

care mă ascunsesem intrând în apă. Figurile şi atitudinc;i noastră nu avea cum să nu ne

trădeze - eram epuizaţi şi abia ne târâm spre ceea ce credeam noi că va fi sfârşitul călătoriei noastre.
Eu am rămas pironit locului, încercând să-mi evaluez şansele de scăpare. Tovarăşul meu de drum era de părere să încercăm să fugim. Parcă îşi pierduse minţile, alegea soluţia cea mai fără sorţi de izbândă. Câinele de patrulă era oricum mai rapid ca noi, iar antrenamentul la care fusese supus îl făcea o armă cu mult mai eficientă decât gloanţele care ne ocoliseră în ambuscada precedentă. Perspectiva de a fi sfâşiat de colţii unui câine poliţist 1-a făcut şi pe el să renunţe la planul nebunesc de a încerca să scape cu fuga.
Singuri pe stradă, lucru normal la acea oră în acel orăşel din Austria, ne îndreptam încet încet în întâmpinarea momentului fatidic. Apreciam distanţa din ochi, mai suni 10 metri ,7,5... dar patrula părea că ne ignoră. Nu vedeam nici o reacţie venind dinspre ei sau câinele însoţitor.
Am ajuns la un metru de ei, nas în nas, dar parcă nu ne vedeau. Am păşit înainte aproape fără să respirăm, încercând să păşim egal, cu toate că instinctiv muşchii erau întinşi la maxim, gata să dea semnalul inundat de adrenalină: *Fugiţi!*
Am trecut unii pe lângă alţii, iar ei nu au avut nici o reacţie. Nu ne-au văzut. Pur şi simplu nu ne-au văzut. Pentru moment nu am înţeles că fuseserăm martorii şi subiecţii unei minuni.
Ochii acelei patrule - oameni şi câine deopotrivă -nu au reuşit să ne repereze. Acum trăisem un miracol şi încă nu-mi venea a crede.
Ne-am dezmeticit doar după ce patrula a trecut şi s-a îndepărtat de noi cam la douăzeci de metri. Atunci am rupt-o la fugă. Mai mult ca descărcare nervoasă, decât de nevoie...

Ontoarcerea acasă

Cap,, Va fi him, va fi dine.,.

Cunoşteam pe cineva care locuia în acel orăşel. Singura şansă era să apelez la ajutorul acelei familii. Am aşteptat să se facă târziu în noapte şi apoi am bătut la uşa lor. Era trecut de ora 2 din noapte, dar, după ce le-am povestit ce s-a întâmplat, ne-au adus haine de schimb. Ne-au încurajat, apoi am luat un taxi şi am plecat din acel loc.
Ne îndreptam către o altă zonă, unde tovarăşul meu de drum avea o cunoştinţă care ne putea găsi de lucru, într-adevăr pe el îl aştepta acea cunoştinţă, care 1-a preluat imediat în grijă. Pe mine nici nu m-a băgat în seamă, iar cel pe care îl sprijinisem să ajungă până acolo, ba mai mult îi preluasem şi pe prietenii lui, din cauza cărora eram nevoit acum să mă ascund, nu a intervenit deloc în favoarea mea. Am rămas foarte dezamăgit de oamenii pentru care am riscat atât de mult.
Nu mai aveam bani şi nici perspective de a selecta ce ar fi urmat să lucrez, aşa că am întrebat la prima fermă care mi-a ieşit în cale, dacă îmi dădeau ceva de lucru. Aveau nevoie de ajutoare, aşa că de muncă am primit imediat. în

Am rămas foarte dezamăgit de oamenii pentru care am riscat atât de mult.

schimb, poate văzând disperarea mea, nu au vrut sfl negocieze plata, nici să mă lase să-mi fac vreo idee despre ce sumă ar fi vorba când va veni plata. Fermierul repcla doar că va fi bine, va fi bine.
într-adevăr, peste o săptămână, când a venii vremea să-mi primesc plata, a fost foarte bine... însă pentru el. Eu am primit o sumă caraghios de mică pentru munca grea pe care o făcusem sârguincios. Nici măcar jumătate din cât plătisem taxiului care mă adusese acolo.
Am rămas din nou dezamăgit şi foarte supărat, Fermierul m-a pus să fac ordine printre lucrurile pe care Ic avea pregătite pentru sezonierii pe care îi angaja în perioada strângerii recoltei. Lucram cu gândul dus aiurea, aranjând salopete şi pelerine pe rafturi.
Mă gândeam că voi mai petrece mult timp în acel loc, unde primeam o plată nedeaptă, până voi reuşi să strâng suma care îmi era necesară pentru a mă reîntoarce în primul orăşel, unde, chiar dacă acel poliţist mă căuta, puteam lua contact cu persoane de încredere care mi-ar fi găsit de lucru pentru o plată mai bună.
Răscolind acele haine, cugetam la lucrurile lui Dumnezeu. Uitasem să-mi pun încrederea doar în El; mă încrezusem în oameni. Eram sigur că dacă făceam fapte bune, ajutând pe unul şi pe altul, voi fi răsplătit şi eu, dar trăisem crunte dezamăgiri şi încă nu învăţasem nimic din felul de a lucra al Domnului.
Deodată, dintr-un buzunar se rostogoli un ghemotoc de bancnote şifonate. Surpriza mi-a fost mare: valoarea lor era suficientă pentru plata transportului. Am aşteptat până a doua zi, apoi am plecat de la acea fermă.
O ilustraţie a modului în care trebuia să-mi fi pus şi eu nădejdea în Dumnezeu are ca subiect tocmai viaţa de la fermă. Se spune că un fermier căuta un aj utor pentru munca 186

„ Eu pot să dorm liniştit când afară e furtună. "
de la ferma lui, dar nu se prezentase în urma anunţului făcut decât un tânăr care părea a fi un visător. Fermierul 1-a înlrebat ce ştia el să facă cel mai bine. *„Eu pot să dorm liniştit când afară e furtună ",* i-a răspuns acesta, spre disperarea fermierului.
Cum nu avea altă opţiune, 1-a angajat pe tânăr. Noaptea, fermierul s-a trezit alarmat de vijelia care se Nlârnise ca din senin. A încercat să-1 trezească pe noul angajat, dar acesta dormea dus. Cuprins de panică, fermierul a ieşit în grabă să salveze ce mai era de salvat: să ancoreze fânul, să închidă obloanele, atâtea şi atâtea câte sunt de făcut la o fermă. Când colo, toate erau la locul lor. Tânărul se îngrijise de tot. Atunci a înţeles fermierul de ce îi spusese tânărul că el poate dormi liniştit când afară este furtună.
La fel ca fermierul acela, eu avusesem teamă de furtunile şi dezamăgirile vieţii şi am căutat să mă bazez pe oameni, nu pe Dumnezeu.
M-am întors în teritoriul poliţistului neonazist. Eram Toarte precaut, dar fiind singur, puteam trece mai uşor neobservat. Ştiam un loc în care se adunau românii transfugi, asemenea mie, pentru a schimba informaţii despre di ferite oportunităţi de muncă.
Acolo am întâlnit un alt tânăr ca şi mine, curajos şi
111 căutarea unui loc de muncă unde să câştige mult. îl ştiam
Ba o persoană hotărâtă, care nu dădea înapoi în faţa
greutăţilor. între români avea renumele de bătăuş şi multora
le era teamă de el.
J Aveam şi eu faţă de el un anume respect, dar altfel mă simţeam intimidat de el. L-aş fi dorit ca însoţitor itru a căuta să găsim de lucru în ţări mai îndepărtate. 187

Venise şi el de câteva zile în Austria şi încă nu găsise de lucru, aşa că am plecat împreună spre Germania. Pentru amândoi Austria, şi mai ales zona în care aveam cunoştinţe, nu mai prezenta un loc sigur pentru a ne căuta de lucru.

îmi spusese un alt verişor, care locuia legal acolo, că în noaptea în care fusesem urmărit, poliţia a intrat abuziv în casa lui, căutându-mă. A reuşit să se descotorosească de ei abia când le-a spus că îi va da în judecată că au năvălit înarmaţi peste el, fără mandat. Era clar pentru mine că nimeni nu mă va ajuta acolo, de frica acelui poliţist abuziv.
De asemenea, cel cu care m-am întâlnit avusese în trecut mult de furcă cu acelaşi personaj din poliţie. Mai mult, comunitatea de români, cu toate că se temeau de ci, nu-1 simpatizau. în trecut a fost la un pas de moarte după ce fusese înjunghiat de cineva.
Punând toate acestea în balanţă şi gândind cât se poate de omeneşte prin prisma lumii, eram bucuros să am alături o persoană pe care mă puteam baza. Plin de încredere, avându-1 lângă mine pe acel om în care îmi pusesem încrederea, am trecut graniţa spre Germania.

întoarcerea acasă

'Tuqa e sănătoasa, dar şi ruşinoasa

Am trecut pe teritoriul Germaniei, însă nu am reuşit să facem mai mult de 200 de paşi, când din nou am retrăit aceleaşi evenimente... Cele mai panicarde patru sunete care formau cuvântul „ *Halt*" în limba germană mi-au răsunat din nou în urechi. Pentru mine erau semnalul de *Start* la concursul de atletism viteză. Colegul meu s-a înmuiat şi a rămas pironit locului.
Nu puteam accepta o aşa dezamăgire. Omul pe care contam a cedat la prima încercare. Am reacţionat violent, mai mult din nevoia mea de a-1 avea alături decât pentru a-1 ajuta pe el, şi l-am apucat de haină aproape târându-1 după mine, strigându-i: „ *Fugi! Fugi!*".
Dezmeticit parcă dintr-o vrajă, aprins curaj şi a alergat alături de mine. într-un târziu ne-am oprit din alergare - scăpaserăm.
Din nou am luat drumul căii ferate. Frigul era pătrunzător, eram istoviţi după alergare, iar gara salvatoare era încă departe. într-un târziu am ajuns în gară şi aşteptam să vină vreun tren, dar se apropia dimineaţa şi era pericolul să fim reperaţi de poliţie.

Ontoarcerea acasă
Am iuţit pasul, dar atunci am auzit - de acum nesuferitul cuvânt - „Halt".
Am renunţat la planul de a lua trenul şi până la Munchen am luat un taxi. După drumul istovitor pe calea ferată, camaradul meu a adormit dus în căldura din maşină. Era periculos să adormim amândoi, pentru că ne puteam trezi în curtea poliţiei, duşi chiar de către taximetrist, aşa că eu am povestit tot felul de nimicuri cu acesta pentru a nu adormi şi a-1 ţine sub observaţie.
în gara imensă din Munchen ne gândeam că ne vom pierde în mulţime şi nu ne va observa vreo patrulă până vom urca în trenul spre Franţa. Arătam, totuşi, ca doi fugari, eram plini de noroi cu toate că am încercat să ne curăţăm cât de cât pantofii şi pantalonii.

Am mai încercat să cosmetizăm puţin felul în care arătam la baia gării, dar, cu toate că nu am prea reuşit, ne-am declarat mulţumiţi şi eram încrezători că nu vom stârni suspiciuni. Eu am plecat să cumpăr bilete, colegul meu urma să mă aştepte într-un loc care ni s-a părut că e cât de cât sigur.
Am plecat înspre casele de bilete încercând să mă ţin aproape de multele magazine care, pentru un locuitor al unei foste ţări comuniste, păreau ciudat amplasate în gară.
Strategia mea nu a funcţionat. La un moment dat am simţit instinctiv o prezenţă în spatele meu. Am tras cu ochiul şi am văzut exact ceea de ce mă temeam: doi poliţişti mă urmăreau. Am iuţit pasul, dar atunci am auzit - de acum nesuferitul cuvânt - „ *Halt"*. Nu m-am putut orienta bine şi nici să îmi apreciez şansele de-a fugi. Erau cam la douăzeci de metri de mine. Am stat pe loc.
Când s-au apropiat, mi-au cerut direct paşaportul.
Nu mai aveam şansa să fac pe neamţul. Instinctiv am dus
mâna la buzunarul în care îmi ţineam paşaportul românesc
care nu avea alt rost în acele condiţii decât să mă incrimineze

mai tare. Nu aveai voie acolo, dacă erai român, decât dacă aveai viză. Atunci am decis să o iau la fugă. Mă pricepeam de minune să fug în viteză prin locuri înţesate de oameni sau tic copaci în zonele de graniţă. Am încercat să-mi depăşesc limitele de această dată. Alergam cu toată viteza de care eram în stare.
Cu toate eforturile mele, de data aceasta aveam urmăritori tineri, pe măsură. Nu reuşeam să mă desprind la mai mult de doi metri de ei. La un moment dat m-am simţit luat de pe picioare şi am aterizat forţat la pământ. Erau buni cei doi - mă placaseră ca la rugbi.
Am fost impresionat de performanţa lor şi nu m-am mai opus. Până în acel moment îmi mersese cu fuga, dar de acum se terminase.
Am ajuns la sediul poliţiei. Aici au urmat proceduri umilitoare printre care şi amprentarea. Am fost fotografiat din trei poziţii şi mă simţeam ciudat. în principal mă simţeam profund nedreptăţit. Ştiam că încălcasem legi, dar mi se păreau legi nedrepte.
Am fost apoi interogat despre modul în care ajunsesem în gara din Munchen şi dacă mai eram cu cineva. Nu ştiam că şi colegul meu fusese capturat. Din nou am aj uns să par principalul suspect în aducerea altor străini în mod clandestin în vestul Europei.
Am fost aduşi amândoi şi confruntaţi, ca să se dumirească şi ei dacă ne cunoaştem sau nu. Am recunoscut până la urmă că intraserăm împreună fraudulos în Germania.
Am fost duşi amândoi la arest, dar am fost închişi în celule separate. De atunci nu l-am mai văzut pe acel coleg. Am auzit doar că a agresat un poliţist pe culoarul arestului şi avea să petreacă mult timp închis pentru asta.
Temperamentul său, care nu-1 ajutase să scape de îiceri, se manifestase acum şi îl înfundase. Am înţeles că

Am fost duşi amândoi la arest, dar am fost închişi în celule separate.
Onharcerea acasă
Ontoarcerea acasă
Izbucneam în lacrimi şi furia punea stăpânire pe mine.
asta înseamnă să fii bătăuş: te manifeşti cu laşitate când eşti confruntat de unul singur şi te expui fără rost când nu este cazul, doar din dorinţa de bravadă în faţa altora.
Eu am împărţit pentru început celula închisorii cu un dependent de droguri. M-am înfricoşat când am văzul cât de rău arăta. Era german de origine şi părea resemnat cu izolarea în care se afla.
După prima noapte eu am devenit neliniştit, iar drogatul îşi vedea de visarea lui. Nu suportam gândul incertitudinii viitorului. Ajunsesem din nou la disperare. Am acţionat pe baza automatismului a ceea ce auzisem de la alţi transfugi, şi am început să fac scandal, ţipând că vreau azil politic.

Nu aveam habar ce însemna acel azil politic, dar măcar aşa mă puteam descărca nervos.
Făceam acelaşi lucru în fiecare zi a arestului meu, bătând cu pumnii în uşa de fier.
După şase zile petrecute în acest mod ajunsesem labil psihic. Izbucneam în lacrimi şi deopotrivă furia punea stăpânire pe mine. Mi-am adus aminte de zilele pe care Ic petrecusem închis în container în condiţii mai grele şi într-un pericol mult mai serios. Acolo rezistasem un timp mult mai îndelungat, fără a face cel mai mic zgomot.
Am reflectat la asta şi am găsit că ceea ce făcea deosebirea între ceea ce se întâmpla cu mine acum şi cum fusese atunci, era rugăciunea. Uitasem să îmi pun încrederea în Isus, din nou.
Am început atunci să mă rog fierbinte Domnului să nu mă lase să-mi pierd minţile şi să mă scoată din acel loc. Să facă Domnul cumva ca măcar să fiu înştiinţat ce se va face cu mine pe viitor.
Rugăciunea mi-a fost ascultată şi în scurt timp am fost scos din celulă şi dus într-o sală care era plină cu emigranţi asemenea mie, oameni din toate naţiunile, care

căutaseră un loc mai bun pe acest pământ, iar acum aşteptau judecata. Voiau să ştie dacă vor avea şansa de a rămâne în locul dorit de ei sau se vor vedea nevoiţi să se reîntoarcă în ţările lor.
în acel moment, gândul mi-a zburat la Apocalipsa, unde apostolul Ioan descrie scena de final de la picioarele tronului lui Dumnezeu, unde oameni din toate naţiunile şi din toate seminţiile se pleacă şi se închină în faţa tronului lui Dumnezeu. Acei oameni au ajuns la locul dorit, pentru că L-au primit pe Domnul Isus ca Mântuitor personal.
Cuvântul şi Duhul Sfânt ajunsese inclusiv la oameni ca cei ce aşteptau cu mine în acea sală. Mulţi erau musulmani din Bangladesh sau din alte ţări din Asia, alţii erau adepţi ai lui Buddha sau se închinau la idoli, ca negrii din Africa, aflaţi şi ei acolo cu mine. Pe viitor aveam să privesc cu alţi ochi ceea ce au făcut sau fac şi astăzi misionarii.
Era acolo cel puţin unul mult mai disperat ca mine. Dădea ocol camerei în cercuri din ce în ce mai rapide. M-am alăturat şi eu turului făcut de el. Credeam că e o formulă de a face timpul să treacă mai repede, dar mi-am dat seama că nu era decât o manifestare a unei disperări fără margini.
Am încercat să privesc situaţia prin prisma acelor oameni captivi ca şi mine, dar poate cu mult mai multe probleme în plus, lipsindu-le şi speranţa de a avea un Mântuitor. Erau mulţi refugiaţi din fosta Iugoslavie. Acolo se declanşase un război teribil de feroce. Femeile erau violate, copiii şi bătrânii ucişi rară milă, agoniseala de o viaţă pierea în focul urii dintre oameni care până de curând fuseseră buni vecini.
Erau oameni care fugeau să-şi scape viaţa. Erau şi alţii ca mine - oameni care erau, de fapt, refugiaţi din motive economice, care căutam un loc de muncă şi o cale de

a putea trăi decent şi a ne clădi un viitor. Erau, de asemenea, şi mulţi aventurieri. Cu toţii ne aflam acolo fiindcă ceruserăm azil politic.
După o aşteptare de câteva ore, un poliţist m-a dus într-o încăpere unde urma să fiu intervievat şi să-mi susţin cererea de azilant. Am fost salutat pe româneşte de un bărbat în vârstă, care era traducător pentru reprezentanta oficială a statului german. Tot el m-a înştiinţai că dânsa dorea să ştie cauza pentru care solicitam azil politic.
A fost ciudat, pentru că nu mă gândisem niciodată la fundamentul cererii mele până în acel moment. Parcă mintea mi s-a blocat în faţa acelei întrebări. Privind în gol, l-am luat pe acel om drept aliat şi i-am spus în româneşte să-mi inventeze el ceva, că eu sincer nu aveam nici un motiv pentru o asemenea cerere.
El a zâmbit şi, cu toate că nu am aflat niciodată ce i-a putut spune acelei reprezentante a departamentului german de justiţie, m-am trezit liber şi cu actele întocmite pentru a merge într-un lagăr pentru solicitanţii de azil.

Am primit şi bilete de tren, aşa că pentru momenl aveam unde să trag, până mă mai puteam redresa puţin.

Ontoarcerea acasă

Omul sau Uomnuf?

Am ajuns în locul unde urma să aştept soluţionarea cererii de azil. Acolo am fost repartizat într-o cameră împreună cu un arab. Era un om liniştit, însă avea obiceiul ciudat pe care îl practică musulmanii, acela de a se prosterne cu faţa la pământ, orientat înspre locul pe care îl consideră ei sfânt - oraşul Mecca - unde, prin secolul VI-VII profetul lor, Mahomed, a fondat credinţa lor şi a dictat cartea pe care ei o consideră sfântă: Coranul.
Făcea aceasta cu o regularitate de invidiat, de cinci ori pe zi. Noi, ca şi creştini, am putea învăţa din acest devotament al lor să ne rugăm măcar tot de atâtea ori pe zi. în plus, din când în când îşi punea şi puţin pământ în faţă, se închina lui Allah şi săruta acel pământ.
Un timp mi-au transmis o anumită stare de nelinişte acele obiceiuri ale lui, apoi le-am ignorat, obişnuindu-mă cu ele.
Nu ştiu de ce, dar pe vremea aceea mă gândeam că nu am nicio datorie faţă de cei rătăciţi ca el şi că locul lor pentru veşnicie era hotărât deja. Totuşi, Isus a murit pentru toţi oamenii de pe pământ şi tocmai aceasta este Evanghelia

Ontoarcerea acasă
pe care trebuie să o răspândim cu bucurie: că există viaţă veşnică şi pentru cei care nu-L cunosc încape Mântuitorul, dacă îl acceptă.
Dar gândurile mele se îndreptau în altă parte atunci. Voiam să ajung din nou în Franţa.
Am intrat în contact cu alţi români aflaţi în acelaşi lagăr cu mine. Printre azilanţi era un băiat care cedase psihic, aşteptând să primească un răspuns oficial şi se hotărâse să se întoarcă în România.
Am aflat despre el că era practicant de karate şi avea chiar un grad foarte avansat ca luptător cu centura neagră. Mi s-a părut partenerul potrivit pentru mine pentru continuarea drumului meu spre Franţa.
Am început să-1 conving, să-1 determin să mă însoţească. Mă bucuram la gândul că voi putea profita de protecţia lui ca luptător. A început să se arate interesat de oferta mea.
Atunci eu, în nebunia mea, am început să mă laud cu ceea ce făcusem la metroul din Paris, cum cunoşteam eu căi de a câştiga bani în timp scurt. S-a destăinuit şi el. M-am îngrozit de ceea ce-mi spunea - îşi folosise cunoştinţele sale de karatistîn scopul jafului şi altor ticăloşii, iar acum abia aştepta să-şi reînceapă împreună cu mine viaţa de bandit.

Ce făcusem oare? Stârnisem un potop de păcate de care tocmai m-am fost hotărât să mă despart definitiv. Am fost foarte mişcat şi cuprins de remuşcări. Mă expusesem fără rost unui risc imens, iar acum nu mai puteam spune că refuz să colaborez cu el, pentru că m-ar fi putut deconspira conducerii lagărului şi astfel aş fi putut fi pus sub observaţie.
în noaptea în care urma să părăsim lagărul şi să plecăm spre Franţa, având totul organizat şi plănuit în

detaliu, am motivat că vreau să mă mai odihnesc o oră în plus pentru a avea destule forţe. Ca să nu stârnesc suspiciuni printre ceilalţi azilanţi, m-am retras în camera mea. Am hotărât să mă rog şi să meditez puţin la ceea ce avea să se întâmple cu viaţa mea dacă voi continua pe acel drum.
Dacă îl abandonam pe acel băiat şi plecam singur, l-aş fi dezamăgit profund. Dacă îl luam cu mine, nu aş fi putut să nu reîncep viaţa de păcat pe care o dusesem înainte şi l-aş fi dezamăgit pe Dumnezeu. Am ales în mod înţelept, pentru prima dată în viaţa mea, de când eram supus presiunii. Am ales să nu-L supăr pe Isus, în El trebuia să-mi pun încrederea, nu într-un karatist.
Am plecat singur pe ascuns. Astăzi recunosc harul Domnului în puterea de a lua acea decizie. Nici nu vreau să mă gândesc unde aş fi ajuns dacă intram din nou în acel anturaj de hoţi de la Paris.
Pe drumul până la gară mi se părea că fiecare persoană întâlnită în cale mă pândeşte. Apoi, în tren am avut aceeaşi senzaţie, însă de data aceasta am trecut cu bine prin vamă şi am ajuns fără peripeţii în capitala Franţei. Mi-a fost greu să învăţ să mă încred în Domnul şi, la fel ca orice om, şi eu învăţ greu şi uit repede cum e să-L ai de partea ta pe Cel ce te-a creat.

Cap. 38 "Urma scapă turma

Am ajuns din nou să iau contact cu camarazii mei de la metrou. Nu voiam să o iau de la capăt, dar voiam să aflu mai multe despre posibile oportunităţi apărute în timpul cât eu lipsisem.
Când i-am întrebat dacă erau ceva schimbări în statutul românilor emigranţi clandestini in Franţa, au început să râdă de mine şi să mă sfătuiască să-mi reiau vechile îndeletniciri.
Hotărârea mea, însă, de a renunţa definitiv la furturi i-a cam pus pe gânduri. Oricum fusesem cel mai bun dintre ei şi, dacă ar fi avut aptitudinile mele, ei nu ar fi renunţat cu nici un chip la un câştig uşor. Cred că Dumnezeu mă adusese înapoi ca o mărturie că poate fi căutată şi altă cale de a câştiga bani în Occident. în definitiv, acesta era scopul nostru, dar am intrat în acel carusel al restricţiilor şi constrângerilor de tot felul, devenind altfel delincvenţi.
Am mai întâlnit un prieten care a renunţat la a munci în Austria, nemulţumit de plata nedreaptă pe care o primise acolo, şi împreună am decis să ne căutăm locul în altă ţară.

Am ajuns în contact cu o persoană care reuşise să îmbarce câţiva români pe camioane de marfa care treceau Canalul Mânecii spre Anglia. Aceste TIR-uri erau alese dintre acelea care aveau prelată. Dacă reuşea să ne strecoare, trebuia doar să tăiem prelata la destinaţie şi am fi fost liberi. Din cele auzite şi căutând să ne îndepărtăm cât mai mult de zonele în care românii nu aveau cea mai bună reputaţie, am dorit să ajungem în Irlanda.
Am stabilit întâlnirea cu aceea persoană şi, plini de speranţe, am plecat împreună să fim îmbarcaţi. Am fost închişi pe dinafară şi am plecat la drum. Călătoria însă s-a sfârşit repede şi brusc. Şoferul camionului a oprit, a deschis prelata şi ne-a strigat să coborâm din maşina lui până nu cheamă poliţia. Nici nu s-a obosit să verifice mai întâi, ştia că sunt persoane ascunse în maşina sa. Probabil mai păţise şi alte daţi să transporte transfugi care drept mulţumire să-1 lase cu prelata tăiată.
Noi ne-am trezit din nou cu visul Irlandei spulberai şi fără bani în mijlocul câmpului. Mai aveam telefonul persoanei care ne-a îmbarcat, aşa că am apelat la el să ne recupereze până se va ivi o altă ocazie de a ne găsi un camion.
A fost de cuvânt şi chiar dacă ne-a învinovăţit că fuseserăm depistaţi datorită posibilei gălăgii pe care am ii făcut-o, ne-a îmbarcat şi a doua oară.
între timp ne-am întors la adăpostul celor care operau la metrou. Acolo alţi doi tineri au decis să vină şi ci cu noi. Se hotărâseră să renunţe la viaţa de hoţ. Am fosl foarte bucuros că porneau împreună cu mine spre o nouă şansă în viaţă.
Eram o colecţie interesantă în acel camion: doi am fost crescuţi în Biserica Penticostală, altul în Biserica Baptistă, iar celălalt în Biserica Ortodoxă. Cu toţii eram
cât se poate de păcătoşi, dar încercam să ne corectăm viaţa şi în subconştient căutam o relaţie vie cu Mântuitorul.
Noaptea călătoriei am ţinut-o într-o rugăciune continuă. Spre dimineaţă ne-am oprit într-un perimetru cu depozite, unde marfa trebuia descărcată. Am profitat de oprire şi am ieşit în mare grabă, după ce, cu gândul că prelata este asigurată oricum, am tăiat o fantă pentru a putea ieşi. Au strigat după noi, dar luând-o la fugă nu am fost prinşi. Când ne-am simţit la o distanţă care ni se părea sigură, am stat să analizăm unde ne aflăm. Nu eram în Irlanda. Am fost totuşi bucuroşi că trecuserăm în Anglia. Mai aveam de înfruntat pericole, dar ne apropiam de ţara la care visam.
Am străbătut Londra în drumul nostru spre gară. De acolo voiam să luăm vreun tren spre Irlanda. în perimetrul gării, un grup de ţigani care erau şi ei din România, ne-au observat că suntem nou-veniţi în acele locuri. Probabil ar fi dorit să ne asociem cu ei la cerşit sau la alt fel de câştig păcătos, că ne-au arătat multă bunăvoinţă. Au încercat să ne convingă să rămânem la Londra.
Ciudat că aceştia, făcând parte dintr-un popor care nu pune prea multă importanţă pe civilizaţie, s-au arătat oripilaţi la gândul că dorim cu ardoare Irlanda, o ţară -după părerea lor - necivilizată. Noi ştiam în sufletul nostru că pentru noi era ţara binecuvântării, aşa că ne-am continuat călătoria.
Pentru a ajunge în Irlanda am fost sfătuiţi să luăm autocarul care ne va transporta şi pe vaporul care făcea legătura între cele două ţări. Am făcut după cum fuseserăm sfătuiţi. Pe vapor ne-am despărţit şi am căutat să părem parte a câte unui grup de turişti care erau pasageri obişnuiţi ai acelei rute.

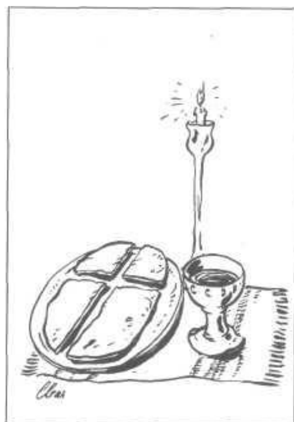

întoarcerea acasă
Am dat startul şi fugeam în zig-zag printre turişti, oferind un splendid spectacol al democraţiei, urmăriţi fiind de vameşa în uniformă şi de câţiva ofiţeri de la serviciul de securitate al portului.
Am ajuns cu bine în port şi am păşit pe *„pământul făgăduinţei",* după cum părea pentru noi. Eram încă pe ponton. Se formase un rând la care se aliniau fără grijă turiştii din ţările vestice.

La intrarea în portul propriu-zis, era o doamnă vameş care am crezut că controla acel act care era un blestem pentru noi ca români - paşaportul. Insă aceasta doar întreba naţionalitatea fiecăruia, cântărindu-1 din priviri. Am intrat şi noi în acel joc al democraţiei. Am considerat că dacă fiecare turist era bine primit dacă declară onest de unde provine, doar spunând englez, francez etc... de ce să nu spun şi eu român. Şi aşa am făcut.
Când am ajuns la rând, am spus... *român.* Ochi plini de dispreţ au privit spre întregul nostru grup şi am fost îndrumaţi să stăm deoparte şi să aşteptăm. Nu puteam accepta că din nou voi fi deportat în ţară, după ce trecusem prin atâtea privaţiuni şi umilinţe. După un minut de reflecţie, am luat iniţiativa şi le-am spus celor care erau cu mine: *„Fugim, ţineţi-vă după mine!".*
Am dat startul şi fugeam în zig-zag printre turişti, oferind un splendid spectacol al democraţiei, urmăriţi fiind de vameşa în uniformă şi de câţiva ofiţeri de la serviciul de securitate al portului.
Urmat de doi dintre colegii de călătorie, am reuşit să ieşim din zona portului, zonă în care aveau ei autoritate. Ultimul dintre noi, pe când să reuşească, a fost prins de mână de vameşiţa care îl ţinea cu ambele braţe. Era derutat, dar privind înspre noi, cu un gest de supremă disperare s-a smuls cu toată puterea şi a scăpat şi el. Reîntregindu-ne grupul, ne-am continuat alergarea mai mult de bucurie prin acel oraş.
Pentru mine acea zi şi acea izbăvire din mâna vameşei era mai mult decât un cadou de ziua mea. împlineam

în acea zi 19 ani. Era în 3 August 1998, momentul ales de Dumnezeu ca eu să ajung pe acele meleaguri, unde am fost binecuvântat să trăiesc mai mulţi ani, perioadă în care, spre final, am cunoscut o deplină împlinire spirituală şi pământească.
începutul acomodării cu Irlanda a fost, însă, dificil. Aveam o cunoştinţă care era stabilită în acel oraş-port. Am contactat-o telefonic şi am reuşit să stabilesc o întâlnire pentru a primi sfaturi despre modalităţile de a cere rezidenţă în Irlanda.
A fost o gazdă amabilă, dar a avut acel dar nedorit de a ne descuraja. Ne-a descurajat că am ajuns prea târziu, legile pentru imigranţi se înăspriseră şi la ei, părea că degeaba ne zbătuserăm să ajungem acolo. Felul meu de a fi, cutezător, le-a ridicat moralul şi celorlalţi şi am decis că nu ne vom da bătuţi, sperând să găsim o cale de a reuşi şi noi.
A doua zi ne-am prezentat de bunăvoie la Departamentul de Justiţie pentru a fi luaţi în evidenţă. Aşteptam liniştiţi, aşezaţi comod pe scaune confortabile, nu ca la locul de triere a azilanţilor din Munchen, unde ne rupeam hainele de pe noi pentru a răzbi înăuntru.
Bineînţeles că până a ajunge pe acele scaune, distanţa şi multiplele graniţe făceau o triere serioasă, dar odată ajuns, aveai parte de un tratament uman.
De data aceasta am fost bulversaţi de apariţia furtunoasă a doamnei vameş cu care avuseserăm de furcă la debarcare. Credeam că din nou totul se sfârşise pentru noi.
însoţită de doi poliţişti, aceasta a trecut la ameninţări adresate celui care se smulsese din mâinile ei. Pe noi ne-a ignorat complet. Nu avea, însă, autoritate nici asupra acelui băiat, pentru că el trecuse de acum în grija departamentului pe holul căruia aşteptam noi.

întoarcerea acasă
Vedeam în toate acestea mâna Domnului Isus, care îmi arăta că Se îngrijeşte de nevoile mele fără ca eu să fiu nevoit să fac fapte nedemne pentru a mă întreţine.
A făcut plângere la adresa departamentului şi a cerut despăgubiri pentru că acuza dureri la braţul care declara că i-a fost luxat în încleştarea cu fugarul. Am fost foarte înspăimântaţi, dar nu am avut de suferit de pe urma acelui incident.
Era ceva nou pentru mine - să fac un bine şi să scap nepedepsit devenise o excepţie de la regulă. Dar în această ţară binecuvântările începuseră şi îmi dădeam seama că de data aceasta

era voia Domnului să mă aflu în acel loc.
Am fost încredinţaţi Serviciului Social, care ne-a asigurat cazare şi, de asemenea, primeam o mare sumă de bani pentru a ne autogospodări. Nu reuşisem să strâng atâţia bani laolată nici când furam pentru omul cu elefantul încoronat.
Vedeam în toate acestea mâna Domnului Isus, care îmi arăta că Se îngrijeşte de nevoile mele fără ca eu să fiu nevoit să fac fapte nedemne pentru a mă întreţine. Am început să lucrez ocazional în diferite locuri. După ce am prins curaj şi m-am acomodat, mi-am găsit un serviciu stabil la un hotel de cinci stele. Acolo am început prin a fi angajat pentru curăţenia de noapte.

Am ajuns după un timp să lucrez pe palier ca om de curăţenie în camere. Apoi am fost primit ca barman, un an mai târziu ajungând supervizor al acelui bar de incintă.
Câştigam mult în comparaţie cu orice îi putea fi oferit unui tânăr de condiţia mea, oriunde în Europa. Dar nu eram mulţumit pentru că lucram într-un astfel de loc.
Găsisem o Biserică Evanghelică, unde oamenii se închinau în Numele lui Isus. încheiasem legământ cu Dumnezeu şi căutam să mă păstrez curat. îmi doream să pot merge la Biserică joi seara, dar nu puteam din cauza serviciului meu. în întristarea mea, cu o zi înainte de ziua de joi, m-am rugat Domnului să facă o minune ca să pot participa şi eu la întâlnirea de joi a Bisericii.
în acea zi lucram ceva în spatele barului. Când nu aveam clienţi pe care să-i servesc, spălam pahare şi scrumiere în maşina de spălat vase. Aveam în mână o scrumieră pe care o ştergeam în momentul în care am fost strigat pe nume de către un coleg. Am făcut o mişcare bruscă şi, în mişcarea de întoarcere, am lovit scrumiera de sticlă de tejghea, în timp ce o strângeam în mână. Aceasta s-a

încheiasem legământ cu Dumnezeu şi căutam să mă păstrez curat.

spart în mâna mea şi mi-a tăiat adânc degetul mare de la mâna stângă. Am avut un moment de slăbiciune şi era aproape să leşin când am văzut cât de adâncă era rana.
Colegii voiau să cheme ambulanţa, dar i-am oprit pentru că nu aveam acte în regulă pentru drept de muncă. Şeful mi-a dat obligatoriu liber pentru a doua zi.
Fiind zi de Biserică, a doua zi am plecat de acasă cu un prieten cu maşina. I-am spus hotărât să meargă direct la Biserică. S-a cam speriat că nu ştia ce se întâmplase cu mine; era ora la care mă ducea de obicei la serviciu. Dar eu mă neliniştisem pentru că, nefiind obişnuit să pot merge joi seara la Biserică, aproape întârziasem. De abia în acel moment mi-am dat seama că acel accident a fost răspunsul la rugăciunea mea de a face Domnul ceva să pot primi liber în seara de joi ca să merg la Biserică.
Am rămas foarte mirat de această lucrare miraculoasă din viaţa mea. După ce am reflectat mai

adânc la ceea ce s-a întâmplat, am făcut o altă rugăciune în care am cerut ca Domnul să hotărască dacă e cazul să mai lucrez acolo sau nu. Eu eram convins că ar fi trebuit să am puterea să renunţ la acel loc de muncă, dar nu puteam. Aşa că am zis în rugăciune: ,, *Doamne, dacă Tu consideri că este cazul să părăsesc acest loc, fă să fiu dat afară, şi mă voi bucura ".*
Am uitat apoi complet de rugăciunea făcută şi după câteva zile mă aflam din nou în spatele barului, umplând pahare cu băutură. Am servit o femeie care a zăbovit cam mult retrasă într-un colţ al barului. Mi s-a părut suspect şi faptul că a consumat foarte puţin din băutura servită. Dar nu i-am dat importanţă şi am continuat să mă comport la fel cum făceam de fiecare dată, fără să-mi cenzurez gesturile. Ca de obicei când îmi era sete, mi-am turnat un pahar de suc şi l-am băut liniştit. Când să închid barul,

m-am trezit chemat în biroul managerului, unde era prezentă acea femeie. Aceasta m-a acuzat că am vândut băutură în acea zi şi nu am înregistrat încasările în casa de marcat. Acuzaţia adusă era cu totul neadevărată, cu excepţia băuturii răcoritoare pe care am consumat-o eu. Oricum nu am fost crezut şi m-au dat afară. în plus mi-au pus interdicţie de a mă mai angaja la ei în hotel pentru următoarele şase luni.
Colegii au crezut că de disperare voi înnebuni, când eu m-am arătat bucuros de ceea ce făcuse Dumnezeu şi în acest caz. Le-am povestit ce îi cerusem eu lui Dumnezeu în rugăciune, iar ei au rămas surprinşi de toate acestea.
Am continuat să frecventez Biserica aceea cu mai multă seriozitate. Am hotărât să fac publică relaţia mea cu Mântuitorul. O obligaţie pe care o au cei care L-au primit pe Isus ca Mântuitor personal este de a primi botezul în apă. Inclusiv Isus a împlinit această poruncă la Iordan, unde Ioan Botezătorul boteza mulţimile din Israel.
Eu am împlinit această poruncă intrând în apa mării pe ţărmurile Irlandei în luna noiembrie. Era un frig de nedescris, iar apa rece ne îngheţa picioarele. Nu simţeam acest disconfort fiincă eram foarte fericit. Oricum am fost doar doi botezaţi atunci şi senzaţia de frig a fost de scurtă durată.
Bucuria împăcării cu Dumnezeu, alături de bucuria împlinirii unei porunci, este un sentiment deosebit de înălţător.
Eram un tânăr chipeş, la douăzeci de ani eram un membru de bază al comunităţii Bisericii şi aveam succes în orice demers făceam pentru a invita la o cofetărie sau la un restaurant orice tânără care intra în Biserica noastră.
Aveam obiceiul să intru în discuţie cu ele fără a avea gânduri de căsătorie. Câteva au acceptat să luăm cina

Bucuria împăcării cu Dumnezeu, alături de bucuria împlinirii unei porunci, este un sentiment deosebit de înălţător.

Am fost transformaţi prin schimbarea minţii şi a felului de a gândi şi prin faptul că doream să fim asemenea lui Isus.

împreună. Dar, într-o dimineaţă de duminică, pe când participam la serviciul divin şi eram parte a corului, urcat pe scenă cu faţa spre uşa de la intrare, am observat o tânără nou-venită, care avea ceva cu totul deosebit.
Primul meu gând a fost de să-mi încerc puterile şi cu ea, să văd dacă va accepta invitaţia mea de a o scoate în oraş. Un alt gând a venit să îmi corecteze atitudinea şi să mă mustre. De data aceasta trebuie să fiu foarte serios cu această tânără. Pentru prima dată gândul căsătoriei s-a înfiripat în mintea şi în sufletul meu. Am încercat de atunci să mă aflu mereu în preajma ei la activităţile pe care le desfăşuram în Biserică.
La scurtă vreme m-am adâncit şi mai mult în căutarea intimităţii cu Dumnezeu. Eram acolo

prima generaţie de români care, prin acceptarea lui Isus ca Mântuitor, experimentaserăm ceea ce însuşi Domnul numeşte „ *naşterea din nou ".* Am fost transformaţi prin schimbarea minţii şi a felului de a gândi şi prin faptul că doream să fim asemenea lui Isus.
Am început, după cum se obişnuieşte în Biserica Penticostală, aceea perioadă de dedicare în rugăciune, care este cunoscută ca *stăruinţă* pentru primirea manifestărilor Duhului Sfânt în noi. Este vorba despre acea stare deosebită, în care Duhul lui Dumnezeu te umple şi care este cunoscută în cultul nostru ca fiind botezul cu Duhul Sfânt.
Am hotărât împreună cu Biserica zilele când vom stărui în rugăciune. în prima seară ne-am adunat 16 persoane. Cu toţii ne-am rugat cu mai multă ardoare, iar când prima rugăciune colectivă a încetat, am fost întrebaţi cine era cel care primise darul. Priveam cu toţii către un tânăr smerit dintre noi, dar lângă el era îngenuncheată şi tânăra aceea deosebită, faţă de care nutream speranţa că

va deveni soţia mea. Ea a mărturisit că Dumnezeu a botezat-o cu Duhul Sfânt.
Când am auzit acea mărturisire, lacrimi de bucurie, dar şi de gelozie, au izbucnit din ochii mei. Hotărârea de a stărui mai mult şi cu mai multă smerenie s-a întărit, pentru că fusesem martor al modului în care lucrează Duhul Domnului. Dumnezeu nu se uită la faţa omului, ci la inima lui. Domnul a ales-o pe acea tânără care se ruga fierbinte şi cu credinţă, dar în şoaptă.
Am plecat spre casă având o dorinţă aşa de mare după botezul cu Duhul Sfânt, încât m-am întins în aşternutul meu cu o mare întristare şi un mare dor în suflet, iar în toiul nopţii am primit şi eu ungerea divină.
A doua zi după primirea botezului cu Duhul Sfânt, m-am trezit străbătând străzile oraşului cuprins de o neţărmurită bucurie. Slăveam pe Domnul plimbându-mă prin Dublin. La un moment dat am ajuns în faţa unor magazine în vitrinele cărora erau expuse manechine îmbrăcate în haine minunate, împodobite cu tot felul de podoabe şi de bogăţii. In faţa acestora m-am trezit vorbind singur... O voce din interior mă făcea să declar cu bucuria Domnului: „ *Toate aceste bogăţii pământeşti vor arde într-o zi, dar tu vei rămâne veşnic ".* Era ceva deosebit, iar eu eram cuprins de o mare fericire.
Domnul meu şi Mântuitorul meu mi-a făcut parte de multă fericire şi mi-a răspuns la rugăciuni în chip minunat. Aceea fiinţă deosebită pe care mi-o doream ca soţie mi-a fost dăruită de Domnul, ea acceptând să devină soţia mea acolo, pe pământul Irlandei.
„ Toate aceste bogăţii pământeşti vor arde într-o zi, dar tu vei rămâne veşnic.'
Acum avem împreună trei copilaşi, care sunt darul Domnului pentru mine şi soţia mea. Şi pe copilaşii noştri

i-am dedicat Domnului şi ne străduim cu multă grijă să clădim în ei un caracter după voia lui Dumnezeu.
Fără Dumnezeu nu poate exista împlinire pe acest pământ. Pot să afirm aceasta deoarece am dobândit mai târziu mari averi pământeşti, dar din experienţa mea am învăţat valoarea unei relaţii stabile şi puternice cu Creatorul nostru.

Cap, 40

7-ue/a fui 9 fie Tişfoituf Cea mai ana fupta din viaţa mea,

Cu toate că întotdeauna am fost binecuvântat financiar, am avut şi perioade în care îmi pierdeam încrederea în stabilitatea financiară. într-o asemenea perioadă, în timp ce străbăteam la volanul maşinii o alee din Parcul Phoenix din Dublin, o căprioară a sărit în faţa maşinii. Nu am putut să evit impactul şi, cu toate că ea a fugit în salturi mai departe, eu am rămas privind la maşină şi analizându-mi pagubele.

Cu deznădejde am constatat că reparaţia mă va costa cam cât câştigul meu pe o lună de zile. Am avut maturitatea să privesc la acea pagubă asemenea lui Iov, spunând:

„ Domnul a dat şi Domnul a luat, binecuvântat fie Numele Domnului".

Soţia mea a avut şi ea aceeaşi atitudine şi ne-am împăcat cu gândul că va trebui să suportăm acea pagubă.

în cont mai aveam o sumă de cinci ori mai mică decât cea necesară reparaţiei; nici nu mă gândeam să încerc să scot acei bani, că oricum nu m-ar fi ajutat la nimic. Dar

„Domnul a dat şi Domnul a luat, binecuvântat fie Numele Domnului. "

având nevoie să scot o sumă mică pentru cheltuieli curente, am avut surpriza să constat că suma pe care o aveam în cont avea ataşat încă un zero la coadă. Am verificat şi am văzut că firma la care lucram în acea perioadă îmi plătise un salariu în plus. Nu mă aşteptam să primesc acei bani, dar am avut încredinţarea că ei erau un dar de la Dumnezeu.

De multe ori, după ce firma pe care am deschis-o în Irlanda mergea bine, stăteam şi meditam la măreţia Dumnezeului căruia mă închinam eu şi casa mea, la cât poate fi de mare şi ce măreaţă va fi ziua revenirii Domnului Isus în glorie, pe norii cerului.

Binecuvântările financiare erau ca un izvor care susura singur de acum, aşa că în meditaţiile mele mă concentram înspre persoana Mântuitorului. Eram întotdeauna cuprins de o mare fericire în acele momente de apropiere de Cer.

într-o zi, într-un mod foarte brutal, această fericire mi-a fost furată de un gând, de o şoaptă venită din partea celui rău. S-a cuibărit în mintea mea o îndoială venită din acea şoaptă, care spunea: „ *Ce te faci tu dacă ceea ce crezi ar fi doar o amăgire? Oare există Dumnezeu? Oare există Isus Cristos? ".*

Tulburarea mea a fost atât de mare şi de reală încât am sărit direct în picioare şi am privit derutat înjur... simţeam o apăsare de moarte... o prezenţă şi o atmosferă de iad se coborâse deodată în camera mea.

în acel moment s-a declanşat cea mai grea luptă pe care am dus-o în viaţa mea. Trecusem printr-o mulţime de încercări până arunci. O parte dintre ele le-am povestit pe paginile acestei cărţi, dar aceasta a fost cea mai cumplită încercare pe care am trăit-o pe parcursul a doi ani chinuitori.

Cea mai neagră perioadă pe care o aveam de trecut pe acest pământ tocmai începuse.

Simţeam o apăsare de moarte... o prezenţă şi o atmosferă de iad se coborâse deodată în camera mea.

Din acea zi totul s-a schimbat în comportamentul şi înfăţişarea mea. Eram cuprins de o amărăciune şi o întristare de moarte. Firea mea veselă şi întreprinzătoare căzuse pradă deznădejdii. Starea mea depresivă devenise evidentă pentru oricine venea în contact cu mine. Mă simţeam asemenea unei persoane care avusese o comoară de mare preţ pe care o pierduse. Eu aveam în conturi comori pământeşti, dar mă simţeam ca şi cum aş fi pierdut comoara de nepreţuit a mântuirii.
A durat mult timp până când am înţeles că mântuirea o primisem în dar de la Domnul Isus, dar atunci mă luptam cu acele gânduri şi îndoieli cu toată îndârjirea.
Mai târziu mi-am dat şi mai bine seama de realitatea vorbei din popor, care spune „ Se *ţine ca scaiul de oaie ".*
Satan m-a avut în puterea lui atâta timp, iar acum, când eram hotărât să trăiesc o viaţă de creştin autentic, el începea să-mi bombardeze mintea cu tot felul de îndoieli cu privire la Dumnezeu, Isus Cristos şi viaţa veşnică.
In secolul în care trăim, în aceste „ *vremuri din urmă ",* diavolul îşi îndreaptă atacurile mai întâi spre mintea noastră, ca să ne ispitească, aşa cum a făcut în Grădina Eden cu Adam şi Eva, hotărât să ne despartă de pacea şi liniştea sufletească izvorâte dintr-o relaţie corectă cu Creatorul nostru.
Valuri după valuri, gânduri nebune şi îndoieli veneau peste mine provocându-mi o teribilă durere de cap şi de stomac. Mă simţeam realmente atât de rău că ajunsesem să-mi doresc să nu mai trăiesc. Voiam să se termine acel coşmar cât mai repede.
Pentru mine iadul se deschisese deja de pe pământ, iar iadul însemna acea despărţire de Dumnezeu, care părea a fi reală. Mă simţeam ca şi cum Mântuitorul meu S-ar fi îndepărtat de mine.
Starea mea depresivă devenise evidentă pentru oricine venea în contact cu mine. Mă simţeam asemenea unei persoane care avusese o comoară de mare preţ pe care o pierduse.

Ontoarcerea acasă
O ilustrare a acelor sentimente trăite de mine atunci, ar fi următoarea. Se spune că în Cer la Domnul Isus a sosit un credincios. Acesta a fost primit cu toată dragostea şi acum stătea cu Mântuitorul şi priveau în urmă la viaţa lui.
Viaţa credinciosului era simbolizată de urmele lăsate pe nisip în timpul vieţii, de paşii săi şi de cei ai Domnului Isus. Erau 2 perechi de paşi care mergeau împreună din clipa întâlnirii lor.

Doamne, eu cred în Tine, eh iar dacă cel rău îmi spune ca nu

Dar, într-un moment al vieţii sale, când credinciosul a fost cel mai greu încercat, a observat că pe nisip era doar w singur rând de urme. Şi-a întors privirea cu mustrare către Isus şi I-a reproşat faptul că fusese lăsat singur chiar în momentul în care îi era cel mai greu. *„Dragul meu ",* i-ar fi replicat Mântuitorul, „ *acelea sunt urmele paşilor Mei. Pe tine te purtam în braţe în acele momente dificile".*
Sentimentul acela de abandonare din braţele Domnului pusese stăpânire pe mine. Căutam părtăşia Lui în rugăciune. îmi stabilisem timp regulat de rugăciune de şapte, opt ori pe zi. Mărturiseam de fiecare dată că eu vreau să cred şi cred în persoana Lui divină, chiar dacă auzeam acele şoapte ale celui rău care mă tulburau. Spuneam:
„Doamne, eu cred în Tine, chiar dacă cel rău îmi spune că nu exişti.
Eu cred în existenţa Ta, credea Tu m-ai creat şi că L-ai dat pe singurul Tău fiu - Domnul Isus Cristos - să moară pentru mine.
Doamne, eu sunt gata să mor pentru Tine, ca să-Ţi arăt că eu cred în Tine mai mult ca oricând, dar Te rog îndepărtează de la mine aceste îndoieli care vin din zece în zece minute

şi-mi aduc multă amărăciune. 218
Doamne, nu mai rezist! Am ajuns să doresc să mor. Te rog scapă-mă, Doamne, din această încercare teribilă!
Fără. eliberarea Ta eu sunt un nimic şi nu vreau să trăiesc viaţa fără de Tine ".
Pentru un timp mă linişteam, apoi ceva neclar, ca o perdea, cobora din nou în faţa mea şi-mi întuneca gândirea.
Dacă auzeam că altcineva menţiona ceva despre Dumnezeu, imediat eram cuprins de acea confuzie şi mă întrebam: „ *Cine este Dumnezeu? ".*
Apoi, dându-mi seama că acest mod de gândire este o problemă, căutam să mă concentrez şi să-mi aduc aminte de tot ceea ce ştiam despre persoana Sa.
Se întâmpla ceva cu memoria mea, de parcă diavolul pusese stăpânire pe ea, pentru că oricât scormoneam după informaţiile acumulate de-a lungul timpului, toate dispăruseră. Dacă reuşeam să îmi amintesc caracteristicile lui Dumnezeu-Tatăl, nu mai ştiam nimic despre Dumnezeu-Fiul sau Duhul Sfânt. Parcă îmi pierdeam memoria pe moment.
Satan mă ataca până şi în sentimentele, principiile şi acţiunile mele.
Când aveam de luat vreo hotărâre cu privire la o ajutorare a săracilor, din nou ceva mă deruta. întrebări ciudate veneau în gândul meu, întrebări de genul: *„De ce ar trebui să ajut săracii? ".*
îmi răspundeam singur că aşa
Seară de seară stăteam în faţa
poruncise Domnul nostru Isus să facem, că noi suntem copii *Domnului si* de Dumnezeu, care căutăm să-L imităm pe fratele nostru *plângeam.* mai mare - Domnul Isus.
Dar apoi venea acel gând care mă făcea să mă răzgândesc şi să nu mai înţeleg de ce nu aveam voie să păcătuiesc.
219
Ontoamrea acasă
Ontoarcerea acasă
Toate culminau cu o mulţime de gânduri murdare şi înjurături la adresa Dumnezeului Celui viu. Eram atât de speriat şi voiam să opresc acel potop de blasfemii, încât mă concentram la maxim. Capul începea să mă doară îngrozitor şi eram nevoit să mă târăsc până la pat şi să caut să adorm ca să potolesc acele gânduri necurate.
Continuam să mă rog şi să-I mulţumesc Domnului pentru familia mea. Spuneam:
„ *Doamne, mi-ai purtat de grijă în mod*
minunat, mi-ai dat o familie atât de frumoasă,
pe care o iubesc.
De asemenea, mă simt iubit de soţia şi
copiii pe care Tu mi i-ai dăruit, dar eu fără Tine
nu mai pot să trăiesc ".
Seară de seară stăteam în faţa Domnului, plângeam şi spuneam:
„ Doamne, alţii fac tot felul de lucruri blestemate şi Te desconsideră, iar Tu îi îngădui, iar mie, care Te iubesc aşa de mult, îmi dai o încercare aşa de mare!".
Aşa mă certam eu cu Creatorul meu şi îi judecam pe alţii. Când deschideam Biblia să citesc, aşa cum obişnuiam înainte de a ajunge în starea de depresie, mă îngrijoram când mă vedeam păcătos şi fără credinţă şi mă gândeam că nu voi fi găsit vrednic să fiu cu Domnul în Rai, ci că voi ajunge în iad.
Mulţi oameni se văd atât de păcătoşi încât, la şoaptele otrăvitoare ale lui Satan, cred că pentru ei nu mai există iertare, că vor sfârşi în iad, şi se afundă tot mai mult în păcat, în droguri, alcool, relaţii sexuale neîngăduite, pornografie. Ei devin astfel imuni la şoapta Duhului Sfânt. în acele momente mă cuprindea o disperare aşa
220
de mare, încât îmi dădeam cu pumnii în cap şi mă gândeam că sunt nebun. îmi argumentam aceasta prin versetul din Psalmul 53, unde scrie:

„Nebunulzice în inima lui: 'Nu este Dumnezeu'".
îmi era frică de gândurile mele când eram treaz şi de aceea preferam să dorm cât mai mult. Nici nu se însera bine şi eu mă retrăgeam în dormitor să mă cufund în somn şi uitare.

Cap. 4/
'Depresie crunta...

Soţia mea a fost tot timpul alături de mine. Nu i-am ascuns nimic din viaţa mea de dinainte de a-L primi pe Domnul Isus Cristos ca Mântuitor personal. Ea ştia şi că schimbarea mea fusese reală.
Situaţia mea de acum o speria foarte tare, dar găsea cuvinte de încurajare, cu toate că eu consideram că suntem cea mai nenorocită familie de pe pământ. Nu credeam să se mai afle alţii în situaţia noastră.
Priveam cu durere la copiii noştri şi le deplângeam soarta, că au un tată care nu este potrivit să îi conducă spre o viaţă de credinţă, pentru că el însuşi nu crede. Nu voiam să-i neliniştesc şi pe ei, aşa că, decât să mă surprindă plângând în rugăciune prin locuri ascunse din casă, mergeam şi mă închideam să plâng în baie.
Am suferit atât de mult şi am păcătuit înaintea lui Dumnezeu şi a oamenilor ca să-mi împlinesc visul: să ajung să muncesc cinstit şi să-mi fac o situaţie materială bună. Iar acum, când toate afacerile îmi mergeau de minune şi încheiam contracte care îmi aduceau câştiguri imense, eu nu mă puteam bucura de ele.

Toate afacerile îmi mergeau de minune, am încheiat contracte care îmi aduceau câştiguri imense, dar eu mi mă puteam bucura. Cu cât câştigam mai mult, cu atât eram mai dezgustat de. viată.

Singurul remediu pentru depresie se pare că este odihna multă şi hrana sănătoasă, alături de multă, multă rugăciune.
Cu cât câştigam mai mult, cu atât eram mai dezgustat de viaţă.
Partenerii mei de afaceri şi directorii din firma mea mea observau lipsa bucuriei mele şi mă întrebau deseori ce se întâmplă cu mine. Nu aveam cum să le dau un răspuns, pentru că nici eu nu înţelegeam ce se întâmpla cu mine.
Acum, când privesc în urmă, constat că în Biblie mulţi oameni importanţi ai lui Dumnezeu au gustat din această stare care este *depresia* sau *zdrobirea.* Cel mai cunoscut exemplu este prorocul Ilie. Dumnezeu i-a dat o mare biruinţă când a coborât foc din cer şi jertfa adusă de el a fost mistuită, iar jertfa adusă de prorocii lui Baal nu a fost mistuită.
Ca urmare, Ilie i-a omorât pe toţi prorocii mincinoşi ai lui Baal. Dar imediat după aceea, datorită ameninţărilor împărătesei idolatre Izabela, Ilie a fugit speriat să-şi scape viaţa de ameninţările acestei împărătese care se închina la idoli şi nu avea teamă de Dumnezeu.

Ilie avusese curajul de să-1 înfrunte pe împăratul Ahab, i-a înjunghiat pe prorocii lui Baal, dar s-a temut de simpla ameninţare a Izabelei, aşa că I-a spus Domnului să-i ia viaţa, că nu e mai bun ca părinţii lui. Apoi a fugit şi s-a ascuns.
Oarecum, acelaşi traseu îl parcursesem şi eu în perioada depresiei. Am citit undeva că spiritul cel rău al Izabelei mai e activ şi astăzi. Mulţi dintre cei ce cad în depresie au de-a face cu acel demon care 1-a afectat în vechime pe Ilie, folosindu-se de împărăteasa Izabela.
Eliberarea, ca şi în cazul meu, a trebuit să vină prin intermediul unui înger care a legat duhul cel rău şi 1-a hrănit pe omul lui Dumnezeu. Singurul remediu pentru depresie se pare că este odihna multă şi hrana sănătoasă, alături de multă, multă rugăciune.

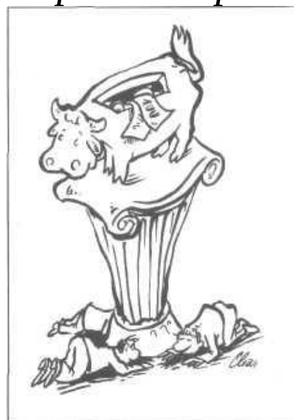

Ilie a alergat fără oprire o distanţă uriaşă. Eu îmi amintesc că nu simţeam deloc oboseala fizică, cu toate că eram extenuat. Legănându-mi copilul în braţe, mă plimbam în jurul camerei, luptându-mă cu acele gânduri şi îndoieli care mă chinuiau, şi nu simţeam deloc greutatea bebeluşului pe care îl ţineam în braţe.
Soţia se îngrijora de multe ori şi încerca să mă oprească, fiindu-i teamă să nu scap bebeluşul, dacă mi-ar fi amorţit braţele fără să-mi dau seama. De cele mai multe ori nici nu o auzeam când mă întreba dacă nu mă dor mâinile.
De asemenea, oamenii care aleargă după împlinirea unui ţel important, care simt nevoia de a face o lucrare importantă pentru Domnul, pot cădea în depresie din momentul în care au împlinit acea lucrare. Se simt goliţi şi fără un ţel la care să lucreze împreună cu Domnul.
E atât de plăcută colaborarea în lucrare cu Domnul Isus, încât până la primirea unei alte ungeri te simţi ca şi cum ai fi fost abandonat. Până la cristalizarea unei noi viziuni pentru lucrarea ce o aveam pregătită în viitor să păşesc în ea, m-am zbătut în ghiarele acelui duh izabelic.
Ar fi fost într-adevăr o mare eliberare dacă aş fi reuşit să împărtăşesc cuiva care să mă înţeleagă lupta care se ducea în mine, dar nu mai aveam curajul, după ce la încercarea mea de a mă deschide în faţa unor cunoscuţi am fost catalogat de către aceştia drept nebun.
Astăzi sunt foarte atent la nevoile unor persoane care ar putea trece prin aceeaşi stare în care am fost şi eu. Este nevoie de susţinere în rugăciune şi de multă dragoste pentru a-i ajuta pe oamenii ajunşi în depresie să se recupereze.
încercând să identific eroi ai lui Dumnezeu care au trecut prin stări asemănătoare cu cea prin care am trecut şi eu, am citit mult din cartea Iov. Avusesem şi eu parte de

Eu eram încredinţat de intervenţia celui rău în toate gândurile necurate.

prieteni care să mă judece, asemenea neprihănitului Iov.
Ceea ce nu înţelegea Iov, eu înţelegeam. El nu credea că toate relele i se trăgeau din cauza lui Satan. Eu eram încredinţat de intervenţia celui rău în toate gândurile necurate, dar din păcate credeam că am şi eu o parte de vină şi de aceea spuneam, citând din Scriptură:
„Aşa am eu parte de luni de durere şi partea mea sunt nopţi de suferinţă.
Mă culc şi zic: 'Când mă voi scula? Când se va sfârşi noaptea?' Şi mă satur de frământări

până în revărsatul zorilor.
Zilele mele zboară mai iuţi decât suveica ţesătorului, se duc şi nu mai am nicio nădejde!".
(Iov 7:3-6)
Aveam îndoieli cu privire la Dumnezeu. Eram convins că există, dar nu ştiam ce să cred despre lipsa Lui de atitudine referitor la starea în care eram. De ce nu intervenea când strigam disperat după ajutor?
Mă consolam că voi accepta lucrurile aşa cum sunt. îmi spuneam că poate aşa proceda Dumnezeu, iar eu mă voi rezuma doar să recunosc jertfa lui Isus. Dar, îmi spuneam, poate nu merit nici măcar acest har...

Cap. 42 Ha psihiatru

După ce am căutat, fără să primesc vindecare şi o limpezire a gândurilor la Biserică, am apelat şi la ajutorul unui medic psihiatru.
Când zici că cineva merge la psihiatru, te gândeşti imediat că e nebun, îl compătimeşti şi de multe ori îl ştergi de pe lista persoanelor onorabile cu care vrei să ai de-a face.
Ajuns în cabinetul psihiatrului, acesta m-a întrebat dacă sunt bolnav. M-am uitat nedumerit la el. Tot el şi-a dat singur răspunsul. M-a întrebat apoi dacă am vreun duşman care să-mi dorească moartea. I-am răspuns, fără a clipi, că desigur acel duşman era diavolul. Auzind aceasta, m-a privit cu surprindere şi m-a sfătuit: „ *Măi băiete, lasă ciudăţeniile astea, du-te prin discoteci, distrează-te, caută-ţi amante, pe lângă soţie, şi trăieşte-ţi viaţa ".*
Nu-mi venea să cred că până şi în acel loc dădusem peste o unealtă a celui rău. Pentru siguranţă şi bănuind că nu-i voi urma sfatul de a bântui discotecile, mi-a prescris o grămadă de medicamente. Am plătit o sumă colosală pentru acele medicamente.

„ Măi băiete, lasă ciudăţeniile astea, du-te prin discoteci, distrează-te, caută-ţi amante, pe lângă soţie, şi trăieşte-ţi viaţa".

Mă întrebam: „ Oare moartea chiar există, chiar este reală? "
încurajarea psihiatrului a fost că, datorită cuceririlor ştiinţei, astăzi mă puteam trata cu acele medicamente, deoarece până de curând singurul tratament pentru cazuri ca al meu nu erau decât şocurile electrice.
Bineînţeles că nu m-au ajutat deloc pastilele cumpărate. Problema mea era spirituală, iar medicamentele nu-1 pot învinge pe Satan. Poate că dacă optam pentru şocuri electrice l-aş fi scuturat de pe mine ©.
Aşa, trecând prin felurite întâmplări, am traversat o perioadă extrem de dificilă pentru mine. La fel ca mulţi oameni de astăzi, am ajuns să dispreţuiesc ceea ce este pe drept al lui Dumnezeu - viaţa omului. Credeam că totul e doar o iluzie. Am primit deodată o veste foarte tristă. Soţia unui bun prieten din România murise într-un accident de circulaţie. Zdruncinat de această veste tristă, l-am rugat pe un alt prieten comun să mă însoţească la înmormântare.

Am zburat în mare grabă pentru a ajunge la serviciul funerar. După ce serviciul de înmormântare s-a încheiat, iar corpul a fost înapoiat pământului, fiind încă sub impresia derulării acelor evenimente, m-ara confruntat cu întrebări dubioase în mintea mea. Mă întrebam: „ *Oare moartea chiar există, chiar este reală? ".*
Nu mai înţelegeam nimic. Mă gândeam ce rost are moartea, care este sensul morţii? Oamenii cred că totul în viaţă are un sens... Bineînţeles că totul are un sens, dar de multe ori gândurile noastre nu sunt şi gândurile Domnului. Ceea ce are sens pentru El, nu are sens pentru noi şi invers. Toate aceste gânduri negre s-au adunat şi mi-au întunecat mintea.
După o perioadă, în timp ce mă luptam cu acele

gânduri cumplite, traversam Germania cu maşina. Conduceam singur maşina pe autostrăzile fără restricţie de viteză din acea ţară, bucurându-mă de senzaţia vitezei.
Nu după mult timp, acea stare de depresie a pus din nou stăpânire pe mine. Au început durerile de cap; starea aceea rea mă chinuia, am început să plâng şi, după mai bine de două ore de chin, am hotărât în mintea mea că nu mai merită să trăiesc.
Am călcat pedala de acceleraţie cu hotărâre, maşina a ajuns la viteza nebunească de 200 km la oră, mi-am desprins centura de siguranţă şi m-am hotărât să îndrept volanul spre primul parapet de pe autostradă.
Momentul nebuniei mele a fost întrerupt de o şoaptă blândă a Duhului Sfânt, care-mi poruncea:
„Linişteşte-te,
şi când ajungi la primul hotel care îţi va ieşi în
cale,
opreşte-te, ia-ţi o cameră,
intră în cămăruţa ta
şi roagă-te Domnului Dumnezeului tău,
care te va înviora ".
Am plecat bucuros, de data aceasta cu linişte în suflet, şi mi-am sfârşit cu bine călătoria.
Am făcut exact cum îmi spunea acea şoaptă a Duhului Sfânt. Am ajuns curând la un hotel, unde am început să mă rog cu lacrimi, spunându-I Domnului tot ceea ce mă chinuia.
Am simţit o puternică înviorare şi dorinţa de a ajunge acasă la cei dragi. Am plecat bucuros, de data aceasta cu linişte în suflet, şi mi-am sfârşit cu bine călătoria. Eram fericit că printre şoaptele care mă chinuiau au reapărut îndemnurile Duhului Sfânt. începeam să recuperez teren în lupta cu depresia.

Am continuat să meditez la ceea ce spune Dumnezeu prin profetul leremia, în capitolul 9:23,24: *„înţeleptul să nu se laude cu înţelepciunea lui,*
cel tare să nu se laude cu tăria lui, bogatul să nu se laude cu bogăţia lui.
Ci cel ce se laudă să se laude că are
pricepere şi că Mă cunoaşte,
că ştie că Eu sunt Domnul,
care fac milă, judecată şi dreptate
pe pământ".
în final am înţeles că nu fusesem abandonat de Dumnezeu, iar El mi-a vorbit astfel printr-un proroc ca să-mi întărească credinţa şi să mă mângâie:
Rană, rană mare se vede in inima lui multă rană, multă întristare şi multă amărăciune.
Dar să nu-şipiardă nădejdea în Cel Preaînalt
căci, totuşi, Domnul vine înaintea lui cu o mare binecuvântare şi nu are să lase ca cel rău să îşi ducă planul la îndeplinire. Mila Mea lucrează în privinţa lui. De multe ori deznădejdea şi necredinţa îl acoperă, dar să creadă că Domnul e viu şi lucrător pentru el şi nu îl voi lăsa.

Dispreţ şi batjocură multă are de la unele suflete viclene, dar să nu-şi piardă nădejdea, căci Domnul vine în ajutorul lui.

230

Să creadiP[1] cu o mart

V'1

\

Şarpele c^ J tPf

şi necredmii'J fj-dar sănuse Jy 1/

>/P::n

pentru

şi va lucra

/

Cu altă ocazie,

Salvare dm Descuraf

increX

X

#

L-am ascUi

şi nu am sa y,

îndeplinii- ' "'

\

Darsăff011/ căci vemreil

<u>*întoarcerea acasă*</u>

Am continuat să meditez la ceea ce spune Dumnezeu prin profetul Ieremia, în capitolul 9:23,24: *„înţeleptul să nu se laude cu înţelepciunea lui,*

cel tare să nu se laude cu tăria lui, bogatul să nu se laude cu bogăţia lui.

Ci cel ce se laudă să se laude că are

pricepere şi că Mă cunoaşte,

că ştie că Eu sunt Domnul,

care fac milă, judecată şi dreptate

pe pământ".

în final am înţeles că nu fusesem abandonat de Dumnezeu, iar El mi-a vorbit astfel printr-un proroc ca să-mi întărească credinţa şi să mă mângâie:

Rană, rană mare se vede in inima lui multă rană, multă întristare şi multă amărăciune.

Dar să nu-şi piardă nădejdea în Cel Preaînalt

căci, totuşi, Domnul vine înaintea lui cu o mare binecuvântare şi nu are să lase ca cel rău să îşi ducă planul la îndeplinire. Mila Mea lucrează în privinţa lui. De multe ori deznădejdea şi necredinţa îl acoperă, dar să creadă că Domnul e viu şi lucrător pentru el şi nu îl voi lăsa. Dispreţ şi batjocură multă are de la unele suflete viclene, dar să nu-şi piardă nădejdea, căci Domnul vine în ajutorul lui.

Am să-i trimit mângâieri cereşti,

cum nu a mai întâlnit.

Să creadă puternic că Domnul vine înaintea lui cu o mare întâlnire cerească.
îi voi lega rănile dureroase pe care le
poartă.
Să preţuiască lucrările Mele,
căci nu îl voi lăsa mult să locuiască în
locul acela.
Vine vremea să îl strămut din acel loc. Şarpele caută să îi aducă deznădejde şi necredinţă,
dar să nu se lase înduplecat de îndoială, pentru că mila Mea a lucrat mult pentru el şi va lucra încă de azi
înainte.
Cu altă ocazie, Domnul spunea:
Salvare am pentru acest suflet.
Descurajarea, necredinţa şi slăbiciunea îl
acoperă,
dar să se încreadă în Cel Preaînalt
căci, totuşi, mila Mea va fi cu el
şi nu-l voi lăsa pe vrăjmaş
să-şi ducă planul la îndeplinire asupra
lui.
L-am ascultat când m-a strigat
şi nu am să las ca cel rău să îşi ducă planul la
îndeplinire.
Am ascultat gemetele lui şi lacrimile lui din ascuns şi nu îi voi rămâne dator.
Dar să fie cu candela pregătită,
căci venirea Domnului e aproape!

Vine Domnul!
Vin pe neaşteptate!
Când nimeni nu se va gândi,
Eu am să vin şi am să-mi pregătesc mireasa,
care de multă vreme geme în ascuns.
Totuşi, prin unele încercări are de trecut acest suflet, dar nu am să-i las peste puteri.
Cel rău plănuieşte asupra lui nişte planuri
diabolice,
dar iată că l-am mustrat şi l-am trimis în adânc. Să nu lase ca deznădejdea şi descurajarea să prindă putere
asupra lui.
Să se încreadă în Cel Preaînalt.
Am să vin în ajutorul lui şi nu îl voi lăsa pradă
celui rău.
Am ascultat rugăciunile lui, dar de multe ori vine peste el o deznădejde puternică şi nu mai poate crede nimic.
Să nu se lase doborât de întristare, durere şi
amărăciune. Să stea în legătură cu Cerul.
Domnul îi împlineşte dorinţa pentru care
strigă zi şi noapte
şi nu am să-i rămân dator.
Eu sunt Isus, care îl cercetez zi şi noapte
şi nu las să se bucure unii vrăjmaşi
de viaţa lui de pe pământ.
Să nu slăbească în rugăciune, că eu îl ascult şi nu i-am dat voie celui rău să îşi bată joc de viaţa lui.

De atâtea ori l-am mustrat şi l-am trimis
în adânc.
Nu voi lăsa ca sufletul acesta să ajungă la deznădejde, necredinţă şi slăbiciune.
îl voi îmbrăca cu o îndoită putere din
puterea mea
şi sufletul lui se va bucura mult şi-mi va
mulţumi cu lacrimi.
Domnul a împlinit toate aceste bune cuvinte, iar descrierea nelămuririlor trăite de mine m-a

convins că am fost tot timpul în voia Lui şi că mă iubeşte, cu toate problemele mele.
După o perioadă de peste zece ani pe care i-am petrecut în Irlanda, am înţeles că voia Domnului era să mă întorc în România. Cel rău pierduse lupta. M-am întors în sfârşit acasă.
Pe pământul ţării natale, înşelătorul şi-a schimbat strategia. Cu toate că în perioada mea de incertitudini mai fusesem în ţară să-mi vizitez părinţii, am mai avut o scurtă perioadă de confuzie în momentul în care mi-am vizitat bunicii.
Am intrat plin de bucurie în camera luminoasă în care bunicul citea din Biblia lui cea veche.
O ştiam bine, era mai bătrână ca mine, iar bunicul o iubea nespus de mult.
Pentru că o iubea, nu o ţinea cocoţată undeva sus într-o vitrină, cum fac unii creştini astăzi, ci o purta cu el peste tot. Avea paginile însemnate şi puţin franjurate de atâta frunzărit. Dar era comoara lui nepreţuită.
De multe ori îl văzusem cu Cartea Sfântă pe genunchi şi ştiam că era pasionat să citească din ea ori de

Am intrat plin de bucurie în camera luminoasă în care bunicul citea din Biblia lui cea veche.

Eram încredinţat că nu e posibilă altă apariţie decât diavolul în persoană.
câte ori avea ocazia, dar atunci, pentru un moment, m-am surprins întrebându-mă:
„ *Ce face oare bunicul cu cartea aceea veche pe genunchi? Oare ce are de citit în ea? Oare merită efortul? ".*
Şi alte asemenea gânduri nebuneşti mi-au trecut prin minte. Am fost foarte decepţionat că depresia mă urmărise şi în lumea copilăriei şi am plâns mult.
Multe dintre stările şi trăirile de adult îşi au rădăcina în evenimente petrecute în copilărie, peste care s-au aşternut anii, care nu au acoperit rănile, îndoielile şi frustrările copilăriei, şi care continuă să-şi arate colţii şi să muşte uneori în carne vie.
Acum, după ce Dumnezeu a început vindecarea mea, în România nu am mai avut asemenea stări, însă cel rău nu se lăsa şi încerca să mă chinuiască prin alte metode.
Să nu ne amăgim crezând că, odată mântuiţi, Sa-tan ne va lăsa în pace. Cât timp vom trăi, el va încerca să strice relaţia noastră cu Dumnezeu, să ne ispitească să păcătuim din nou, ca să ne pierdem credinţa.
într-o noapte am plecat să inspectez un şantier care era la o depărtare considerabilă. Şoferul meu era, la fel ca mine, puţin obosit, aşa că am decis să oprim pentru a aţipi puţin timp într-o parcare.
încă nu se crăpase de ziuă. Mă relaxasem şi aşteptam liniştit să-mi simt pleoapele grele, când, deodată am auzit cu claritate o şoaptă şuierată care mi-a biciuit urechile cu întrebarea: „ *Ce faci? ".*
Am înţeles din primul moment că eram din nou ţinta unui atac demonic, însă natura umană, care refuză să recunoască evidenţele neplăcute, m-a făcut să întorc capul

şi să privesc spre tovarăşul meu de la volan pentru a verifica dacă nu cumva vorbise el.
Speranţa aceea s-a spulberat când din nou am auzit acea răsuflare continuându-şi întrebările: *„Dormi? ".*
Când am întors capul înspre dreapta, în spatele meu, pe scaunul din spate am văzut o pelerină neagră care acoperea o formă umană. Eram încredinţat că nu e posibilă altă apariţie decât diavolul în persoană. M-am apărat apelând instinctiv la persoana Celui care e în noi şi care este mai tare decât cel care este în lume, şi am strigat:
„ *Pleacă, pleacă, pleacă, în Numele lui Isus Cristos !".*
Am mai apucat să văd cum aceea apariţie s-a învârtit de trei ori şi apoi a dispărut.
Colegul meu de la volan a rămas înmărmurit. Eu am crezut că el dormise şi nu a fost martor al

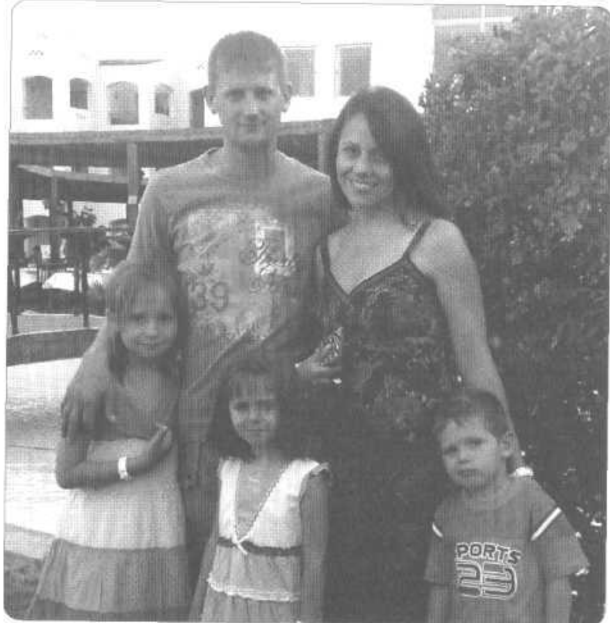
acelei confruntări. însă buimăcit şi cu gura încleştată, el mi-a confirmat că a fost martor la tot ce s-a întâmplat.
Am avut atunci un moment de bucurie şi am putut să confirm că Domnul e atotputernic şi un singur înger al Său poate să lege puterea lui Satan.
Noi suntem paralizaţi de frică în faţa lui Satan şi păţim precum antilopa ucisă de leu în savană. Niciodată leul, cu toată puterea lui, nu va putea prinde şi ucide o antilopă, pentru că antilopa fuge mai repede. Şansa leului este să se furişeze lângă izvor când antilopa însetată vine să bea apă. Atunci leul răcneşte cu toată puterea. Acel răcnet nu ucide, dar pe moment antilopa este atât de speriată încât instinctul ei de fugă nu funcţionează - ea rămâne pe loc, iar leul o ucide.
Tot aşa, duşmanul nostru, diavolul, răcneşte şi caută pe cine să înghită. El nu mai are putere asupra noastră din

Eu am reuşit, cu ajutorul Domnului, să îndepărtez răcnetul celui rău până la distanţa de unde nu mă mai poate afecta.

pricina sângelui Mântuitorului Isus Cristos, care a curs la Calvar şi care ne-a răscumpărat, dar datorită fricii de moarte pe care vrea să ne-o transmită, uneori reuşeşte chiar să ne ucidă, spiritual vorbind.
Eu am reuşit, cu ajutorul Domnului, să îndepărtez răcnetul celui rău până la distanţa de unde nu mă mai poate afecta.
îmi continui activitatea de antreprenor de succes, dar consider că adevăratul succes poate veni doar dintr-o relaţie strânsă cu Domnul Isus Cristos.
Creşterea spirituală este un proces care are un început, poate nu atât de dramatic ca al meu, şi se va sfârşi când vom ajunge să plecăm de pe pământ.
Când încheiam scrierea acestei cărţi, având convingerea că mulţi se vor regăsi pe paginile ei, vrăjmaşul a venit din nou şi a încercat să mă facă să renunţ, să mă descurajeze. Dar m-am întărit prin Cuvântul Domnului care spune:
„Noi nu cădem de oboseală. Ci, chiar dacă omul nostru de afară se trece, totuşi omul nostru din lăuntru se înnoieşte din zi în zi".
La fel şi binecuvântările Domnului faţă de toţi cei care primesc salvarea oferită de Dumnezeu. Dacă m-a recuperat El pe mine, un păcătos notoriu, El poate recupera pe oricine vine la El cu credinţă.
Final
Onia

Iată, pe scurt, calea omului pierdut spre salvarea oferită de Dumnezeu:
1. Starea reală a omului: toţi oamenii sunt păcătoşi.
„ Căci toţi au păcătuit şi sunt lipsiţi de slava lui Dumnezeu"
(Romani 3:23).
Nimeni nu poate nega realitatea păcatului din viaţa lui.
2. Consecinţa păcatului: toţi oamenii sunt condamnaţi la moarte.
„Fiindcă plata păcatului este moartea" (Romani 6:23). Datorită păcatelor lor, toţi oamenii sunt sub pedeapsa morţii.
3. Soluţia lui Dumnezeu este că Domnul Isus Cristos a murit în locul nostru, pentru păcatele noastre.
„Dar Dumnezeu îşi arată dragostea faţă de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoşi, Cristos a murit pentru noi" (Romani 5:8).
Dumnezeu te iubeşte şi a pregătit soluţia salvării. Domnul Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu, a murit în locul tău pe cruce.
4. Condiţia salvării este să crezi în Domnul Isus Cristos.
„Dacă mărturiseşti, deci, cu gura ta pe Isus ca Domn şi dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morţi, vei fi mântuit" (Romani 10:9).

Tu poţi alege singura cale a mântuirii: CRISTOS. Condiţia mântuirii este să crezi în Domnul Isus Cristos, care a murit, a fost îngropat şi a înviat. Primeşte-L în viaţa ta şi vei avea bucuria mântuirii şi siguranţa vieţii veşnice.
Dacă vrei să-L primeşti pe Domnul Isus în inimă, te poţi ruga astfel:
Doamne Dumnezeule, eu ştiu că sunt păcătos şi păcatele mele mă despart de Tine. Cred în Isus Cristos, Fiul Tău, care a murit pe cruce pentru păcatele mele. Te rog iartă-mi păcatele, măntuieşte-mă şi fii Domnul şi Dumnezeul meu.
îţi mulţumesc că Tu mă măntuieşti şi îmi dai viaţă veşnică. Amin.
Dacă te-ai rugat, fii sigur că Dumnezeu a auzit rugăciunea ta şi te-a mântuit, te-a iertat de păcate. Poţi spune asta celor din jurul tău. Caută o biserică unde oamenii să se roage cu tine, să te încurajeze şi să te ajute să înţelegi Cuvântul lui Dumnezeu - Sfânta Scriptură, Biblia.

împreună cu soţia şi copiii